PISICILE RĂZBOINICE

Pădurea secretelor

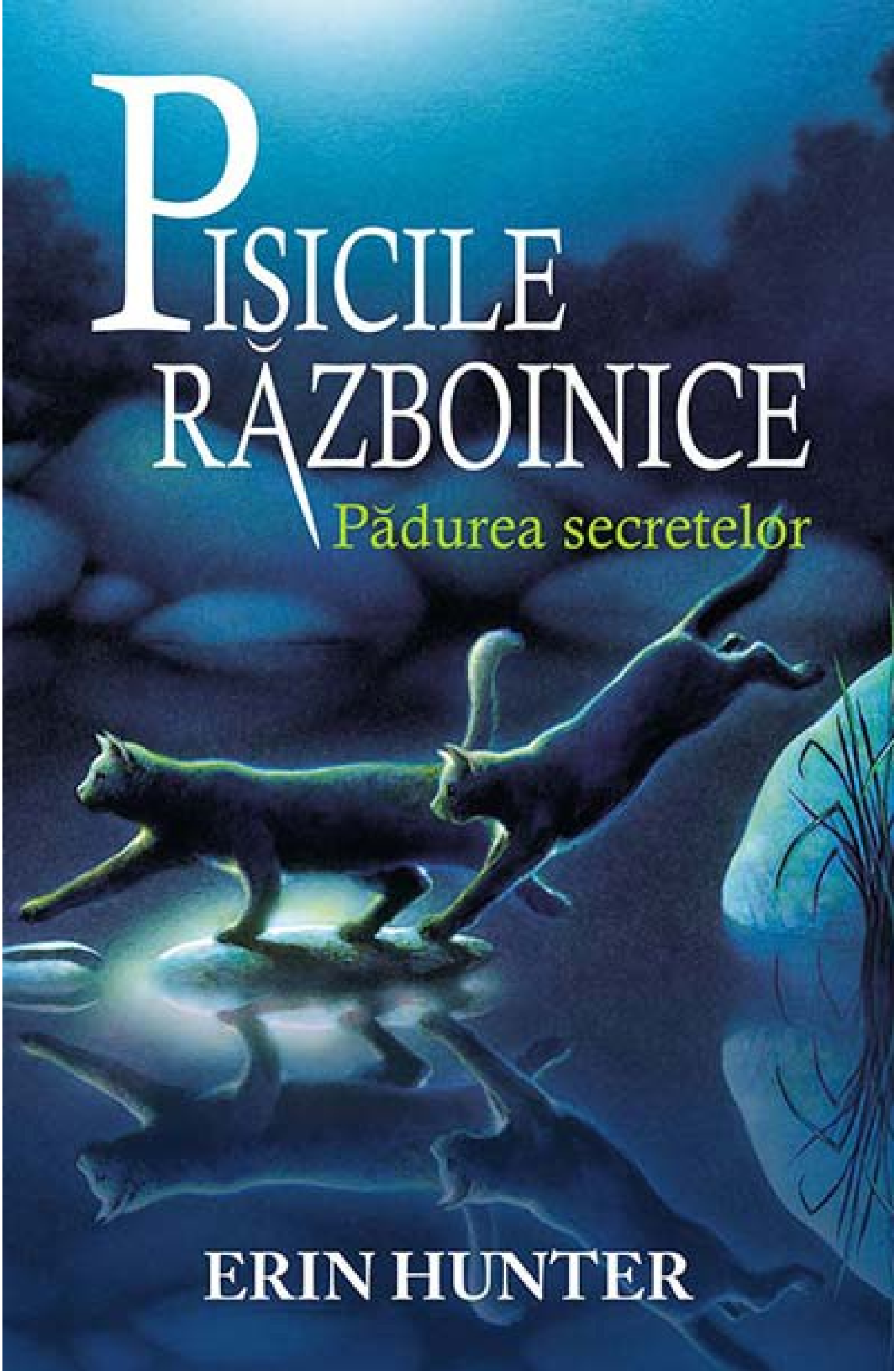

ERIN HUNTER

Erin Hunter

Pisicile războinice

Pădurea secretelor

Traducere din limba engleză de
Ioana Văcărescu

GALAXIA COPIILOR
2015

Această carte în format digital intră sub incidența drepturilor de autor și a fost creată exclusiv pentru a fi citită utilizând dispozitivul personal pe care a fost descărcată. Oricare alte metode de utilizare, dintre care fac parte împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială a textului, punerea acestuia la dispoziția publicului, inclusiv prin intermediul Internetului sau a rețelelor de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme – altele decât cele pe care a fost descărcată – care permit recuperarea informațiilor, revânzarea sau comercializarea sub orice formă a acestui text, precum și alte fapte similare, săvârșite fără acordul scris al persoanei care deține drepturile de autor, sunt o încălcare a legislației referitoare la proprietatea intelectuală și vor fi pedepsite penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

WARRIORS. FOREST OF SECRETS)
Erin Hunter

Copyright © 2003 by Working Partners Limited Series created by Working Partners Limited. All rights reserved.
Jacket art © 2003 by Wayne McLoughlin **PISICILE RĂZBOINICE. PĂDUREA SECRETELOR)**
Erin Hunter

Copyright © 2015 Editura Galaxia Copiilor ISBN ePub: 978-606-8578-80-4
ISBN PDF: 978-606-8578-81-1
ISBN Print: 978-606-8578-54-5

Redactare: Anca Tach **Tehnoredactare:** Liviu Stoica **Corectură:** Elena Georgescu **Design copertă:** Alexandru Novac **Editura ALLFA**
Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3, sector 6, cod 060512, București
Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10

Distribuție:
021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi:
comenzi@all.ro

www.all.ro

Lui Schrödi, care acum vânează împreună cu
Clanul Stelelor, și lui Abbey Cruden,
care l-a întâlnit pe adevăratul Inimă de Foc

Mulțumiri deosebite lui Cherith Baldry

CLANURI

clanul tunetului

LIDER — **STEA ALBASTRĂ** – pisică gri-albăstruie, cu nuanțe argintii în jurul botului.

SECUND — **GHEARĂ DE TIGRU** – motan mare, dungat, cafeniu, cu gheare neobișnuit de lungi.

PISICĂ-VRACI — **COLȚ GALBEN** – pisică bătrână, de culoare cenușiu-închis, cu față lată, turtită, fostă membră a Clanului Umbrelor.
UCENIC, LABĂ FUMURIE – pisică cenușiu-închis

RĂZBOINICI — (motani și pisici fără pui)

VIFOR ALB – motan mare, alb.
UCENIC, LABĂ NISIPIE

DUNGĂ NEAGRĂ – motan dungat, cu blană scurtă gri și neagră.
UCENIC, LABĂ LUMINOASĂ

DUNGĂ NEAGRĂ – motan dungat, cu blană scurtă gri și neagră.
COADĂ LUNGĂ – motan cu blana dungată, spălăcit, cu dungi negre.
UCENIC, LABĂ IUTE

VÂNT AGER – motan dungat, iute.

BLANĂ ALBASTRĂ – pisică cenușiu-deschis, cu ochi neobișnuit de albaștri.

BLANĂ DE ȘOARECE – pisică mică, maronie.
UCENIC, LABĂ ASCUȚITĂ

INIMĂ DE FOC – motan roșcat, chipeș.
UCENIC, LABĂ DE NOR

DUNGĂ CENUȘIE – motan cenușiu, solid, cu blană lungă.
UCENIC, LABĂ DE FERIGĂ

BLANĂ PĂMÂNTIE – motan dungat, cafeniu.
FURTUNĂ DE NISIP – pisică roșcată, spălăcită.

UCENICI — (mai mari de șase luni, pregătiți să devină războinici)

LABĂ IUTE – motan cu blana alb-negru

LABĂ DE FERIGĂ – motan dungat, cafeniu-auriu.

LABĂ DE NOR – motan cu blana lungă, albă.

LABĂ LUMINOASĂ – pisică albă cu pete roșcate.

LABĂ ASCUȚITĂ – motan roșcat.

REGINE (pisici care care se pregătesc să nască sau îngrijesc pui)

BLANĂ DE ZĂPADĂ – blană albă frumoasă și ochi albaștri.

FAȚĂ DUNGATĂ – pisică frumușică, în dungi.

FLOARE AURIE – pisică cu blana roșcată, deschisă la culoare.

COADĂ PESTRIȚĂ – pisică dungată, deschisă la culoare, cea mai bătrână regină.

BĂTRÂNI (foști războinici și foste regine, retrași)

JUMA DE COADĂ – motan mare, în dungi, cu blana cafenie, fără o bucată din coadă.

URECHIUȘĂ – motan cenușiu, cu urechile foarte mici. Cel mai bătrân motan din Clanul Tunetului.

ZDREANȚĂ – motan mic, alb-negru, cu blana drențuită.

CHIOARA – pisică cenușie, deschisă la culoare, cea mai bătrână pisică din Clanul Tunetului. Aproape oarbă și surdă.

COADĂ TĂRCATĂ – pisică, odinioară drăgălașă, tărcată, cu pete negre și galbene.

COADĂ RUPTĂ – motan cu blana lungă, maronie, în dungi ; fostul lider al Clanului Umbrelor, acum este orb.

clanul umbrelor

LIDER **BLANĂ ÎNTUNECATĂ** – motan bătrân, negru.

SECUND **BLANĂ PLUMBURIE** – motan slab, cenușiu.

PISICĂ-VRACI **MUCEA** – motan mic, alb-cenușiu.

RĂZBOINICI **CODIȚĂ** – motan dungat, maroniu.
UCENIC, LABĂ MARONIE

LABĂ UDĂ – motan dungat, cenușiu.
UCENIC, LABĂ DE STEJAR

NOURAȘ – motan dungat, foarte mic.

REGINE **NOR DE ZORI** – pisică mică, dungată.

FLOARE ÎNTUNECATĂ – pisică neagră.

MAC ÎNALT – pisică dungată, maroniu-deschis, cu picioare lungi.

clanul vântului

LIDER **STEA ÎNALTĂ** – motan alb – negru, cu o coadă foarte lungă.

SECUND **ȘCHIOPUL** – motan brun-roșcat.

PISICĂ-VRACI **FAȚĂ DE COPAC** – motan maroniu, cu coada scurtă.

RĂZBOINICI **GHEARĂ DE NĂMOL** – motan pestriț, maroniu-închis.
UCENIC, LABĂ PALMATĂ

URECHE SFÂȘIATĂ – motan dungat.
UCENIC, LABĂ SPRINTENĂ

MUSTĂCIOARĂ – motan tânăr, dungat, cafeniu.
UCENIC, LABĂ ALBĂ

REGINE **LABĂ FUMURIE** – regină cenușie.

FLOAREA ZORILOR – regină tărcată.

clanul râului

LIDER **STEA ÎNCOVOIATĂ** – motan uriaș, dungat, de culoare deschisă, cu o falcă strâmbă.

SECUND **BLANĂ DE LEOPARD** – pisică dungată, aurie, cu pete neobișnuite.

PISICĂ-VRACI **BLANĂ DE NĂMOL** – motan maroniu deschis, cu părul lung.

RĂZBOINICI **GHEARĂ NEAGRĂ** – motan fumuriu spre negru.
UCENIC, LABĂ GREA

BLANĂ DE PIATRĂ – motan cenușiu, cu răni de luptă la urechi.
UCENIC, LABĂ UMBROASĂ

BURTĂ ZGOMOTOASĂ – motan cafeniu-închis.
UCENIC, LABĂ ARGINTIE

PÂRÂU ARGINTIU – pisică tărcată, argintie, zveltă, foarte frumușică.

REGINE **LABĂ DE CEAȚĂ** – pisică frumoasă, cu blana cenușie.

BĂTRÂNI **LAC FUMURIU** – pisică cenușie, cu blana zdrențuită și cu cicatrice pe bot.

pisici din afara clanurilor

ARPACAȘ – motan alb-negru, care trăiește la o fermă din apropierea pădurii.

PICIOR NEGRU – motan mare, alb, cu labe uriașe, negre ca tăciunele, fostul secund al Clanului Umbrelor.

BOLOVAN – motan dungat, argintiu; fost membru al Clanului Umbrelor.

PRINȚESA – pisică dungată, cafeniu-deschis, cu pieptul și labele albe; pisică de casă, sora lui Inimă de Foc.

LABĂ NEAGRĂ – motan negru, zvelt, cu vârful cozii alb; fost membru al Clanului Tunetului, acum locuiește la fermă, cu Arpacaș.

PATĂ – pisoi alb-negru, durduliu și prietenos, care trăiește într-o casă de la marginea pădurii.

CLANUL TUNETULUI
CLANUL RAULUI
CLANUL UMBRELOR
CLANUL VANTULUI
CLANUL STELELOR
FERMA LUI ARPACAS
PIETRELE INALTE
TINUTUL HOITURILOR
TABARA CLANULUI UMBRELOR
CALEA TUNETULUI
PATRU STEJARI
TABARA CLANULUI VANTULUI
LA CASCADE
COPACUL BUNITEI
TABARA CLANULUI MAREI
TUNETULUI
MOCHIN
PIETRELE SERPILOR
VALEA VISITOASA
PIETRELE INSORITE
BRAZII INALTI
TINUTUL DOUA
COPACII TAIATI
TABARA CLANULUI RAULUI

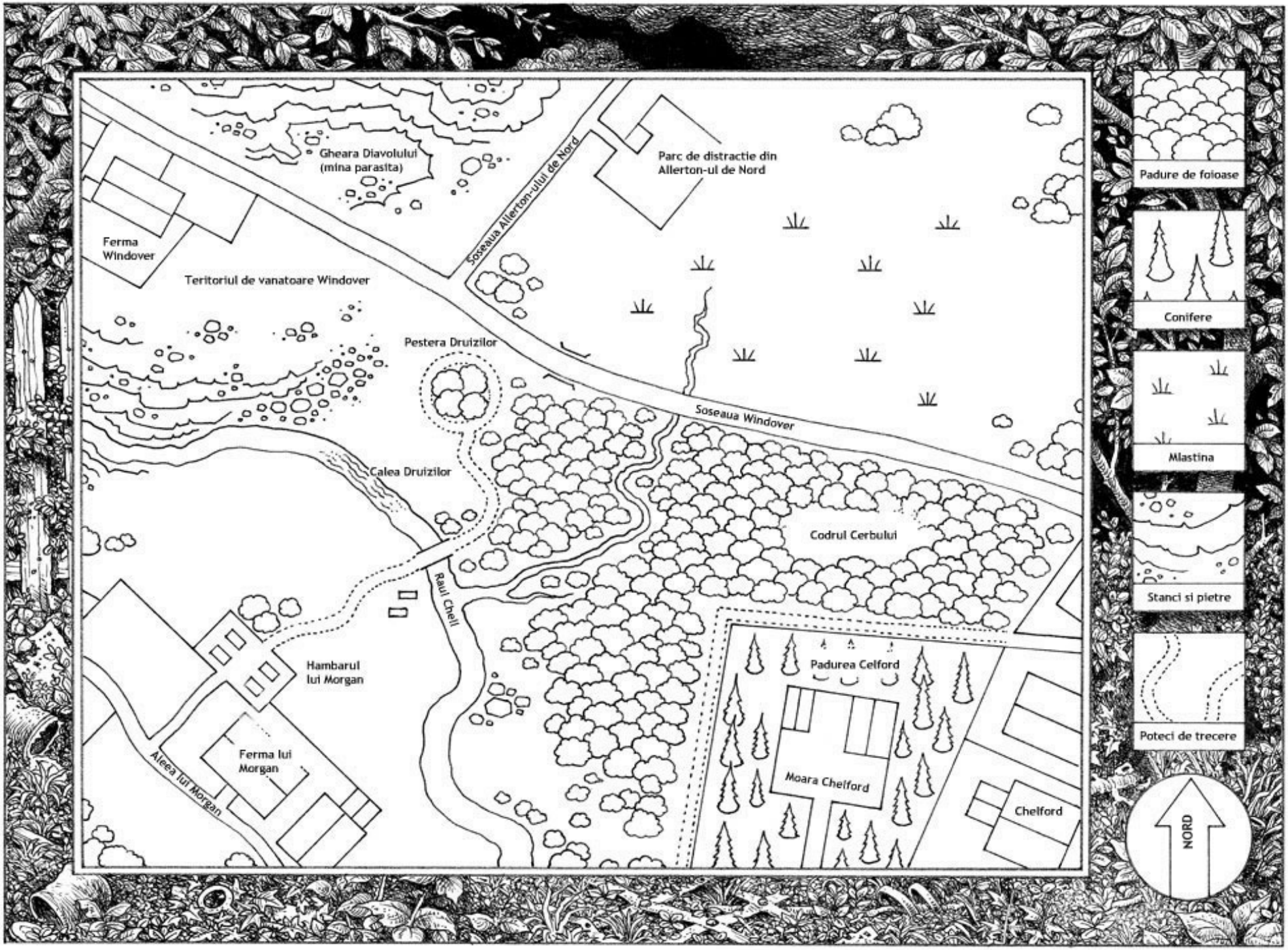
Gheara Diavolului
(mina parasita)
Parc de distractie din
Allerton-ul de Nord
Soseaua Allerton-ului de Nord
Ferma
Windover
Teritoriul de vanatoare Windover
Pestera Druizilor
Soseaua Windover
Calea Druizilor
Codrul Cerbului
Raul Chell
Hambarul
lui Morgan
Padurea Celford
Ferma lui
Morgan
Aleea lui Morgan
Moara Chelford
Chelford
Padure de foioase
Conifere
Mlastina
Stanci si pietre
Poteci de trecere
NORD

PROLOG

Frigul strângea întreaga pădure, câmpurile și mlaștina într-o gheară înghețată. Totul era acoperit de zăpada care sclipea timid sub razele lunii noi. Nimic nu întrerupea tăcerea care domnea în pădure, în afara zăpezii ce cădea de pe crengile copacilor și a foșnetului slab al stufărișului uscat, când vântul trecea prin el. Până și murmurul râului fusese redus la tăcere de pojghița groasă de gheață, care se întindea de la un mal la celălalt.

La marginea apei s-a zărit, preț de o clipă, o mișcare. Un motan mare, cu blana roșcată zburlită de frig, a ieșit din stufăriș. Își scutura nervos zăpada de pe labe, afundându-se la fiecare pas în stratul moale și alb.

În fața lui, doi pui de pisică înaintau cu greu, miorlăind disperați cu glas firav. Se împleticeau prin zăpada ca o pudră, iar blana de pe picioare și de pe burtă li se strânsese în cocoloașe înghețate; însă de fiecare dată când încercau să se oprească, motanul îi împingea mai departe.

Cele trei pisici au înaintat cu greu de-a lungul malului, până ce cărarea s-a lățit și în fața lor a apărut o insulă micuță, aflată în apropiere de mal. Era înconjurată de straturi groase de stufăriș, tulpinile lungi și uscate ițindu-se din gheață. Sălcii fără frunze ascundeau mijlocul insulei, crengile lor împovărate de zăpadă creând un paravan.

— Aproape am ajuns, a mieunat încurajator motanul ruginiu. Veniți după mine.

A coborât pe povârnișul de lângă mal, până la o cărare înghețată ce trecea prin stufăriș, ajungând în cele din urmă pe pământul uscat al insulei. Cel mai mare dintre pui a dat zor după el, însă cel micuț a căzut pe gheață și a rămas pe loc, făcut una cu pământul și miorlăind trist. Motanul a sărit lângă el și a încercat să-l ridice împingându-l cu botul, însă puiul era prea obosit. L-a lins pe urechi, alinând bietul micuț atât cât se pricepea, iar apoi l-a apucat de ceafă și l-a cărat până pe insulă.

Dincolo de sălcii era o întindere de câmp deschis, presărată cu tufișuri. Zăpada acoperea pământul și era bătătorită în toate direcțiile de urmele pașilor multor pisici. Luminișul părea gol, însă din adăposturi străluceau ochi ce îl urmăreau pe motan, în timp ce își croia drum prin tufișul cel mai mare și prin zidul exterior, construit din ramuri încâlcite, al vizuinii.

Aerul rece de afară a fost înlocuit de căldura vizuinii puilor și de aroma laptelui. Într-un cuib adânc, din mușchi și buruieni, o pisică cenușie alăpta un pui tărcat. A ridicat capul când motanul s-a apropiat de ea și a lăsat jos cu blândețe puiul pe care îl căra în bot. Cel de al doilea pui l-a urmat în vizuină, împleticindu-se și încercând să se cațere în cuib.

— Inimă de Stejar? a mieunat pisica. Ce ai adus?

— Doi pui, Lac Fumuriu. Ai putea să-i iei tu? Au nevoie de o mamă.

— Dar... a început Lac Fumuriu cu o privire uluită. Ai cui pui sunt? Nu sunt din Clanul Râului. De unde i-ai luat?

— I-am găsit în pădure, i-a răspuns Inimă de Stejar ocolindu-i privirea. Au avut mare noroc ca n-a dat peste ei o vulpe.

— În pădure? a mieunat neîncrezătoare regina. Inimă de Stejar, nu-mi vorbi ca unei minți de șoarece! Ce pisică și-ar abandona puii în pădure, mai ales pe o vreme ca asta?

Inimă de Stejar a ridicat din umeri.

— Pisicile vagaboande, poate, sau Două-Picioare. De unde să știu eu? Dar nu puteam să-i las acolo.

L-a împins ușor cu botul pe cel mai mic, care zăcea cu totul nemișcat; singurul semn de viață era mișcarea burticii în timp ce respira.

— Te rog, Lac Fumuriu... Ceilalți pui ai tăi au murit; vor muri și micuții ăștia dacă nu îi ajuți.

Privirea lui Lac Fumuriu era umbrită de durere. A privit spre cei doi pui. Boturile lor micuțe se căscau, rozalii, în timp ce mieunau triști.

— Am lapte din belșug, a șoptit ea. Sigur că o să îi iau.

Inimă de Stejar a răsuflat ușurat. A ridicat pe rând cei doi pui și i-a așezat lângă pisică. Aceasta i-a împins ușor cu nasul până au ajuns în dreptul pântecului, lângă puiul ei, unde au început să sugă nerăbdători.

— Tot nu înțeleg, a mieunat Lac Fumuriu după ce s-au așezat bine. De ce ar fi singuri în pădure doi pui atât de mici, în toiul iernii? Mama lor trebuie să fie înnebunită de îngrijorare.

Motanul roșcat a împins o bucată de mușchi cu laba lui uriașă.

— Nu i-am furat, dacă asta crezi.

Lac Fumuriu l-a privit lung.

— Nu, nu cred că i-ai furat, a mieunat ea în cele din urmă. Dar nici nu îmi spui adevărul.

— Ți-am spus tot ce trebuie să știi.

— Nu-i adevărat! a strigat pisica înfuriindu-se. Cum rămâne cu mama lor? Știu cum e să îți pierzi puii, Inimă de Stejar. Nu aș vrea ca o pisică să treacă prin așa ceva.

Inimă de Stejar a ridicat capul și a privit-o lung; a scos un mârâit prelung.

— Probabil că mama lor e vreo pisică vagaboandă. Pe vremea asta nu e cazul să mergem să o căutăm.

— Dar, Inimă de Stejar...

— Ai grijă de pui și gata, te rog!

Motanul portocaliu a sărit în picioare și s-a întors brusc spre ieșirea din vizuina puilor.

— Am să-ți aduc niște vânat proaspăt, a mieunat el peste umăr în timp ce ieșea.

După plecarea lui, Lac Fumuriu s-a aplecat spre pui, lingându-le blănița pentru a-i încălzi. Zăpada topită aproape că le șterse mirosul, însă pisica mai simțea urmele pădurii, mirosul frunzelor uscate și al țărânei înghețate. Și mai era ceva sub mirosurile acestea, ceva nedeslușit...

Lac Fumuriu s-a oprit din lins. Oare chiar simțise sau imaginația ei o lua razna? Lăsându-și din nou capul în jos, a deschis botul ca să tragă în piept și mai bine mirosul puilor.

Ochii i s-au mărit, plini de uimire, și a rămas cu privirea pierdută în întunericul de lângă vizuina puilor. Nu se înșelase. Nu încăpea îndoială – blana micuților rămași fără mamă, a căror proveniență refuzase Inimă de Stejar să o explice, purtau mirosul unui Clan inamic!

CAPITOLUL 1

Vântul înghețat viscolea zăpada din preajma lui Inimă de Foc, izbindu-l peste față; se străduia să coboare râpa spre tabăra Clanului Tunetului, strângând bine între dinți un șoarece proaspăt vânat. Fulgii de zăpadă erau atât de mari încât de abia vedea pe unde merge.

Mirosul de pradă ce emana din șoarece îi stârnea o poftă nebună. Nu mai mâncase nimic din seara trecută, atât de rară era prada în timpul iernii. Foamea îi făcea stomacul să se zvârcolească, dar Inimă de Fier nu avea de gând să încalce codul războinicilor: întâi trebuia hrănit Clanul.

Licărul mândriei a atenuat, preț de o clipă, răceala zăpezii care-i acoperea blana de culoarea flăcărilor; Inimă de Foc și-a amintit bătălia ce avusese loc cu numai trei zile înainte. Se alăturase celorlalți războinici din Clanul Tunetului, sărind în ajutorul Clanului Vântului atunci când pisicile din ținutul mlaștinii fuseseră atacate de celelalte două clanuri din pădure. Multe pisici fuseseră rănite în luptă, deci era cu atât mai important ca cele care mai puteau vâna să aducă pradă consistentă.

În timp ce Inimă de Foc își croia drum prin tunelul de orz sălbatic ce ducea în tabără, a desprins o bucată de zăpadă înghețată de pe ramurile țepoase pe sub care trecea și a trebuit să scuture din urechi ca să scape de bucățile reci de zăpadă întărită care îi cădeau pe cap. Ciulinii înalți din jurul taberei îl protejau de vânt, însă luminișul din mijloc era pustiu; toate pisicile preferau să stea în bârloguri și să se încălzească acolo când stratul de zăpadă era atât de gros. Câteva cioturi rupte și ramurile unui copac căzut se iteau de sub zăpada care acoperea totul. Un șir de urme de labe traversa luminișul de la vizuina ucenicilor până la tufele de mărăcini care adăposteau vizuina puilor și a reginelor. Văzând urmele din zăpadă, Inimă de Foc și-a amintit întristat că nu mai are ucenic, după ce Labă Fumurie fusese rănită lângă Calea Tunetului.

Mergând prin zăpadă până în mijlocul taberei, a depus șoarecele peste grămada de pradă proaspătă din apropierea tufișului în care dormeau războinicii. Mormanul de vânat era jalnic de mic. Puțina pradă ce se mai găsea era slabă, piele și os, nu le ajungea nici pe o măsea luptătorilor înfometați. Până la primăvară nu aveau să mai pună gheara pe vreun șoarece grăsun, iar primăvara era încă departe.

Inimă de Foc s-a întors cu spatele, pregătindu-se să plece iarăși la vânătoare, când a auzit un mieunat tare în urma lui. S-a răsucit imediat.

Tocmai ieșea din vizuina războinicilor secundul Clanului, Gheară de Tigru.

— Inimă de Foc!

Motanul roșcat a mers prin zăpadă până la el, plecându-și respectuos capul, însă conștient de faptul că uriașul cotoi cenușiu avea ochii de chihlimbar ațintiți asupra lui. Toate îndoielile pe care le avea în legătură cu Gheară de Tigru i-au revenit în minte. Secundul era puternic, respectat de pisicile din clan și un războinic deosebit de abil, însă Inimă de Foc știa că sufletul său era întunecat.

— Nu e nevoie să mai ieși la vânătoare, a mârâit Gheară de Tigru. Stea Albastră v-a ales pe tine și pe Dungă Cenușie, mergeți la Adunare.

Inimă de Foc a simțit furnicături de entuziasm până în urechi. Era o mare onoare să

însoțească liderul Clanului la Adunare, unde toate cele patru Clanuri se întâlneau pașnice, la luna plină.

— Ai face bine să mănânci ceva acum, a adăugat secundul cu blană fumurie. Pornim la răsăritul soarelui.

A pornit de-a curmezișul luminișului spre Piatra Mare, unde avea vizuina Stea Albastră, lidera clanului; s-a oprit din drum și și-a întors capul masiv, țintuindu-l pe Inimă de Foc cu privirea și spunându-i peste umăr:

— Ai grijă doar să nu uiți de care Clan aparții la Adunare, a șuierat el.

Inimă de Foc a simțit cum i se zburlește blana de furie.

— Ce te face să spui asta? l-a întrebat cutezător. Crezi că nu sunt loial clanului meu?

Gheară de Tigru s-a întors cu totul, iar Inimă de Foc s-a străduit din răsputeri să nu tresare de spaimă la vederea umerilor încordați, amenințători ai motanului.

— Te-am văzut eu în ultima luptă.

Vocea secundului se transformase într-un mârâit gros, iar urechile i se lipiseră de cap. A scuipat:

— Am văzut cum ai lăsat să scape un războinic din Clanul Râului.

Inimă de Foc a tresărit, apărându-i în fața ochilor scena din timpul luptei din tabăra Clanului Vântului. Gheară de Tigru avea dreptate. Lăsase un războinic din Clanul Râului să scape nevătămat, dar nu o făcuse din lașitate sau pentru că n-ar fi fost loial. Pisica pe care o lăsase să scape era Pârâu Argintiu. Fără ca restul Clanului Tunetului să știe, cel mai bun prieten al lui Inimă de Foc, Dungă Cenușie, se îndrăgostise de ea, iar pe el nu-l lăsase inima să o rănească.

Inimă de Foc făcuse tot ce îi stătea în putință ca să-și convingă prietenul să nu o mai viziteze pe Pârâu Argintiu – relația lor era o încălcare a codului războinicilor și îi punea pe amândoi în mare pericol. Dar, în același timp, Inimă de Foc știa că nu l-ar fi trădat niciodată pe Dungă Cenușie.

Mai mult, Gheară de Tigru n-avea dreptul să acuze nicio pisică că ar fi fost lipsită de loialitate. El se ținuse la o parte în luptă, privindu-l pe Inimă de Foc în timp ce se lupta pe viață și pe moarte cu o pisică din Clanul Râului, apoi se întorsese cu spatele, în loc să-l ajute. Asta nici măcar nu era cea mai gravă acuzație pe care i-o putea aduce Inimă de Foc secundului. Îl bănuia pe Gheară de Tigru că îl ucisese pe fostul secund al Clanului Tunetului, Coadă Roșie, și chiar că ar fi complotat să o înlăture pe însăși conducătoarea clanului.

— Dacă tu crezi că nu sunt loial clanului, mergi și spune-i lui Stea Albastră, a mieunat provocator.

Gheară de Tigru și-a dezvelit dinții mârâind și s-a lăsat pe vine, scoțându-și ghearele din teacă.

— Nu e nevoie s-o deranjez pe Stea Albastră cu așa ceva, a scuipat el. Pot să mă ocup și singur de un pisoi de casă.

L-a mai fixat cu privirea preț de o clipă. Inimă de Foc și-a dat seama, cu o tresărire de surprindere, că în ochii de chihlimbar ai impozantului motan se citea neîncrederea, dar și o urmă de teamă. „Gheară de Tigru se întreabă cât de mult știu“, l-a străfulgerat un gând.

Prietenul lui Inimă de Foc, Labă Neagră, chiar ucenicul lui Gheară de Tigru, fusese martor la uciderea lui Coadă Roșie. Gheară de Tigru încercase să-l ucidă și pe el, să-l reducă la tăcere, așa că Inimă de Foc îl dusese să locuiască împreună cu Arpacaș, un motan singuratic ce trăia în apropiere de o fermă de Două-Picioare, aflată dincolo de teritoriul Clanului Vântului. Inimă de Foc încercase să-i povestească lui Stea Albastră ce aflase de la Labă Neagră, dar conducătoarea clanului refuzase să creadă că bravul ei secund se putea face vinovat de un lucru atât de oribil. În timp ce îl privea pe Gheară de Tigru, Inimă de Foc a fost din nou copleșit de frustrare; se simțea ca și cum căzuse peste el un copac și-l țintuise la pământ.

Fără vreun alt cuvânt, Gheară de Tigru s-a întors cu spatele și s-a îndepărtat cu mersul său mândru. În timp ce îl privea, Inimă de Foc a auzit un foșnet venind dinăuntrul vizuinii războinicilor, iar în clipa următoare s-a ițit printre ramuri capul lui Dungă Cenușie.

— Ce ți-a venit? a mieunat el. Te iei așa la ceartă cu Gheară de Tigru... Imediat te face hrană pentru ciori!

— Nicio pisică nu are dreptul să mă acuze că nu sunt loial, i-a replicat Inimă de Foc.

Dungă Cenușie a plecat capul și s-a lins de câteva ori pe blana de pe piept.

— Îmi pare rău, Inimă de Foc, a mormăit el. Știu că toate astea se întâmplă din cauză că eu și Pârâu Argintiu...

— Nu-i adevărat, l-a întrerupt Inimă de Foc, și o știi foarte bine. Gheară de Tigru e problema, nu tu.

S-a scuturat bine, scăpând de zăpada prinsă în blană.

— Haide, să mergem să mâncăm.

Dungă Cenușie a pornit primul, grăbindu-se spre grămada de pradă proaspătă. Inimă de Foc l-a urmat, și-a ales un șoarece de câmp și l-a cărat înapoi în vizuina războinicilor, unde aveau să mănânce. Dungă Cenușie s-a așezat lângă el, aproape de stratul exterior de ramuri.

Vifor Alb și alți doi războinici cu experiență stăteau încolăciți, dormind în mijlocul vizuinii, dar în rest aceasta era goală. Trupurile lor emanau căldură, iar prin acoperișul gros din ramuri abia dacă pătrunseseră câțiva fulgi de zăpadă.

Inimă de Foc a luat o gură de șoarece. Carnea era tare și ațoasă, însă era atât de înfometat, încât i se părea delicioasă. S-a terminat mult prea repede, dar era mai bine decât să fi rămas cu burta goală; îi dădea energia de care avea nevoie în călătoria spre Adunare.

După ce și-a terminat și Dungă Cenușie masa, din doar câteva hăpăieli lacome, cele două pisici s-au așezat una lângă cealaltă, spălându-și reciproc blana rece. Inimă de Foc era ușurat să împărtășească din nou acest ritual cu Dungă Cenușie, după perioada tulbure în care păruse că dragostea lui Dungă Cenușie pentru Pârâu Argintiu avea să-i distrugă prietenia cu Inimă de Foc. Cu toate că Inimă de Foc era în continuare îngrijorat în legătură cu povestea de dragoste interzisă a prietenului său, după bătălie cei doi motani își reluaseră prietenia, iar acum erau mai apropiați ca niciodată. Trebuia să aibă încredere unul în celălalt pentru a supraviețui în timpul lungului anotimp rece și, mai mult decât atât, Inimă de Foc știa că avea nevoie de susținerea lui Dungă Cenușie pentru a se apăra de ostilitatea tot mai evidentă a lui Gheară de Tigru.

— Mă întreb ce vești o să aflăm diseară, a șoptit el în urechea cenușie a prietenului său. Sper că până acum Clanul Râului și Clanul Umbrelor s-au învățat minte. Clanul Vântului nu se va mai lăsa gonit de pe teritoriul său.

Dungă Cenușie s-a foit stingher.

— Motivul luptei nu a fost doar lăcomia pentru teritoriu, i-a răspuns el. Prada e mult mai puțină decât de obicei – Clanul Râului moare de foame de când au venit Două-Picioare pe teritoriul lor.

— Știu.

Inimă de Foc a dat din urechi cu o empatie rezervată. Înțelegea de ce prietenul său voia să apere clanul lui Pârâu Argintiu.

— Dar soluția nu este să gonească alt clan din propriul teritoriu.

Dungă Cenușie a mormăit aprobator și apoi a tăcut. Inimă de Foc își imagina cum se simțea. Trecuseră doar câteva luni de când traversaseră Calea Tunetului în căutarea pisicilor din Clanul Vântului, pe care le aduseseră acasă. Însă Dungă Cenușie trebuia să fie și de partea Clanului Râului, pentru că era îndrăgostit de Pârâu Argintiu. Nu exista o soluție simplă. Lipsa vânatului avea să fie o problemă gravă pentru toate cele patru clanuri, cel puțin până când iarna avea să-i mai elibereze un pic din strânsoarea ei nemiloasă.

Moleșit de mângâierea molcomă a limbii lui Dungă Cenușie, Inimă de Foc a tresărit când s-a auzit foșnetul ramurilor de la intrarea în vizuină. Și-a făcut apariția Gheară de Tigru, urmat de Dungă Neagră și Coadă Lungă. I-au aruncat toți trei niște priviri încruntate lui Inimă de Foc, în timp ce se culcau înghesuiți unul în altul, în mijlocul bârlogului. Inimă de Foc i-a privit cu ochii îngustați, dorindu-și să poată auzi ce își spuneau. Nu era greu să-și imagineze că unelteau

împotriva lui. I s-a încordat tot trupul, dându-și seama că nu avea să mai fie niciodată în siguranță în sânul clanului său, câtă vreme trădarea lui Gheară de Tigru rămânea secretă.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat Dungă Cenușie, ridicând capul.

Inimă de Foc s-a întins, încercând să se relaxeze din nou.

— N-am încredere în ei, a murmurat, dând din urechi în direcția lui Gheară de Tigru și a tovarășilor lui.

— E de înțeles, a miorlăit Dungă Cenușie. Dacă Gheară de Tigru ar afla vreodată despre Pârâu Argintiu…

S-a cutremurat la gândul acesta.

Inimă de Foc și-a lipit trupul de al lui, încurajându-l, cu urechile încă încordate în încercarea de a auzi ce spune Gheară de Tigru. I s-a părut că își aude numele și era tentat să se strecoare un pic mai aproape, dar tocmai atunci Coadă Lungă și-a ațintit privirea asupra lui.

— La ce te holbezi așa, pisoi de casă? a sâsâit războinicul tărcat. Clanul Tunetului vrea doar pisici loiale.

Apoi s-a întors cu spatele la Inimă de Foc, ostentativ.

Inimă de Foc s-a ridicat deodată în toate cele patru labe.

— Și cine ți-a dat ție dreptul să ne pui la îndoială loialitatea? a scuipat el.

Coadă Lungă l-a ignorat.

— Până aici! a mieunat încrâncenat Inimă de Foc către Dungă Cenușie. E clar că Gheară de Tigru răspândește zvonuri despre mine.

— Dar ce poți să faci? i-a răspuns Dungă Cenușie, ce părea resemnat în fața atitudinii ostile a secundului.

— Vreau să mai vorbesc o dată cu Labă Neagră, a mieunat Inimă de Foc. Poate își mai amintește ceva despre bătălie, un detaliu care să mă ajute s-o conving pe Stea Albastră.

— Dar Labă Neagră trăiește acum la ferma Două-Picioare. Ar trebui să traversezi tot teritoriul Clanului Vântului. Cum ai explica o absență atât de lungă din tabără? Ar părea că lipsa ta confirmă minciunile răspândite de Gheară de Tigru.

Inimă de Foc era dispus să-și asume riscul. Nu-i ceruse niciodată lui Labă Neagră detalii despre modul în care Coadă Roșie își găsise sfârșitul în lupta împotriva Clanului Râului, cu atâtea luni în urmă. În momentul acela, fusese mai important să-l scoată cât mai repede pe ucenic din raza de acțiune a lui Gheară de Tigru.

Acum știa că trebuia să afle exact ce văzuse Labă Neagră. Era din ce în ce mai sigur că prietenul său știa ceva ce ar fi putut dovedi cât de periculos e Gheară de Tigru pentru clan.

— Am să mă duc în seara asta, a mieunat încet. O să mă strecor după adunare. Dacă mă întorc cu vânat proaspăt pot să spun că am fost la vânătoare.

— Îți asumi un risc mare, a miorlăit Dungă Cenușie, lingându-i urechea cu afecțiune. Însă Gheară de Tigru e și problema mea. Dacă ești hotărât să te duci, atunci vin și eu cu tine.

Când pisicile din Clanul Tunetului, printre care se aflau și Inimă de Foc și Dungă Cenușie, au plecat din tabără, pornind prin pădure spre Patru-Copaci, ninsoarea se oprise și cerul se limpezise deja. Pământul acoperit de zăpadă părea că sclipește în lumina albă a lunii pline, iar gheața strălucea pe fiecare rămurică și piatră.

Vântul bătea în direcția lor, răscolind suprafața zăpezii și aducând mirosul la multe, multe pisici. Inimă de Foc tremura de nerăbdare. Teritoriile tuturor celor patru clanuri se întâlneau în vâlceaua sacră, iar la fiecare lună plină se declara armistițiu, pentru ca pisicile din clanuri să se întâlnească sub cei patru mari stejari aflați în mijlocul luminișului înconjurat de povârnișuri abrupte.

Inimă de Foc mergea în spatele lui Stea Albastră, care deja se lăsase pe burtă, pentru a urca ultimele câteva lungimi de coadă spre vârful povârnișului, uitându-se în jos către luminiș. O piatră mare se ridica în mijlocul luminișului, între stejari, iar forma sa neregulată părea neagră pe

fundalul zăpezii. În timp ce Inimă de Foc aștepta ca Stea Albastră să dea din nou semnalul de pornire, vedea cum jos pisicile din celelalte clanuri se salută între ele. Nu putea să nu observe privirile și blana zbârlită, când Clanul Vântului a ajuns față în față cu pisicile din Clanul Râului și Clanul Umbrelor. Era clar că nimeni nu uitase bătălia recentă și că, dacă nu ar fi fost în vigoare armistițiul, și-ar fi smuls unul altuia blana.

Inimă de Foc l-a recunoscut pe Stea Înaltă, liderul Clanului Vântului, așezat lângă Piatra Înaltă, cu secundul său, Șchiopul, lângă el. Nu departe de ei, Mucea și Blană de Nămol, pisicile-vraci ale Clanului Umbrelor și Clanului Râului, stăteau una lângă alta, privind celelalte pisici cu ochii lor mari, în care se reflecta luna.

Lângă Inimă de Foc, Dungă Cenușie era încordat tot, iar ochii lui gălbui străluceau cu entuziasm, privind în poiană. Urmărindu-i privirea, Inimă de Foc a văzut-o pe Pârâu Argintiu ieșind din umbră, frumoasa ei blană neagră-argintie strălucind în lumina lunii.

Inimă de Foc și-a înăbușit un oftat.

— Dacă ai de gând să vorbești cu ea, ai grijă cine te vede, și-a avertizat el prietenul.

— Nu-ți face griji, a mieunat Dungă Cenușie.

Labele din față îi frământau pământul tare, în timp ce aștepta momentul în care putea fi din nou cu pisica din Clanul Râului.

Inimă de Foc s-a uitat către Stea Albastră, așteptându-se ca ea să le dea semnalul pentru a coborî în poiană, însă l-a văzut pe Vifor Alb mergând spre ea și așezându-se în zăpadă lângă conducătoare.

— Stea Albastră, l-a auzit Inimă de Foc pe nobilul luptător alb, ce ai să spui despre Coadă Ruptă? Le spui celorlalte clanuri că-l adăpostim noi?

Inimă de Foc aștepta încordat răspunsul lui Stea Albastră. Coadă Ruptă fusese pe vremuri Stea Căzătoare. Liderul Clanului Umbrelor. Își ucisese tatăl, pe Stea Colțuroasă, și furase puii Clanului Tunetului. Ca represalii, Clanul Tunetului ajutase propriul clan al lui Stea Căzătoare să-l izgonească pe acesta în pădure. La scurtă vreme după aceea, Stea Căzătoare strânsese un grup de pisici vagaboande cu care atacase Clanul Tunetului. În lupta aceea, Colț Galben, pisica-vraci a Clanului Tunetului, îi zgâriase ochii, iar acum Coadă Ruptă le era prizonier, orb și învins. Cu toate că fostului lider îi fusese luat numele dăruit de Clanul Stelelor și fusese ținut în permanență sub pază atentă, Inimă de Foc știa că celelalte clanuri s-ar fi așteptat ca pisicile din Clanul Tunetului să-l ucidă sau să-l gonească în pădure, lăsându-l să moară acolo. Nu aveau să primească bine vestea că bătrânul Coadă Rupă era încă în viață.

Stea Albastră a rămas cu privirea fixată asupra pisicilor din luminișul de sub ei.

— Nu am să spun nimic, i-a răspuns ea lui Vifor Alb. Nu e treaba celorlalte clanuri. Coadă Ruptă e responsabilitatea Clanului Tunetului acum.

— Curajoase vorbe, a mârâit Gheară de Tigru de partea cealaltă a lui Stea Albastră, unde ședea. Sau ne e rușine să recunoaștem ce-am făcut?

— Clanul Tunetului nu are de ce să se rușineze că a dat dovadă de milă, i-a replicat Stea Albastră cu răceală. Dar nu văd de ce am căuta să dăm naștere unor discuții.

Înainte ca Gheară de Tigru să poată riposta, ea s-a ridicat repede și s-a întors spre celelalte pisici din clan.

— Ascultați, a mieunat ea. Nicio pisică să nu vorbească despre atacul pisicilor vagaboande și să nu-l pomenească pe Coadă Ruptă. Astea sunt doar treburile clanului nostru.

A așteptat până ce s-au auzit mieunăturile de acord ale pisicilor adunate acolo. Apoi și-a fluturat coada, semn că pisicile din Clanul Tunetului se puteau alătura celorlalte clanuri. A coborât repede printre tufișuri, cu Gheară de Tigru imediat după ea, labele lui uriașe împroșcând cu zăpadă.

Inimă de Foc a pornit repede după ei. Ieșind din tufișurile de la marginea poienii, a văzut că Gheară de Tigru se oprise în apropiere și-l privea bănuitor.

— Dungă Cenușie, a șuierat încet Inimă de Foc peste umăr, nu cred c-ar trebui să mergi la

întâlnire cu Pârâu Argintiu în seara asta. Gheară de Tigru e deja…

Și-a dat seama dintr-odată că Dungă Cenușie nu mai e lângă el. A aruncat o privire în jur și și-a văzut prietenul dispărând lângă Piatra Înaltă. O clipă sau două mai târziu, Pârâu Argintiu a ocolit un grup de pisici din Clanul Umbrelor și l-a urmat.

Inimă de Foc a oftat. S-a uitat la Gheară de Tigru, întrebându-se dacă secundul îi văzuse plecând. Însă motanul plecase deja, îndreptându-se spre Mustăcioară din Clanul Vântului, iar Inimă de Foc s-a liniștit, blana coborându-i înapoi.

Plimbându-se neliniștit de-a lungul și de-a latul luminișului, Inimă de Foc s-a trezit lângă un grup de bătrâni – Zdreanță, din Clanul Tunetului, și alții pe care nu-i cunoștea, așezați sub un tufiș de laur cu frunzele lucioase, unde stratul de zăpadă nu era atât de gros. Tot cu ochii după Dungă Cenușie, Inimă de Foc s-a așezat lângă bătrâni, ascultându-le conversația.

— Țin minte o iarnă și mai rea decât asta.

Vorbise un motan negru bătrân, cu blana de pe bot albită și cu șoldurile pline de cicatrice, din multele lupte la care participase. Purta pe blana scurtă, zdrențăroasă, mirosul Clanului Vântului.

— Râul a fost atunci înghețat mai mult de trei luni.

— Ai dreptate, Blană de Corb, i-a răspuns o regină tărcată. Și prada era puțină atunci, chiar și pentru Clanul Râului.

Timp de o clipă, Inimă de Foc a fost mirat că doi bătrâni din clanuri ce până de curând se războiseră puteau să stea așa de vorbă, fără a se scuipa cu ură. Dar până la urmă, și-a spus el, erau bătrâni. Trebuie să fi văzut nenumărate lupte de-a lungul vieții.

— Războinicii ăștia tineri din ziua de azi, a adăugat motanul negru, împungându-l pe Inimă de Foc cu privirea. Habar nu au ce-s greutățile.

Inimă de Foc s-a foit printre frunzele uscate de sub tufiș, încercând să pară cât mai respectuos. Zdreanță, aflat lângă el, a mișcat prietenos din coadă.

— Trebuie să fi fost anotimpul în care Stea Albastră și-a pierdut pisoii, a rememorat bătrânul din Clanul Tunetului.

Inimă de Foc și-a ascuțit urechile. Își amintea că și Coadă Tărcată spusese la un moment dat ceva despre pisoii lui Stea Albastră, care se născuseră chiar înainte ca ea să devină secund al clanului. Dar nu aflase niciodată câți pui avusese sau ce vârstă aveau când muriseră.

— Și mai țineți minte dezghețul de după iarna aceea?

Blană de Corb a întrerupt șirul gândurilor lui Inimă de Foc, continuând să vorbească cu privirea pierdută în valul de amintiri.

— Râul crescuse până aproape de vizuinile bursucilor.

Zdreanță s-a cutremurat.

— Țin minte foarte bine. Clanul Tunetului nu a putut atunci să traverseze râul ca să vină aici, la Adunare.

— Multe pisici s-au înecat, și-a amintit cu tristețe regina din Clanul Râului.

— Și multă pradă a murit înecată, a adăugat Blană de Corb. Pisicile care au supraviețuit aproape c-au murit de foame.

— Fie ca de data asta Clanul Stelelor să ne ajute, să nu fie la fel de rău! a miorlăit temător Zdreanță.

Blană de Corb a scuipat disprețuitor.

— Pisicile astea tinere n-ar face față. Eram mai călițI pe vremea noastră.

Inimă de Foc nu s-a putut abține, a protestat:

— Avem și acum războinici puternici…

— Cine te-a întrebat pe tine? a miorlăit morocănos motanul bătrân. Abia de ești mai mare decât un pisoi.

— Dar am…

Inimă de Foc de-abia deschisese gura când aerul a vibrat, răsunând un strigăt ascuțit, și peste toate pisicile s-a lăsat tăcerea. Întorcând capul, a văzut patru pisici în vârful Pietrei Înalte, siluetele

lor conturându-se în lumina argintie a lunii.

— Ssst, a șuierat Zdreanță. Începe Adunarea.

A dat ușurel din urechi spre Inimă de Foc și a tors încetișor:

— Nu-l băga în seamă pe Blană de Corb. S-ar lua la harță și cu Clanul Stelelor.

Inimă de Foc l-a privit cu recunoștință, iar apoi s-a așezat cu labele din față sub el, pregătindu-se să asculte.

Stea Înaltă, conducătorul Clanului Vântului, a început anunțându-i cum se refăceau pisicile lui în urma recentei lupte împotriva Clanului Râului și a Clanului Umbrelor.

— Unul dintre bătrânii noștri a pierit, a mieunat el, dar toți războinicii noștri vor trăi – gata pentru alte lupte, a adăugat el cu subînțeles.

Blană Întunecată și-a lipit urechile de cap și și-a mijit ochii, iar Stea Încovoiată a scos un mârâit amenințător din gât.

Lui Inimă de Foc i s-a zbârlit blana. Dacă liderii ar fi început să se lupte, s-ar fi încăierat și pisicile lor. Oare se întâmplase așa ceva vreodată în timpul unei Adunări? Cu siguranță nici măcar Blană Întunecată, neînfricatul nou conducător al Clanului Umbrelor, nu ar fi riscat să stârnească mânia Clanului Stelelor, încălcând armistițiul sacru!

În timp ce Inimă de Foc privea cu sufletul plin de teamă pisicile înfoiate, Stea Albastră a făcut un pas înainte.

— Asta e o veste foarte bună, Stea Înaltă, a mieunat ea împăciuitoare. Cu toții trebuie să ne bucurăm de vestea că acum Clanul Vântului este din nou puternic.

Ochii ei albaștri străluceau în lumina lunii, în timp ce își muta privirea de la liderul Clanului Umbrelor la conducătorul Clanului Râului. Blană Întunecată i-a ocolit privirea, iar Stea Încovoiată și-a plecat capul, cu o expresie imposibil de citit.

Clanul Umbrelor, sub conducerea nemiloasă a lui Stea Căzătoare, fusese cel care gonise Clanul Vântului, ca să-și poată extinde propriul teren de vânătoare. Clanul Râului profitase de exilul lor ca să vâneze și el pe teritoriul părăsit. Însă după ce fusese gonit Stea Căzătoare, Stea Albastră i-a convins pe ceilalți lideri că viața pădurii depinde de toate cele patru clanuri, că trebuie ca pisicile din Clanul Vântului să se întoarcă. Inimă de Foc se cutremura amintindu-și lunga și dificila călătorie pe care o făcuse împreună cu Dungă Cenușie, pentru a găsi Clanul Vântului și a-l aduce înapoi în teritoriul lor mohorât.

Astfel și-a amintit că avea de gând să traverseze iarăși zona aceea pentru a-l găsi pe Labă Neagră. S-a mișcat puțin pe loc, tulburat; nu avea să pornească în călătorie cu inima ușoară. „Clanul Vântului e prietenos cu Clanul Tunetului“, și-a spus el. „Așa că n-ar trebui să fim atacați pe drum.“

— Și pisicile din Clanul Tunetului și-au revenit, a continuat Stea Albastră. De la ultima Adunare, doi dintre ucenicii noștri au devenit războinici. De acum li se va spune Blană Pământie și Furtună de Nisip.

Strigăte de aprobare au izbucnit din mulțimea de pisici de sub Piatra Înaltă – în cea mai mare parte, a observat Inimă de Foc, de la pisicile din Clanul Tunetului și din Clanul Vântului. A zărit-o pe Furtună de Nisip, șezând cu capul ei roșcat palid ridicat cu mândrie.

Adunarea a continuat într-o atmosferă mai pașnică. Inimă de Foc își amintea Adunarea anterioară, când liderii clanurilor se acuzaseră între ei că-și încălcaseră teritoriile de vânătoare, însă acum nicio pisică nu a mai pomenit acest lucru. Un grup de pisici vagaboande, conduse de Coadă Ruptă, fuseseră vinovate de fapt, dar vestea că acele pisici atacaseră tabăra Clanului Tunetului și că fuseseră învinse nu părea să se fi răspândit. Secretul lui Stea Albastră despre Coadă Ruptă cel orb era în siguranță.

Când adunarea a luat sfârșit, Inimă de Foc s-a uitat în jur după Dungă Cenușie.

Dacă voiau să-l viziteze pe Labă Neagră, trebuia să plece curând, în timp ce restul clanului lor era încă în vâlcea, ca să nu observe încotro o luau ei doi.

Privirea lui Inimă de Foc a poposit asupra lui Labă Iute, ucenicul lui Coadă Lungă, ce ședea în

mijlocul unui grup de pisici tinere din Clanul Umbrelor. Labă Iute și-a ferit privirea, cu o expresie vinovată. În alte condiții, Inimă de Foc l-ar fi chemat la el și i-ar fi spus să-și caute mentorul, să meargă cu el spre casă, însă în clipa aceea nu-l interesa decât să-l găsească imediat pe Dungă Cenușie. A uitat de Labă Iute imediat ce și-a văzut prietenul croindu-și drum spre el. Pârâu Argintiu nu se vedea nicăieri.

— Aici erai! l-a strigat Dungă Cenușie, cu ochii gălbui strălucitori.

Inimă de Foc își dădea seama că prietenul său se simțise foarte bine la Adunare, cu toate că se îndoia că acesta ascultase mare lucru din ce se discutase.

— Ești gata? a mieunat el.

— Adică să mergem să vorbim cu Labă Neagră?

— Mai încet! a șuierat Inimă de Foc, uitându-se neliniștit în jur.

— Da, sunt gata, a miorlăit Dungă Cenușie în șoaptă. Nu pot spune că de-abia aștept. Dar dacă e vorba să scap de bănuielile lui Gheară de Tigru… sau poate ai o idee mai bună?

Inimă de Foc a clătinat din cap.

— Asta e singura cale.

Vâlceaua era încă plină cu pisici, se pregăteau să pornească în patru direcții. Nicio pisică nu părea să fie atentă la Inimă de Foc și la Dungă Cenușie, până ce aproape ajunseseră la povârnișul ce ducea spre teritoriul înalt al Clanului Vântului. Atunci a răsunat un mieunat în spatele lor.

— Salut, Inimă de Foc! Unde vă duceți?

Era Furtună de Nisip.

— Ăăă…

Inimă de Foc a aruncat o privire disperată spre Dungă Cenușie.

— O luăm pe drumul mai lung spre casă, a improvizat el repede. Gheară de Nămol, din Clanul Vântului, ne-a povestit că a văzut niște iepuri tineri chiar la granița teritoriului nostru. Ne-am gândit că n-ar fi rău să ne întoarcem la tabără cu vânat proaspăt.

Îngrijorat dintr-odată de gândul că Furtună de Nisip s-ar fi putut oferi să vină cu ei la vânătoare, a mai adăugat:

— Îi spui tu lui Stea Albastră, dacă întreabă de noi?

— Sigur, i-a răspuns Furtună de Nisip căscând și dezvelindu-și dinții ascuțiți și albi. O să mă gândesc la voi, cum alergați după iepuri, când o să stau culcușită bine la căldură!

S-a îndepărtat cu mersul ei sprinten, fluturând din coadă.

Inimă de Foc era ușurat; nu-i plăcea să o mintă.

— Hai să mergem, a mieunat el către Dungă Cenușie, până nu ne vede și altă pisică.

Cei doi tineri războinici s-au strecurat la adăpostul tufișurilor și au început să urce povârnișul. Când au ajuns în vârf, Inimă de Foc s-a oprit pentru o clipă, întorcând privirea ca să se asigure că nu fuseseră urmăriți. Apoi el și Dungă Cenușie au sărit dincolo de marginea vâlcelei și au pornit în fugă spre mlaștini și, dincolo de ele, spre ferma Două-Picioare.

„Asta e singura cale“, și-a repetat Inimă de Foc în timp ce alerga. Trebuia să afle adevărul. Nu doar pentru Coadă Roșie sau de dragul lui Labă Neagră, ci pentru binele întregului clan. Gheară de Tigru trebuia oprit… înainte să aibă ocazia să ucidă din nou.

CAPITOLUL 2

Inimă de Foc a adulmecat cu precauție o cărare pe care zăpada fusese bătătorită de Două-Picioare. Din vizuina de Două-Picioare răzbăteau lumini strălucitoare, iar undeva prin apropiere lătra un câine. Și-a adus aminte că Arpacaș îl avertizase că, noaptea, Două-Picioare dădeau drumul din lanț câinilor. Acum nu putea decât să spere că avea să-l găsească pe Labă Neagră înainte ca el și Dungă Cenușie să atragă atenția câinilor. Dungă Cenușie s-a strecurat prin gard și a venit lângă el. Vântul înghețat îi lipea blana cenușie de trup.

— Miroși ceva?

Inimă de Foc a ridicat capul, ca să simtă mai bine aerul și, aproape imediat, a simțit mirosul pe care îl căuta, slab, dar cunoscut. Era Labă Neagră!

— Pe aici, a mieunat Inimă de Foc.

A pornit târâș de-a lungul cărării, simțind sub labe suprafața dură, acoperită de gheață a drumului. A urmat precaut mirosul până la o gaură din partea de jos a ușii hambarului, unde lemnul putrezise.

A adulmecat bine, trăgând adânc în piept aroma de fân și mirosul proaspăt de pisici.

— Labă Neagră? a șoptit el; nu a primit niciun răspuns, așa că a repetat: Labă Neagră?

— Inimă de Foc, tu ești?

Răsunase un miorlăit surprins, din întunericul de pe partea cealaltă a ușii.

— Labă Neagră!

Inimă de Foc s-a strecurat repede prin gaură, recunoscător că putea în sfârșit să scape de vântul de-afară. Aromele hambarului pluteau în jurul lui și a început să-i plouă în gură imediat ce a simțit mirosul de șoarece. Hambarul era slab luminat de razele lunii, care treceau printr-o fereastră micuță aflată chiar sub tavan. Inimă de Foc a văzut o pisică ce stătea la câteva lungimi de coadă de ei.

Prietenul lui arăta chiar mai în formă, mai bine hrănit decât ultima oară când îl văzuse. Inimă de Foc și-a dat seama cât de jigărit și de amărât trebuia să fi arătat el.

Labă Neagră torcea fericit, a venit repede la Inimă de Foc și și-au frecat nasurile.

— Bine ați venit, a mieunat el. Tare mă bucur să vă văd.

— Noi ne bucurăm să te vedem, a miorlăit Dungă Cenușie, făcându-și loc prin gaura din ușă în urma lui Inimă de Foc.

— Ați reușit să conduceți Clanul Vântului înapoi acasă în siguranță? i-a întrebat Labă Neagră.

Inimă de Foc și Dungă Cenușie înnoptaseră la el în timpul călătoriei pe care o făcuseră pentru a aduce acasă Clanul Vântului.

— Da, a miorlăit Inimă de Foc, dar e o poveste tare lungă. Nu putem…

— Ei, ce se întâmplă aici? i-a întrerupt mieunatul altei pisici.

Inimă de Foc s-a întors într-o clipită, dându-și urechile pe spate, gata de luptă dacă noul venit avea să prezinte o amenințare. Apoi l-a recunoscut pe Arpacaș, motanul singuratic, cu blana alb-neagră, care fusese de acord să-și împartă căminul cu Labă Neagră.

— Bună, Arpacaș, a mieunat Inimă de Foc calmându-se. Am venit să stăm de vorbă cu Labă

Neagră.

— Asta văd, a mieunat Arpacaș. Și trebuie să fie ceva important, dacă ați traversat mlaștina pe vremea asta.

— Da, e important. Inimă de Foc a privit spre fostul ucenic al Clanului Tunetului, importanța și urgența misiunii lui făcând să i se zburlească blana.

— Labă Neagră, nu avem nicio clipă de pierdut.

Labă Neagră părea uimit.

— Știți că puteți să stați de vorbă cu mine cât vreți.

— Atunci eu am să vă las liniștiți, s-a oferit Arpacaș. Vă invit să și vânați. Avem șoareci din belșug aici.

A dat din cap prietenos către pisicile musafire și a ieșit prin gaura din ușă.

— Să vânăm? Serios? a mieunat Dungă Cenușie.

Inimă de Foc simțea fierbințeala dureroasă a foamei cuprinzându-i burta.

— Sigur că da, i-a răspuns Labă Neagră. Uite cum facem, n-ar fi mai bine să mâncați întâi? Și pe urmă îmi puteți povesti de ce ați bătut drumul până la mine.

— Știu sigur că Gheară de Tigru l-a ucis pe Coadă Roșie, insista Labă Neagră. Am fost de față, am văzut cum l-a omorât.

Cele trei pisici stăteau așezate pe vine în podul pentru fân al hambarului de la ferma de Două-Picioare. Vânatul nu durase prea mult. După eforturile disperate de a găsi pradă în pădurea copleșită de zăpadă, pentru cei doi războinici înfometați ai Clanului Tunetului hambarul părea un corn al abundenței plini cu șoareci. Acum Inimă de Foc se încălzise, iar stomacul plin îi dădea o senzație foarte plăcută. Ar fi vrut să se încolăcească și să doarmă în fânul moale, parfumat, dar știa că trebuie să stea de vorbă cu Labă Neagră imediat, pentru ca el și Dungă Cenușie să se poată întoarce în tabără înainte să le fie observată absența.

— Povestește-ne tot ce-ți amintești, l-a îndemnat el, dând din cap încurajator.

Labă Neagră și-a fixat privirea în față, cu ochii umbriți în timp ce călătorea printre amintiri până la bătălia de la Pietrele Însorite. Inimă de Foc vedea cum încrederea de sine începe să îi dispară; motanul negru se pierdea pe sine în amintiri, trăind spaima și povara a ceea ce știa.

— Fusesem rănit la umăr, a început el, și Coadă Roșie – el era atunci secundul nostru, după cum știți – mi-a spus să mă ascund într-o crăpătură din stâncă până aveam să pot fugi. Tocmai mă pregăteam s-o zbughesc când l-am văzut pe Coadă Roșie atacând o pisică din Clanul Râului. Cred că era războinicul cenușiu căruia i se spune Blană de Piatră. Coadă Roșie l-a doborât la pământ pe Blană de Piatră și părea că e gata să-și înfigă ghearele în el, ca să-i facă niște răni serioase.

— Și de ce n-a făcut-o? a intervenit Dungă Cenușie.

— A apărut ca din pământ Inimă de Stejar, i-a explicat Labă Neagră. Și-a înfipt dinții în ceafa lui Coadă Roșie și l-a tras la o parte de pe Blană de Piatră.

Vocea îi tremura și se simțea că îl copleșesc amintirile.

— Blană de Piatră a fugit.

S-a oprit din povestit, chircindu-se la pământ, ca și cum s-ar fi temut de ceva aflat în apropiere.

— Și pe urmă? l-a îndemnat Inimă de Foc cu blândețe.

— Coadă Roșie a scuipat la Inimă de Stejar. L-a întrebat dacă războinicii din Clanul Râului nu-și pot purta singuri bătăliile. Era curajos Coadă Roșie, a adăugat Labă Neagră. Secundul Clanului Râului era de două ori cât el. Și pe urmă… pe urmă Inimă de Stejar a zis un lucru ciudat. I-a răspuns lui Coadă Roșie: „Nicio pisică din Clanul Tunetului nu are să-i facă vreodată rău acelui războinic.“

— Poftim? a întrebat Dungă Cenușie, îngustându-și privirea până ce din ochii lui nu au mai rămas decât două linii galbene. Asta n-are niciun sens. Ești sigur că l-ai auzit bine?

— Foarte sigur, a insistat Labă Neagră.

— Dar clanurile se luptă tot timpul, a mieunat Inimă de Foc. Ce-i așa de special la Blană de

Piatră?

— Nu știu, a clătinat Labă Neagră din cap, ferindu-se de întrebările lor.

— Bine, și Coadă Roșie ce-a făcut după ce i-a zis asta Inimă de Stejar? l-a întrebat Dungă Cenușie.

Urechile lui Labă Neagră s-au ridicat alerte și ochii i s-au deschis larg, cu pupile uriașe.

— S-a aruncat pe Inimă de Stejar. L-a prăvălit la pământ sub o stâncă mare. Eu… eu nu-i mai vedeam, dar le auzeam mârâielile. Pe urmă am auzit un sunet ca un tunet, iar stânca s-a prăbușit peste ei!

S-a oprit din povestit tremurând.

— Te rog, spune în continuare, a mieunat Inimă de Foc.

Îl întrista faptul că îl punea pe Labă Neagră să treacă prin asta, dar trebuia să știe adevărul.

— Am auzit un țipăt venind dinspre Inimă de Stejar și i-am văzut coada ieșind de sub bolovani.

Labă Neagră a închis ochii, ca și cum ar fi vrut să blocheze imaginea aceea, iar apoi i-a deschis din nou.

— În clipa aceea l-am auzit pe Gheară de Tigru în spatele meu. Mi-a poruncit să mă întorc în tabără, dar abia parcursesem o bucată scurtă de drum când mi-am dat seama că nu știam dacă secundul Coadă Roșie scăpase cu bine după prăbușirea bolovanilor. Așa că m-am strecurat înapoi, pe lângă toți războinicii din Clanul Râului care fugeau. Când am ajuns la pietre, Coadă Roșie tocmai ieșea dintr-un nor de praf. Ținea coada în sus și era zburlit din cap până în picioare, dar era în regulă, din câte vedeam n-avea nici măcar o zgârietură. Și s-a izbit direct de Gheară de Tigru, care se ascunsese în penumbră.

— Și atunci… a început Dungă Cenușie.

— Da.

Ghearele lui Labă Neagră au ieșit din teacă; în timp ce povestea se imagina pe el însuși în bătălie.

— Gheară de Tigru l-a înșfăcat pe Coadă Roșie și l-a țintuit la pământ. Coadă Roșie s-a zbătut, dar nu reușea să se elibereze și…

Labă Neagră a înghițit în sec și a fixat podeaua cu privirea.

— Gheară de Tigru și-a înfipt colții în beregata lui Coadă Roșie și totul a luat sfârșit.

S-a culcat trist, sprijinindu-și bărbia pe labe.

Inimă de Foc s-a mutat mai aproape de el și s-a lipit de șoldul lui.

— Așadar Inimă de Stejar a murit când s-au prăbușit bolovanii peste el. A fost un accident, a murmurat el. Nu a fost ucis de o pisică.

— Dar asta tot nu dovedește că Gheară de Tigru l-a ucis pe Coadă Roșie, a subliniat Dungă Cenușie. Nu văd cum ne ajută toate detaliile astea.

Preț de o clipă, Inimă de Foc l-a privit descurajat. Apoi ochii i s-au mărit și el a sărit în labe, cu pernuțele furnicând a entuziasm.

— Ba ne ajută. Dacă putem demonstra povestea căderii stâncii, o să fie clar că Gheară de Tigru mințea când spunea că Inimă de Stejar l-a ucis pe Coadă Roșie, dar și când a susținut că el l-a ucis pe Inimă de Stejar, ca răzbunare.

— Stai o clipă, l-a întrerupt Dungă Cenușie. Labă Neagră, la Adunare n-ai pomenit nimic despre căderea bolovanilor. Suna ca și cum Coadă Roșie l-ar fi ucis pe Inimă de Stejar.

— Da?

Labă Neagră a clipit, străduindu-se să se concentreze asupra lui Dungă Cenușie.

— N-am vrut să sune așa. Asta e ceea ce s-a întâmplat, vă jur!

— De asta nu voia să ne asculte Stea Albastră, a continuat Inimă de Foc încântat. Nu-i venea să creadă că mâna ei dreaptă, Coadă Roșie, ar fi ucis secundul altui clan. Dar Coadă Roșie nu a ucis pe nimeni. Acum Stea Albastră va trebui să ne ia în serios!

Mintea lui Inimă de Foc lucra febril, preocupată de tot ce aflaseră. Ar fi vrut să-i mai pună

câteva întrebări lui Labă Neagră, dar simțea la prietenul său mirosul spaimei și recunoștea privirea lui hăituită, ca și cum istorisirea acelei povești ar fi adus înapoi toate amintirile nefericite legate de Clanul Tunetului.

— Mai ai ceva să ne povestești, Labă Neagră? a mieunat el blând.

Labă Neagră a clătinat din cap.

— Toate astea sunt foarte importante pentru clan, i-a spus Inimă de Foc. Acum putem spera să o convingem pe Stea Albastră că Gheară de Tigru e periculos.

— Dacă o să ne asculte, a intervenit Dungă Cenușie. Păcat că i-ai spus prima poveste a lui Labă Neagră. Acum, că el a schimbat totul, ea nu o să mai știe ce să creadă.

— Dar n-a schimbat totul, a protestat Inimă de Foc, iar Labă Neagră a tresărit, auzind tonul iritat al lui Dungă Cenușie. Am înțeles noi greșit, asta-i tot. O conving eu cumva pe Stea Albastră. Măcar acum știm adevărul.

Motanul negru părea un pic mai liniștit, dar Inimă de Foc își dădea seama că nu mai vrea să vorbească despre trecut. S-a așezat lângă Labă Neagră, torcând încurajator și cele trei pisici au stat așa o vreme, spălându-se reciproc.

Apoi Inimă de Foc s-a ridicat.

— Trebuie să ne întoarcem acasă, a mieunat el.

— Aveți grijă, i-a răspuns Labă Neagră. Și să vă păziți de Gheară de Tigru.

— Nu-ți face griji, l-a încurajat Inimă de Foc. Ne-ai oferit ce ne trebuie ca să-i putem ține piept.

Cu Dungă Cenușie în spate, el s-a strecurat pe sub ușa hambarului și a pornit la drum prin zăpadă.

— Tare mai e frig! a mormăit Dungă Cenușie în timp ce mergeau spre gardul de la marginea fermei Două-Picioare. Ar fi trebuit să mai luăm vreo doi șoareci ca să hrănim și clanul.

— Da, sigur, i-a replicat Inimă de Foc. Ce i-ai fi spus lui Gheară de Tigru dacă te întreba unde ai găsit șoareci așa de grași pe vremea asta?

Luna se apropia de apus, iar în curând cerul avea să fie scăldat în lumina palidă a zorilor. Răceala zăpezii a pătruns repede prin blana de iarnă a lui Inimă de Foc, părând chiar mai înghețată după căldura binefăcătoare din hambar. Picioarele îl dureau de oboseală; fusese o noapte lungă și mai aveau de traversat o dată teritoriul Clanului Vântului înainte de a se așeza la odihnă în tabăra lor. Inimă de Foc se gândea întruna la ce le povestise Labă Neagră. Era sigur că prietenul lui spunea adevărul, dar avea să fie dificil să convingă restul clanului. Stea Albastră refuzase deja să creadă prima variantă a poveștii.

Dar asta se întâmplase pe când Inimă de Foc credea că Inimă de Stejar fusese ucis de Coadă Roșie. Stea Albastră nu putea accepta că secundul ei, Coadă Roșie, ar fi ucis un alt războinic fără să fi fost absolut necesar. Acum Inimă de Foc înțelegea ce se întâmplase, că Inimă de Stejar murise într-un accident… Dar cum l-ar fi putut acuza din nou pe Gheară de Tigru, fără să aducă o dovadă în sprijinul spuselor lui Labă Neagră?

— Pisicile din Clanul Râului trebuie să știe, a avut el revelația, vorbind cu voce tare când s-au oprit sub o stâncă de pe povârniș, unde stratul de zăpadă nu era atât de gros.

— Ce? a mieunat Dungă Cenușie. Venind lângă el la adăpost. Să știe ce?

— Cum a murit Inimă de Stejar, i-a răspuns Inimă de Foc. Trebuie să fi văzut trupul lui neînsuflețit. Ele ne-ar putea spune dacă a murit strivit de o piatră sau ucis de un alt războinic.

— Da, urmele de pe trupul lui ar trebui să fie niște dovezi bune.

— Poate că ele știu și ce voia Inimă de Stejar să spună când a zis că nicio pisică din Clanul Tunetului nu trebuia să-l atace pe Blană de Piatră, a adăugat Inimă de Foc. Trebuie să stăm de vorbă cu un războinic din Clanul Râului care a luat parte la bătălie, poate chiar însuși Blană de Piatră.

— Dar nu e ca și cum poți intra în tabăra lor și să-i întrebi, a protestat Dungă Cenușie. Gândește-te ce tensionată a fost atmosfera la Adunare. A trecut prea puțin timp de la luptă.

— Știu un războinic din Clanul Râului care te-ar primi cu labele deschise, a murmurat Inimă

de Foc.

— Dacă te referi la Pârâu Argintiu, da, pot să o întreb, a fost de acord Dungă Cenușie. Acum ne putem întoarce în tabără, până nu-mi îngheață pernuțele de tot?

Cele două pisici și-au continuat drumul mai încet decât până atunci, pentru că oboseala le îngreuna labele. Se vedeau deja Patru Copaci când au zărit trei pisici care urcau dealul. Vântul a purtat până la Inimă de Foc mirosul unei patrule a Clanului Vântului. Nevrând să-și explice prezența pe teritoriul lor, s-au uitat în jur după un adăpost, dar zăpada se întindea netedă în toate direcțiile, fără pietre sau tufișuri în apropiere. Și era clar că pisicile din Clanul Vântului îi văzuseră deja, pentru că își schimbaseră direcția ca să le iasă în cale.

Inimă de Foc a recunoscut mersul un pic dezechilibrat al secundului, Șchiopul, iar acesta era însoțit de luptătorul tărcat Ureche Sfâșiată și de ucenicul lui, Labă Sprintenă.

— Salut, Inimă de Foc, l-a salutat Șchiopul, șontâcăind până la el cu o expresie uimită. Sunteți cam departe de casă.

— Ăăă…da, a recunoscut Inimă de Foc, plecând capul respectuos. Am… Am prins mirosul de pisici din Clanul Umbrelor și le-am urmat până aici.

— Clanul Umbrelor pe teritoriul nostru!

Blana Șchiopului a început să se zburlească.

— Cred că era un miros mai vechi, a intervenit Dungă Cenușie grăbit. Nimic îngrijorător. Ne pare rău că v-am încălcat granița.

— Sunteți bineveniți aici, a mieunat Ureche Sfâșiată. Celelalte clanuri ne-ar fi distrus în ultima luptă, dacă nu ne-ar fi ajutat clanul vostru. Acum suntem siguri că o să ne lase în pace. Și-au dat seama că s-ar învrăjbi și cu Clanul Tunetului.

Inimă de Foc era jenat de laudele lui Ureche Sfâșiată. El și Dungă Cenușie ajutaseră pisicile din Clanul Vântului în trecut, dar de data aceasta îl îngrijora gândul că fuseseră văzuți pe teritoriul lor.

— Mai bine ne-am întoarce, a mormăit el. Aici totul pare liniștit.

— Clanul Stelelor să vă lumineze calea, a mieunat Șchiopul recunoscător.

Celelalte pisici din Clanul Vântului le-au urat vânătoare bună și au pornit spre tabăra lor.

— Mare ghinion, a bombănit Inimă de Foc în timp ce el și Dungă Cenușie mergeau spre Patru Copaci.

— De ce? Pisicile din Clanul Vântului nu se supără când intrăm pe teritoriul lor. Suntem cu toții prieteni acum.

— Ia gândește-te puțin, Dungă Cenușie. Dacă Șchiopul, la următoarea Adunare, îi povestește lui Stea Albastră că s-a întâlnit cu noi? Ea sigur o să se întrebe ce căutam aici.

Dungă Cenușie s-a oprit brusc.

— Rahat de șoarece! a scuipat el. Nu m-am gândit la asta. Lui Stea Albastră n-o să-i convină dacă află că ne-am strecurat de colo colo, anchetându-l pe Gheară de Tigru.

Inimă de Foc a ridicat din umeri.

— Putem doar să sperăm c-o să rezolvăm toată problema asta înainte de următoarea Adunare. Acum haide, trebuie să încercăm să și prindem ceva, ca să ne întoarcem cu vânat.

A pornit din nou, grăbind pasul până când cele două pisici au ajuns să alerge prin zăpadă. Ocolind vâlceaua de la Patru Copaci și intrând pe teritoriul lor, Inimă de Foc s-a relaxat puțin, dându-și răgazul de a trage aer adânc în piept, încercând să prindă un miros de vânat. Dungă Cenușie a adulmecat plin de speranță pe lângă rădăcina unui copac din apropiere, dar s-a întors dezamăgit.

— Nimic, a bodogănit el. Nici măcar un șoarece, nici măcar o mustață de șoarece!

— Nu mai avem timp să căutăm, a hotărât Inimă de Foc.

Vedea că cerul e tot mai luminos deasupra copacilor. Erau în criză de timp, cu fiecare clipă ce trecea erau tot mai multe șanse ca absența lor să fie remarcată.

Lumina zorilor era din ce în ce mai puternică pe măsură ce se apropiau de râpă. Cu picioarele îndurerate de oboseală, cu mușchii încordați de frig, Inimă de Foc a luat-o primul printre

bolovanii ce duceau spre tunelul de orz sălbatic. Bucuros să ajungă în sfârșit acasă, s-a repezit pe intrarea întunecată a tunelului. Ieșind pe partea cealaltă în tabără, s-a oprit atât de brusc încât Dungă Cenușie, aflat chiar în spatele lui, s-a izbit de el, împingându-l în față.

— Mișcă-te, ghem de blană! a miorlăit în șoaptă Dungă Cenușie.

Inimă de Foc nu i-a răspuns. Așezat la distanță de doar câteva cozi, în mijlocul luminișului, se afla Gheară de Tigru. Avea capul coborât între umerii masivi, iar ochii lui gălbui străluceau triumfători.

— Poate ați vrea să-mi povestiți pe unde ați umblat? a mârâit el. Și de ce v-a luat așa mult să vă întoarceți de la Adunare?

CAPITOLUL 3

— Ei? i-a somat Gheară de Tigru.

— Ne-am gândit să vânăm, a răspuns Inimă de Foc, ridicând capul, pentru a răspunde privirii secundului. Clanul are nevoie de vânat proaspăt.

— Dar n-am găsit nimic, a adăugat Dungă Cenușie, venind lângă Inimă de Foc ca pentru a-l susține.

— Toate prăzile stăteau culcușite în vizuinele lor, nu? i-a întrebat batjocoritor Gheară de Tigru.

A înaintat câțiva pași, până s-a aflat nas în nas cu Inimă de Foc, l-a adulmecat bine, iar apoi a făcut același lucru și cu Dungă Cenușie.

— Și atunci cum se face că voi doi mirosiți a șoarece?

Inimă de Foc a aruncat o privire rapidă spre Dungă Cenușie. Părea că trecuse mult timp de când vânaseră în hambarul Două-Picioare și uitase că e posibil să miroasă încă a șoarecii pe care îi mâncaseră.

Dungă Cenușie l-a privit neajutorat, cu ochii mari și rotunzi plini de neliniște.

— Stea Albastră trebuie să afle despre asta, a mârâit secundul. Veniți cu mine.

Inimă de Foc și Dungă Cenușie nu aveau ce face, erau nevoiți să-l urmeze. Gheară de Tigru i-a condus de-a curmezișul luminișului, spre vizuina lui Stea Albastră, aflată lângă Piatra Mare. Dincolo de perdeaua de licheni care acoperea intrarea, Inimă de Foc o vedea pe lidera clanului; încolăcită, părea să doarmă; însă când Gheară de Tigru a pășit în vizuină, ea a ridicat imediat capul și s-a sculat.

— Ce se întâmplă, Gheară de Tigru? a mieunat ea surprinsă.

— Ăștia doi mari războinici au fost la vânătoare, a început Gheară de Tigru disprețuitor. Ei și-au umplut burdihanele, dar pentru clan n-au adus nici măcar o bucată de pradă.

— E adevărat?

Stea Albastră și-a întors ochii albaștri reci ca gheața spre tinerii războinici.

— Nu eram în patrulă de vânătoare, a bălmăjit Dungă Cenușie.

Asta așa era, și-a spus Inimă de Foc. Teoretic, nu încălcaseră codul războinicilor neaducând vânat, dar știa că asta nu e o scuză.

— Am mâncat prima pradă pe care am prins-o, ca să avem forță să vânăm, a mieunat el. Și pe urmă n-am mai găsit altceva. Am vrut să aducem vânat, dar am avut ghinion.

Gheară de Tigru a pufnit dezgustat, ca și cum n-ar fi crezut o vorbă din ce spusese Inimă de Foc.

— Chiar și așa, a mieunat Stea Albastră, când prada e atât de rară, fiecare pisică trebuie să pună clanul mai presus de ea însăși, să împartă tot ce are. M-ați dezamăgit.

Inimă de Foc se simțea rușinat. Stea Albastră îl inclusese în clan pe vremea când era pisoi de casă, iar el voia să-i demonstreze că merită încrederea ei. Dacă ar fi fost singur cu Stea Albastră, ar fi putut încerca să explice adevăratul motiv pentru care se întorsese atât de târziu în tabără. Dar cu Gheară de Tigru acolo, fixându-l cu privirea, era imposibil.

În plus, Inimă de Foc nu era pregătit încă să-i spună lui Stea Albastră ultima versiune a lui

Labă Neagră a poveștii despre bătălia de la Pietrele Însorite. Voia să vorbească mai întâi cu pisicile din Clanul Râului, să i se confirme felul în care murise Inimă de Stejar.

— Îmi pare rău, Stea Albastră, a murmurat el.

— Părerile de rău nu ne umplu burta, i-a atras ea atenția. Trebuie să înțelegi că nevoile clanului se află pe primul loc, mai ales în timpul iernii. Până la următorul răsărit veți vâna pentru clan, nu pentru voi. Când tot restul clanului va fi mâncat, puteți să luați și voi ceva de mâncare.

I-a privit lung și ochii i s-au mai îmblânzit.

— Amândoi păreți tare obosiți. Mergeți să vă culcați. Dar mă aștept să vă văd la vânătoare până să se ridice soarele pe cer.

— Da, Stea Albastră.

Inimă de Foc a plecat capul și a ieșit umil din vizuină.

Dungă Cenușie l-a urmat, cu blana înfoiată din cauza unei combinații de teamă și rușine.

— Eram sigur că o să ne taie coada! a mieunat el în timp ce se îndreptau împreună spre vizuina războinicilor.

— Atunci ar trebui să vă considerați norocoși.

Mârâitul gros venise de undeva din spatele lor. Inimă de Foc s-a uitat peste umăr și a văzut că Gheară de Tigru vine după ei.

— Dacă eram eu șeful clanului, v-aș fi pedepsit așa cum trebuie.

Inimă de Foc simțea că blana i se înfoaie de mânie. Și-a tras buzele în sus, într-un început de mârâit. Pe urmă a auzit un sâsâit de avertizare de la Dungă Cenușie și s-a abținut de la a rosti ce avea de gând, întorcându-se din nou cu spatele la Gheară de Tigru.

— Așa, pisoi de casă, a mârâit batjocoritor Gheară de Tigru. Strecoară-te înapoi la tine în cuibușor. Poate că Stea Albastră are încredere în tine, dar eu nu am. Te-am văzut la bătălia Clanului Vântului, nu uita.

A trecut pe lângă cei doi motani mai tineri și a intrat înaintea lor în vizuina războinicilor.

Dungă Cenușie a răsuflat lung, tremurător.

— Inimă de Foc, a mieunat el solemn, ești fie cea mai curajoasă pisică din toate clanurile, fie nebun de legat! Pentru numele Clanului Stelelor, nu-l enerva pe Gheară de Tigru și mai tare.

— Nu e ca și cum mi-am propus să-l fac să mă urască, a răspuns supărat Inimă de Foc.

A trecut și el printre ramurile de la intrarea în vizuină, apucând să-l vadă pe Gheară de Tigru cum se instalează la locul lui din mijloc. Motanul tărcat l-a ignorat pe Inimă de Foc, întorcându-se pe loc de două, trei ori, înainte de a se încolăci pentru somn.

Inimă de Foc și-a pregătit și el culcușul în apropiere. Furtună de Nisip și Blană Pământie dormeau înghesuiți unul în altul.

Furtună de Nisip s-a ridicat când l-a văzut pe Inimă de Foc.

— Gheară de Tigru v-a pândit încă de când ne-am întors de la Adunare, a șoptit ea. I-am transmis mesajul tău, dar am impresia că nu m-a crezut. Cu ce l-ai călcat așa rău pe coadă?

Inimă de Foc s-a simțit consolat de privirea prietenoasă din ochii ei, dar nu a putut stăpâni un ditamai căscatul, care i-a deschis larg botul.

— Iartă-mă, Furtună de Nisip, a bălmăjit el. Trebuie neapărat să dorm un pic. Vorbim mai târziu.

Aproape că se aștepta ca Furtună de Nisip să se simtă jignită, dar aceasta s-a ridicat în toate patru labele și a pornit spre el. În timp ce Inimă de Foc se cuibărea în mușchiul moale cu care era acoperită dușumeaua vizuinii, ea s-a așezat lângă el, lipindu-și trupul de al lui.

Blană Pământie a deschis un ochi și l-a fixat cu privirea pe Inimă de Foc. A pufnit și s-a întors ostentativ cu spatele, însă Inimă de Foc era prea obosit ca să-și mai facă griji în legătură cu gelozia lui Blană Pământie. Îl luase deja somnul. În timp ce i se închideau ochii, simțea blana călduță a lui Furtună de Nisip lipită de el.

Inimă de Foc pornise la vânătoare. Își simțea trupul plin de energie și a deschis fălcile ca să

simtă mai bine mirosul prăzii. Știa că visează, dar își simțea stomacul chiorăind, nerăbdător să înfulece pradă proaspătă. Ramurile copacilor formau o arcadă deasupra capului său. L-a învăluit o lumină albă, perlată, ca și cum ar fi fost lună plină pe un cer fără nori. Tulpinile de ferigă și firele de iarbă străluceau, iar contururile palide ale ciubotelei-cucului, înghesuite din abundență lângă cărare, păreau să strălucească cu o lumină interioară. Peste tot în jur, Inimă de Foc simțea căldura umedă a primăverii. Tabăra rece, acoperită de zăpadă, părea la nouă vieți distanță.

Când cărarea începea să urce, în fața lui a pășit o altă pisică. Inimă de Foc s-a oprit, cu inima bătându-i nebunește: o recunoscuse pe Frunză Ruginie. Frumușica pisică a înaintat spre el până ce și-a putut lipi nasul catifelat de-al lui.

Inimă de Foc și-a frecat fața de a ei, din adâncul ființei lui răsunând un tors fericit. La sosirea lui Inimă de Foc în pădure, Frunză Ruginie era pisica-vraci a Clanului Tunetului. Fusese ucisă cu sânge rece în timpul invaziei Clanului Umbrelor. Lui Inimă de Foc încă îi era dor de ea, dar spiritul ei îl vizitase de mai multe ori în vise.

Frunză Ruginie a făcut un pas în spate.

— Vino cu mine, Inimă de Foc, a mieunat ea. Vreau să-ți arăt ceva.

S-a întors și a pornit cu un mers delicat, uitându-se din când în când după el, ca să fie sigură că o urmează.

Inimă de Foc a pornit după ea, admirându-i strălucirea blănii în razele de lună. În scurtă vreme au ajuns în vârful dealului. Frunză Ruginie l-a scos din tunel, ajungând la o creastă înaltă, plină de iarbă.

— Uite, a miorlăit ea ridicând botul ca să-i arate.

Inimă de Foc a clipit surprins. În locul imaginii obișnuite, cu copaci și câmpuri, în fața lui se întindea o apă imensă. Cât vedea cu ochii. De unde venise toată apa aceea? Nici nu-și dădea seama dacă era teritoriul vreunui clan – strălucirea argintie a apei acoperea totul și ascundea punctele obișnuite de reper.

Mirosul dulce al lui Frunză Ruginie umplea aerul din jurul lui. Vocea i-a răsunat foarte aproape de urechea lui.

— Ține minte, Inimă de Foc, i-a șoptit ea, apa stinge focul.

Speriat, Inimă de Foc a deschis din nou ochii. Un vânt rece vălurea suprafața apei, pătrunzându-i și lui prin blană. Frunză Ruginie dispăruse. În timp ce Inimă de Foc se întorcea în toate direcțiile, căutând-o, lumina a început să se stingă. Căldura a dispărut odată cu ea, la fel și iarba de sub labele lui. Într-o clipită, a fost aruncat în întuneric și frig.

— Inimă de Foc! Inimă de Foc!

Îl împungea o pisică. Inimă de Foc a încercat să se ferească și și-a auzit din nou numele. Era vocea lui Dungă Cenușie. S-a forțat să deschidă ochii, văzând motanul gri, solid, aplecat deasupra lui cu o expresie nerăbdătoare.

— Inimă de Foc, a repetat el. Trezește-te. Soarele e aproape sus pe cer.

Bombănind din cauza efortului, Inimă de Foc a reușit cu greu să se ridice din cuib și să se așeze în fund. O lumină palidă, rece, se strecura printre ramuri. Blană Albastră și Dungă Neagră încă dormeau, dar Furtună de Nisip și Blană Pământie plecaseră deja.

— Mormăiai ceva în somn, i-a explicat Dungă Cenușie. Ești bine?

— Ce?

Inimă de Foc nu ieșise încă de sub influența visului. Era întotdeauna o trezire crudă la realitate, când trebuia să își aducă aminte că Frunză Ruginie murise și că nu mai putea sta de vorbă cu ea decât în vise.

— Soarele este aproape sus, a mai rostit o dată Dungă Cenușie. Ar trebui să fim la vânătoare deja.

— Știu, a miorlăit Inimă de Foc, luptându-se în continuare cu somnul.

— Păi atunci grăbește-te.

Prietenul lui l-a mai înghiontit o dată, înainte de a ieși din vizuină.

— Ne întâlnim la tunelul de orz sălbatic.

Inimă de Foc și-a lins una dintre labe și apoi s-a frecat pe față cu ea. Pe măsură ce i se limpezeau gândurile, și-a adus aminte de avertizarea lui Frunză Ruginie: Apa stinge focul. Oare ce încerca să-i spună? S-a gândit apoi la profeția mai veche a lui Frunză Ruginie, că focul avea să salveze clanul. Urmându-l pe Dungă Cenușie afară din vizuină, Inimă de Foc și-a dat seama că tremură și nu e doar din cauza frigului. Simțea cum se adună necazurile, asemenea unor nori grei de furtună. Dacă apa avea să stingă focul, atunci ce ar mai fi putut salva clanul? Oare vorbele lui Frunză Ruginie însemnau că pisicile din Clanul Tunetului erau condamnate să piară?

CAPITOLUL 4

Inimă de Foc urca râpa și zăpada scârțâia sub labele lui. Soarele strălucea pe cerul de un albastru palid și, cu toate că nu aducea cine știe ce căldură, razele lui îl înveseliseră pe Inimă de Foc, dându-i speranța că primăvara nu e departe.

Aflat în spatele lui, Dungă Cenușie a dat parcă glas gândurilor sale.

— Cu puțin noroc, soarele o să scoată ceva pradă de prin vizuini.

— Nu prea cred, dacă te aud cum tropăi! l-a tachinat Furtună de Nisip în timp ce trecea pe lângă el.

Labă de Ferigă, ucenicul lui Dungă Cenușie, a protestat loial – „Dar el nu tropăie!“ –, însă Dungă Cenușie a răspuns doar cu un mormăit prietenos. Inimă de Foc simțea că trupul îi este inundat de un val de energie. Cu toate că sarcinile lor din ziua aceea erau gândite ca pedeapsă, nu le spusese nicio pisică că sunt obligați să vâneze singuri, iar timpul petrecut cu prietenii îi bucura.

Inimă de Foc s-a înfiorat, amintindu-și privirea rece ca gheața a lui Stea Albastră din momentul în care îi certase pe el și pe Dungă Cenușie pentru faptul că vânaseră doar pentru ei. Voia să se revanșeze pentru minciuna pe care i-o spusese, aducând cât mai multă pradă cu putință. Clanul avea mare nevoie de ea. Când el și Dungă Cenușie ieșiseră din vizuină, proviziile de vânat din tabără se epuizaseră aproape complet, iar cele mai multe dintre pisici plecaseră deja la vânătoare. Inimă de Foc îl zărise pe Gheară de Tigru, care cobora deja înapoi în râpă, împreună cu patrula de dimineață. Între fălcile puternice ducea o veveriță, coada lungă a acesteia atingând zăpada. Ochii secundului s-au îngustat amenințător când a trecut pe lângă Inimă de Foc, dar nu a lăsat prada jos ca să îi vorbească.

Ajunsă deja sus, Furtună de Nisip a luat-o înainte, în vreme ce Dungă Cenușie a început să-i arate lui Labă de Ferigă cum să caute șoareci printre rădăcinile copacilor. Urmărindu-i cu privirea, Inimă de Foc s-a simțit îndurerat, gândul i-a zburat la Labă Fumurie, care fusese ucenica lui. S-ar fi aflat acum cu ei, dacă nu ar fi suferit accidentul. Însă piciorul ei beteag, consecință a accidentului de pe Calea Tunetului, o obliga să rămână în vizuină împreună cu Colț Galben, pisica-vraci a Clanului Tunetului.

Ignorând gândurile ce-l împovărau, s-a strecurat înainte, cu fălcile deschise în timp ce adulmeca mirosurile pădurii. Un vânticel ușor a răscolit suprafața zăpezii, aducând un miros familiar. Iepure!

Ridicând capul, Inimă de Foc a zărit animalul maroniu, așezat sub o tufă de ferigă, unde câteva fire verzi de iarbă se iteau din zăpadă. S-a lăsat pe burtă în poziția de vânătoare și încet, labă cu labă, s-a apropiat de el. În ultimul moment, iepurele l-a simțit și a țâșnit, dar era prea târziu. Înainte să apuce măcar să chițăie, Inimă de Foc a atacat.

S-a întors în tabără triumfător, târând iepurele după el. Imediat ce a intrat în luminiș, a constatat cu bucurie că grămada de vânat proaspăt creștea iarăși după patrulele de dimineață. Stea Albastră stătea lângă ea.

— Bravo, Inimă de Foc, a mieunat ea în timp ce el aducea iepurele spre grămadă. Poți să i-l duci direct lui Colț Galben în vizuină?

Încurajat de lauda primită, Inimă de Foc a târât iepurele de-a curmezișul luminișului. Un tunel de ferigi, acum maronii și uscate, ducea către colțul izolat al taberei în care își avea vizuina pisica-vraci, într-o stâncă despicată.

Aplecându-se pe sub ferigi, Inimă de Foc a văzut-o pe Colț Galben: ședea la intrarea în vizuină, cu labele ascunse sub ea. Labă Fumurie era în fața ei, cu blana gri umflată și cu ochii albaștri concentrați pe figura latră a pisicii-vraci.

— Să vedem. Labă Fumurie, s-a auzit mieunatul răgușit al pisicii bătrâne. Pernuțele labelor Chioarei sunt crăpate din cauza frigului. Cum o ajutăm?

— Frunze de gălbenea în caz de infecție, a răspuns Labă Fumurie imediat. Unguent de coada-șoricelului ca să se înmoaie pernuțele și ca să se vindece mai repede. Semințe de mac dacă are dureri.

— Bravo, a tors Colț Galben.

Labă Fumurie s-a așezat cu spatele și mai drept, iar ochii îi străluceau de mândrie. După cum știa foarte bine și Inimă de Foc, pisica-vraci nu oferea laude cu ușurință.

— Bun, poți să-i duci frunzele și unguentul, a mieunat Colț Galben. Nu o să aibă nevoie de semințele de mac decât dacă tăieturile se agravează.

Labă Fumurie s-a ridicat și era deja pe drum spre vizuină când l-a zărit pe Inimă de Foc, aflat la intrarea în tunel. Miorlăind încântată, s-a grăbit spre el cu un mers stingher, chinuit.

Și-a simțit inima strânsă în gheara regretului; Labă Fumurie avusese o energie nesfârșită înainte de accidentul care îi sfărâmase piciorul. Nu avea să mai poată alerga niciodată cum trebuie și fusese nevoită să renunțe la visul de a deveni războinic al Clanului Tunetului.

Însă monstrul de pe Calea Tunetului nu îi zdrobise și spiritul luminos. Când a ajuns lângă Inimă de Foc, tinerei pisici îi dansau ochii.

— Pradă proaspătă! a exclamat ea. E pentru noi? Ce bine!

— Era și momentul! a bodogănit Colț Galben, rămânând așezată în vizuină. Să știi că a picat foarte bine iepurele ăsta. De la răsărit încoace s-a perindat pe la noi juma de clan, fiecare cu durerea lui.

Inimă de Foc a adus iepurele și l-a așezat în fața pisicii-vraci. Colț Galben l-a împuns cu o labă.

— Ar fi putut să aibă măcar de data asta ceva mai multă carne pe oase, a remarcat ea nemulțumită. Bine, Labă Fumurie, du frunzele de gălbenele și coada-șoricelului Chioarei și grăbește-te să te întorci. Dacă te miști repede, poate mai găsești niște iepure.

Labă Fumurie a tors și a mângâiat umărul lui Colț Galben cu Vârful cozii când a trecut pe lângă ea, intrând în vizuină.

Inimă de Foc a mieunat încet:

— Cum îi merge? Se acomodează?

— E bine, s-a răstit Colț Galben. Ia nu-ți mai face atâtea griji pentru ea.

Inimă de Foc își dorea să fi putut renunța la griji. Labă Fumurie fusese ucenica lui. Nu putea să nu se simtă măcar parțial vinovat pentru accidentul ei. Ar fi trebuit să o oprească, să nu o lase să meargă singură la Calea Tunetului.

Și-a reamintit cum se petrecuse accidentul. Gheară de Tigru îi ceruse lui Stea Albastră să se întâlnească cu el lângă Calea Tunetului, dar Stea Albastră se simțise rău și nu putuse merge. În tabără se aflau puțini războinici; însuși Inimă de Foc era pregătit să plece într-o misiune urgentă, în căutare de iarba-mâței pentru tusea verde de care suferea Stea Albastră. Îi spusese lui Labă Fumurie să nu meargă la întâlnirea cu Gheară de Tigru în locul lui, însă ea ignorase ordinul. Accidentul avusese loc pentru că Gheară de Tigru își însemnase mirosul prea aproape de marginea Căii Tunetului. Inimă de Foc bănuia că fusese de fapt o capcană pentru Stea Albastră și că Gheară de Tigru e vinovat.

Și-a luat la revedere de la Colț Galben și s-a întors la vânătoare, simțindu-se mai hotărât ca niciodată să scoată la iveală vinovăția lui Gheară de Tigru. De dragul lui Coadă Roșie, care fusese ucis; de dragul lui Coadă Neagră, care trebuise să părăsească clanul; pentru Labă Fumurie, care

fusese schilodită. Și pentru toate pisicile din clan, din prezent și din viitor, care se aflau în pericol din cauza lăcomiei pentru putere a lui Gheară de Tigru.

Era a doua zi după ce fuseseră pedepsiți. Inimă de Foc hotărâse că nu au timp de pierdut, trebuia să ajungă în teritoriul Clanului Râului, trebuia să afle cum murise Inimă de Stejar. S-a așezat la marginea lizierei și a privit spre râul înghețat. Vântul făcea să foșnească stuful uscat ce ieșea din loc în loc prin gheață.

Lângă el, Dungă Cenușie adulmeca vântul, atent să detecteze mirosul altor pisici.

— Simt miros de pisici din Clanul Râului, a șoptit el. Dar e vechi, cred că putem trece în siguranță.

Inimă de Foc și-a dat seama că e mai îngrijorat de posibilitatea de a fi văzuți de propriul clan, decât de întâlnirea cu o patrulă inamică. Gheară de Tigru îl bănuia deja de trădare. Dacă secundul ar fi aflat ce făceau ei atunci, erau mâncare pentru ciori.

— Bine, a răspuns el tot în șoaptă. Hai să mergem.

Dungă Cenușie l-a condus încrezător peste gheață, ținându-și trupul jos, pe labele îndoite, așa încât să nu alunece. La început, Inimă de Foc a fost impresionat; apoi și-a dat seama că de fapt Dungă Cenușie traversa râul înghețat de câteva luni bune, ca să se întâlnească în secret cu Pârâu Argintiu. L-a urmat precaut, aproape așteptându-se ca gheața să crape sub greutatea lui și să fie înghițit de apa întunecată și rece ca gheața. Acolo, în aval de Pietrele Însorite, râul însuși era granița dintre cele două clanuri. Blana lui Inimă de Foc s-a înfoiat în timp ce traversa, iar el se tot întorcea să se uite în spate, pentru a fi sigur că nu sunt urmăriți de nicio pisică din clanul lor.

Odată ce au ajuns la malul celălalt, s-au târât la adăpostul stufului și au adulmecat din nou aerul, căutând urme ale pisicilor din Clanul Râului. Inimă de Foc bănuia temerea nerostită a lui Dungă Cenușie; fiecare fibră din trupul războinicului cenușiu era încordată în timp ce privea printre tulpinile de stuf.

— Trebuie să fim amândoi nebuni, a sâsâit el spre Inimă de Foc. Pe mine m-ai pus să promit că o să mă întâlnesc cu Pârâu Argintiu doar la Patru Copaci și acum iată-ne aici, din nou pe teritoriul Clanului Râului.

— Știu. Dar nu avem ce face. Trebuie să vorbim cu o pisică din Clanul Râului, și cele mai mari șanse de ajutor le avem cu Pârâu Argintiu.

Era la fel de îngrijorat ca prietenul său. Erau înconjurați de mirosuri ale Clanului Râului, cu toate că niciunul nu era proaspăt. Pentru Inimă de Foc era ca și cum ar fi fost pisoi de casă, pentru prima oară în pădure, rătăcit din nou într-un loc înspăimântător și străin.

Folosind stuful drept paravan, cele două pisici au început să-și croiască drum în amonte. Inimă de Foc încerca să pășească ușor, ca și cum ar fi urmărit prada, burta lui atingând zăpada. Știa că blana de culoarea flăcărilor iese în evidență pe zăpadă. Cum mirosul pisicilor din Clanul Râului era tot mai puternic, bănuia că tabăra lor e probabil în apropiere.

— Cât mai e? l-a întrebat în șoaptă pe Dungă Cenușie.

— Nu mai e mult. Vezi insula aia din față?

Ajunseseră într-un loc în care râul făcea o curbă, îndepărtându-se de teritoriul Clanului Tunetului și lățindu-se. Nu prea departe în față se zărea deasupra apei înghețate o mică insulă, înconjurată de stuf. Câteva sălcii se aplecau de pe malurile insulei, vârfurile ramurilor lungi fiind înghețate în râu.

— O insulă? a repetat Inimă de Foc uimit. Dar ce fac când râul nu e înghețat? Îl traversează înot?

— Pârâu Argintiu zice că apa e foarte mică acolo, i-a explicat Dungă Cenușie. Dar eu n-am fost niciodată până în tabără.

De lângă ei, terenul începea să urce un pic, ridicându-se deasupra malului plin de stuf. Sus de tot creșteau din belșug orz sălbatic și păducel, ițindu-se din când în când câte un laur, verde și strălucitor, din stratul de zăpadă. Dar între stufăriș și tufișuri era o întindere largă, în care nici

pisicile, nici prada nu aveau cum să găsească adăpost sau ascunziș.

Dungă Cenușie înainta pe burtă; la un moment dat a ridicat capul, adulmecând aerul și privind în jur temător. Apoi, fără niciun semn, a țâșnit afară din stufăriș și a început să urce panta.

Inimă de Foc s-a repezit după el, labele alunecându-i în zăpadă. Au ajuns la tufișuri și s-au ascuns între crengi, s-au oprit și și-au tras sufletul. Inimă de Foc asculta atent, încercând să surprindă strigătul vreunei patrule alarmate, însă dinspre tabără nu venea niciun sunet. S-a lăsat în jos pe frunzele uscate și a oftat din tot sufletul.

— De aici putem vedea intrarea în tabără, i-a explicat Dungă Cenușie. Aici o așteptam pe Pârâu Argintiu.

Inimă de Foc spera că tânăra pisică avea să vină curând. Cu fiecare clipă pe care o petreceau acolo, sporeau șansele de a fi descoperiți. Așezându-se mai bine ca să vadă tot povârnișul și tabăra de pe insulă, a reușit să zărească siluetele pisicilor care se mișcau prin tabără. Era atât de preocupat să urmărească ce se întâmpla dincolo de ramurile dese ale tufișurilor ce înconjurau insula, încât nu a văzut pisica tărcată care trecea pe lângă ascunzătoarea lor, decât atunci când ea era la nici o lungime de coadă. Căra în gură o veveriță mică și avea privirea concentrată asupra pământului înghețat.

Inimă de Foc a rămas nemișcat, pe burtă, gata să se repeadă dacă pisica i-ar fi văzut; a urmărit-o cu privirea până ce s-a îndepărtat de ei. Din fericire, s-a gândit el, probabil că mirosul vânatului pe care îl căra ascunsese mirosul intrușilor din Clanul Tunetului.

Și-a dat seama dintr-odată că un grup de patru pisici, având-o în frunte pe Blană de Leopard, secundul Clanului Râului, ieșise din tabără. Blană de Leopard era o mare dușmancă a Clanului Tunetului, încă de când patrula ei se întâlnise cu Inimă de Foc și Dungă Cenușie, care treceau neregulamentar pe teritoriul Clanului Râului, pe drumul spre casă de după ce îi aduseseră înapoi pe cei din Clanul Vântului. În lupta ce urmase, murise o pisică din Clanul Râului, iar Blană de Leopard nu ierta ușor. Dacă i-ar fi descoperit acum pe Inimă de Foc și pe Dungă Cenușie, nici nu le-ar fi dat ocazia să explice ce căutau pe malul acela al râului.

Spre ușurarea lui Inimă de Foc, patrula nu a venit în direcția lor. Au pornit spre partea cealaltă a râului înghețat, spre Pietrele Însorite – aveau de gând să patruleze granița, a presupus Inimă de Foc.

În cele din urmă, și-a făcut apariția o siluetă argintiu-cenușie.

— Pârâu Argintiu! a tors Dungă Cenușie.

Inimă de Foc a privit pisica din Clanul Râului cum pășește delicat pe gheață, spre mal. Nu încăpea îndoială că e frumoasă, a recunoscut el, cu o formă elegantă a capului și blană deasă, mătăsoasă. Nu era de mirare că Dungă Cenușie era fermecat de ea.

Dungă Cenușie s-a ridicat pe toate labele, gata să o strige, când din tabără au apărut alte două pisici și au luat-o la fugă, ajungând-o din urmă pe Pârâu Argintiu. Una dintre ele era Gheară Neagră, pe care îl recunoștea de la adunări, avea picioare lungi și un trup suplu, acoperit cu blană neagră; alături, se afla o pisică mai mică, despre care Inimă de Foc a presupus că trebuia să fie ucenicul lui Gheară Neagră.

— E o patrulă de vânătoare, a murmurat Dungă Cenușie.

Toate cele trei pisici au început să urce povârnișul. Inimă de Foc a sâsâit încet – pe jumătate de teamă, pe jumătate de nerăbdare. Sperase că vor putea sta de vorbă cu Pârâu Argintiu între șase ochi. Cum ar fi putut să o despartă de tovarășii ei? Dacă Gheară Neagră avea să simtă mirosul intrușilor? În fond, el nu căra, în mod convenabil, o bucată de pradă care să-i acopere nările.

Gheară Neagră a pornit în frunte, cu ucenicul lui, iar Pârâu Argintiu îi urma la vreo coadă, două în urmă. Când patrula a ajuns în dreptul tufișurilor, Pârâu Argintiu s-a oprit, cu urechile ciulite a îngrijorare, ca și cum ar fi simțit un miros cunoscut, dar neașteptat. Dungă Cenușie a sâsâit scurt, ascuțit, iar urechile lui Pârâu Argintiu s-au rotit imediat în direcția sunetului.

— Pârâu Argintiu! a mieunat încet de tot Dungă Cenușie.

Urechile pisicii au fremătat, iar Inimă de Foc a putut în sfârșit să răsufle ușurat. Auzise.

— Gheară Neagră! a strigat ea spre războinicul din față. O să încerc să prind ceva șoareci în tufișurile astea. Nu mă așteptați.

Inimă de Foc a auzit un miorlăit de răspuns de la Gheară Neagră. Și, câteva clipe mai târziu, Pârâu Argintiu s-a strecurat printre crengi până a ajuns la locul unde se ascundeau tinerii războinici ai Clanului Tunetului. S-a lipit de Dungă Cenușie, torcând tare, iar cele două pisici și-au frecat fața una de alta cu o încântare evidentă.

— Credeam că vrei să ne întâlnim doar la Patru Copaci, a mieunat Pârâu Argintiu după ce s-au salutat. Cum de-ai venit aici?

— L-am adus pe Inimă de Foc să te vadă, a explicat Dungă Cenușie. Vrea să te întrebe ceva.

Inimă de Foc nu mai vorbise cu Pârâu Argintiu din timpul luptei, când o lăsase să fugă. Bănuia că și ea își amintește momentul acela, pentru că și-a plecat capul cu grație în fața lui, fără nicio urmă din ostilitatea defensivă de care dăduse dovadă când el încercase s-o descurajeze în povestea de dragoste cu Dungă Cenușie, la începutul relației lor.

— Da, Inimă de Foc?

— Ce știi despre lupta de la Pietrele Însorite, unde a murit Inimă de Stejar? a trecut Inimă de Foc direct la subiect. Erai acolo?

— Nu, a răspuns Pârâu Argintiu căzând pe gânduri. E foarte important?

— Da, este. Ai putea întreba una dintre pisicile care au fost acolo? Aș vrea să…

— Pot să fac mai mult de atât, l-a întrerupt Pârâu Argintiu. Pot s-o aduc pe Labă de Ceață, ca să vorbești chiar tu cu ea.

Inimă de Foc a schimbat o privire cu Dungă Cenușie. Oare era o idee bună?

— E în regulă, a mieunat Pârâu Argintiu, ca și cum ar fi ghicit ce îl îngrijorează. Labă de Ceață știe despre mine și Dungă Cenușie. Nu e încântată de situație, dar n-o să mă trădeze. O să vină chiar acum dacă o rog.

Inimă de Foc a ezitat, apoi a dat din cap a aprobare.

— Bine. Mulțumesc.

De-abia terminase de răspuns, că Pârâu Argintiu se și întorsese și se strecurase dincolo de tufișuri. Inimă de Foc a urmărit-o cum merge sprintenă prin zăpadă spre tabără.

— Nu-i așa că-i minunată? a șoptit Dungă Cenușie.

Inimă de Foc nu i-a răspuns nimic și s-a așezat, așteptând-o. Cu fiecare clipă ce trecea, devenea tot mai neliniștit. Dacă el și Dungă Cenușie mai rămâneau multă vreme pe teritoriul Clanului Râului, vreo pisică sigur i-ar fi descoperit. Aveau noroc dacă puteau scăpa cu blana neatinsă.

— Dungă Cenușie, a început el, dacă Pârâu Argintiu nu reușește să…

În clipa aceea a zărit pisica argintiu-cenușie traversând din nou gheața dinspre tabără, de data aceasta urmată de o altă pisică. Au urcat în grabă povârnișul, iar Pârâu Argintiu și-a condus prietena prin tufișuri. Pisica pe care o adusese era o regină suplă, cu blana deasă, cenușie, și ochi albaștri. Lui Inimă de Foc i s-a părut teribil de cunoscută. A concluzionat că probabil o mai văzuse la vreo Adunare.

Când i-a văzut pe Inimă de Foc și pe Dungă Cenușie, regina a înghețat pe loc. Blana a început să i se înfoaie și și-a lipit urechile de cap.

— Labă de Ceață, a mieunat Pârâu Argintiu liniștită, aceștia sunt…

— Pisici din Clanul Tunetului! a șuierat Labă de Ceață. Ce caută aici? Ăsta e teritoriul Clanului Râului!

— Labă de Ceață, uite…

Pârâu Argintiu a mers lângă prietena ei și a încercat s-o împingă cu botul înainte, spre Inimă de Foc și Dungă Cenușie.

Labă de Ceață s-a ținut tare; Inimă de Foc se simțea temător în fața privirii de o dușmănie clară din ochii ei. Oare fusese un prost crezând c-ar fi putut primi ajutor de la Clanul Râului?

— Nu am dezvăluit secretul tău despre el, i-a amintit Labă de Ceață prietenei sale, făcând semn cu bărbia spre Dungă Cenușie. Dar n-o să mai păstrez tăcerea dacă începi să aduci tot Clanul

Tunetului aici.

— Asta e ridicol, i-a replicat Pârâu Argintiu.

— E în regulă, Labă de Ceață, a intervenit repede Inimă de Foc. Nu v-am vânat prada și nici nu suntem aici ca să vă spionăm. Vrem doar să stăm de vorbă cu una dintre pisicile care au luptat în bătălia de la Pietrele Însorite, unde a murit Inimă de Stejar.

— De ce? și-a îngustat ochii Labă de Ceață.

— E... complicat de explicat, a mieunat Inimă de Foc. Dar nu este nimic ce ar putea face rău Clanului Râului, i-a răspuns el. Jur pe Clanul Stelelor.

Tânăra regină a părut să se relaxeze și de data aceasta a lăsat-o pe Pârâu Argintiu s-o împingă în față, până ce s-a așezat lângă Inimă de Foc.

Dungă Cenușie s-a ridicat, aplecând capul pentru a se feri de ramurile joase.

— Dacă voi doi vă puneți pe vorbă, eu și Pârâu Argintiu vă lăsăm liniștiți.

Inimă de Foc a deschis botul să protesteze, alarmat de ideea de a rămâne singur pe un teritoriu inamic. Însă Dungă Cenușie și Pârâu Argintiu se strecurau deja dincolo de tufișuri.

Înainte să fi dispărut cu totul printre ramurile de păducel, Dungă Cenușie s-a întors pe jumătate.

— A, Inimă de Foc, a mieunat el încet, înainte să te întorci nu uita să te freci de ceva cu miros puternic, ca să ascunzi mirosul Clanului Râului.

A clipit stingherit.

— Balega de vulpe e bună.

— Stai, Dungă Cenușie... a strigat Inimă de Foc sărind în picioare.

Dar n-avea rost. Dungă Cenușie și Pârâu Argintiu dispăruseră deja.

— Nu-ți face griji, a mieunat Labă de Ceață din spatele lui. N-o să te mănânc. Mi-ai da niște crampe groaznice.

Inimă de Foc s-a întors, văzând că-l privește cu o sclipire de amuzament în ochii albăstrui.

— Tu ești Inimă de Foc, nu? a continuat ea. Te-am văzut pe la Adunări. Se spune că ai fost pisoi de casă.

Vocea ei avea un ton rece, bănuitor.

— E adevărat, a recunoscut obidit Inimă de Foc, simțind din nou disprețul pisicilor născute în clanuri față de trecutul său. Dar acum sunt războinic.

Labă de Ceață și-a lins una dintre labe și și-a trecut-o ușor peste ureche, fixându-l în timpul acesta cu privirea.

— Bine, a mieunat ea în cele din urmă. Am luptat în bătălia de atunci. Ce-ai vrea să știi?

Inimă de Foc a tăcut o clipă, punându-și ordine în gânduri. Avea o singură șansă de a afla adevărul; nu trebuia să facă nicio greșeală.

— Dă-i drumul, a mormăit Labă de Ceață. Mi-am lăsat puii singuri ca să vin să vorbesc cu tine.

— Nu durează mult, i-a promis Inimă de Foc. Ce poți să-mi povestești despre moartea lui Inimă de Stejar?

— Inimă de Stejar?

Labă de Ceață și-a coborât privirea asupra labelor. A răsuflat adânc și abia apoi a ridicat ochii spre Inimă de Foc.

— Inimă de Stejar a fost tatăl meu. Știai asta?

— Nu, n-am știut, a mieunat Inimă de Foc. Îmi pare rău. Eu nu l-am cunoscut, dar se spune că a fost un războinic neînfricat.

— Cel mai bun și cel mai neînfricat, l-a completat Labă de Ceață. Și n-ar fi trebuit să moară. A fost un accident oribil.

Motanul a simțit că inima i-o ia razna. Exact asta avea nevoie să afle!

— Ești sigură? Nu l-a ucis o pisică?

— A fost rănit în luptă, dar nu mortal, a miorlăit Labă de Ceață. După bătălie i-am găsit trupul sub niște bolovani prăbușiți. Pisica-vraci a clanului nostru a stabilit că bolovanii l-au ucis.

— Deci nu e vinovată nicio pisică… a mormăit Inimă de Foc. Labă Neagră avea dreptate.

— Ce?

Regina gri-albăstruie s-a încruntat.

— Nimic, a mieunat grăbit Inimă de foc. Nimic important. Îți mulțumesc, Labă de Ceață. Asta voiam să știu.

— Atunci dacă asta e tot…

— Nu, Labă de Ceață, stai! Ar mai fi ceva. În timpul luptei, una dintre pisicile noastre l-a auzit pe Inimă de Stejar spunând că nicio pisică din Clanul Tunetului nu trebuie să-i facă vreun rău lui Blană de Piatră. Știi cumva la ce se referea?

Regina din Clanul Râului a rămas tăcută o vreme, ochii ei albaștri privind undeva în depărtare. Apoi a dat puternic din cap, ca și cum s-ar fi scuturat de apă.

— Blană de Piatră e fratele meu, a mieunat ea.

— Atunci înseamnă că Inimă de Stejar era și tatăl lui, a concluzionat Inimă de Foc. Oare de asta voia să-l apere în fața pisicilor din clanul Tunetului?

— Nu! a exclamat Labă de Ceață și ochii ei aruncau fulgere albăstrui. Inimă de Stejar n-a încercat niciodată să ne protejeze. Voia să ajungem luptători ca el și să facem cinste clanului.

— Atunci de ce…?

— Nu știu.

Părea cu adevărat încurcată.

Inimă de Foc încerca să nu se lase pradă dezamăgirii. Măcar acum știa cu siguranță cum murise Inimă de Stejar. Dar nu putea scăpa de sentimentul că ceea ce spusese marele luptător despre Blană de Piatră era important, chiar dacă nu înțelegea de ce.

— Poate știe mama, a mieunat Labă de Ceață pe neașteptate.

Inimă de Foc s-a întors spre ea cu urechile ciulite.

— Lac Fumuriu, a adăugat ea. Dacă ea nu ne poate explica situația, atunci nimeni nu poate.

— Ai putea s-o întrebi?

— Poate…

Expresia lui Labă de Ceață era încă precaută, dar Inimă de Foc își dădea seama că e la fel de curioasă și ea în legătură cu vorbele lui Inimă de Stejar.

— Dar ar fi mai bine să vorbești chiar tu cu ea.

Inimă de Foc a fost uimit că regina sugerase așa ceva, după ce la început păruse atât de dușmănoasă.

— Aș putea? a întrebat el. Acum?

— Nu, a decis Labă de Ceață după ce s-a gândit o clipă. E prea riscant să mai stai aici. Patrula lui Blană de Leopard se va întoarce curând. În plus, Lac Fumuriu este bătrână, nu mai părăsește aproape niciodată tabăra. O să depun ceva muncă de convingere ca să o aduc. Dar nu-ți face griji, găsesc eu un motiv.

Inimă de Foc și-a plecat capul, fiind de acord, dar rezervat. Pe de o labă, murea de nerăbdare să audă povestea lui Lac Fumuriu, iar pe de altă labă, știa că regina din Clanul Râului avea dreptate.

— Cum aflu unde să mă întâlnesc cu ea?

— Îți trimit un mesaj prin Pârâu Argintiu, i-a promis Labă de Ceață. Acum fugi. Dacă te găsește aici Blană de Leopard, n-am să te pot ajuta.

Inimă de Foc a clipit la ea. I-ar fi plăcut să lingă blana tinerei regine, exprimându-și astfel recunoștința, dar se temea că avea să se aleagă cu o ureche gheruită. Labă de Ceață părea să fi trecut peste mare parte din ostilitate, dar n-avea să-l lase să uite că provin din două clanuri diferite.

— Îți mulțumesc, Labă de Ceață, a mieunat el. N-am să uit asta. Și dacă am să pot vreodată să te ajut cu ceva…

— Pleacă odată! a mârâit ea.

În timp ce Inimă de Foc s-a strecurat pe lângă ea, spre ieșirea din tufișuri, pisica a adăugat, torcând amuzată:

— Și nu uita de bălegarul de vulpe.

CAPITOLUL 5

„Nu pot să cred că fac asta“, s-a gândit Inimă de Foc în timp ce traversa tunelul de orz sălbatic, intrând în tabăra lui.

Găsise în pădure niște bălegar proaspăt de vulpe și se rostogolise prin el până a ajuns să duhnească. Nicio pisică n-ar fi putut bănui că vine din teritoriul Clanului Râului. Dacă aveau să-l lase să intre în vizuina războinicilor, asta era cu totul altceva. Măcar prinsese pe drumul de întoarcere o veveriță, așa că nu se întorcea cu laba goală.

Ieșind din tunel, Inimă de Foc a văzut-o pe Stea Albastră stând pe Piatra Mare. Și-a dat seama că tocmai chemase pisicile din clan la o întrunire, pentru că începeau să apară de prin vizuine, adunându-se la poalele Pietrei Mari.

Inimă de Foc și-a depus veverița pe mormanul de vânat și a mers să li se alăture.

În partea cealaltă a luminișului, puii lui Față Dungată au ieșit împleticindu-se din cuib, urmați de însăși Față Dungată. Inimă de Foc l-a zărit cu ușurință pe fiul surorii lui, Norișor, blana lui albă ieșind în evidență. Prințesa, sora lui Inimă de Foc, care încă locuia cu Două-Picioare, nu voise să renunțe la viața de pisoi de casă și să i se alăture, dar poveștile lui despre viața în sânul clanului o captivaseră, așa că i l-a încredințat pe fiul ei cel mare, pentru a face și el parte din clan.

Până atunci, pisicile din clan nu se arătaseră încântate de prezența a încă un pisoi de casă printre ele, cu toate că Față Dungată îl trata ca pe propriul pui. Inimă de Foc știa din proprie experiență de câtă hotărâre are nevoie Norișor pentru a-și câștiga un loc în clan. Pe măsură ce se apropia, Inimă de Foc auzea pisoiul alb plângându-se în gura mare către Față Dungată:

— Dar de ce nu pot să fiu și eu ucenic? Sunt aproape la fel de mare ca prostovanul ăla roșcat al lui Blană de Zăpadă!

Inimă de Foc a devenit interesat. Însemna, probabil, că Stea Albastră era pe cale să țină ceremonia de numire ca ucenici a celor doi pui ai lui Blană de Zăpadă. Fratele și sora lor, Labă de Ferigă și Labă Fumurie, fuseseră făcuți ucenici cu câteva luni înainte. Inimă de Foc bănuia că aceștia doi, rămași în urmă, erau disperați să fie și ei numiți ucenici. Se bucura că se întorsese la timp pentru a fi de față la ceremonie.

— Ssst, a șoptit Față Dungată către Norișor, strângând în jurul ei toți puii și găsindu-le un loc în care să se așeze. Nu poți să fii ucenic dacă nu ai împlinit șase luni.

— Dar eu vreau să fiu ucenic acuma!

Inimă de Foc a lăsat-o pe Față Dungată să îi explice obiceiurile clanului, iar el a mers să se așeze în fața Adunării, lângă Furtună de Nisip.

Când s-a așezat, ea a întors capul alarmată.

— Inimă de Foc! Pe unde ai umblat? Miroși ca o vulpe moartă de o lună!

— Scuze, a bălmăjit Inimă de Foc. A fost un accident.

Nici el nu putea suferi duhoarea, așa cum nu-i plăcea nici să o mintă pe Furtună de Nisip în legătură cu motivul pentru care mirosea așa.

— Ei bine, de mine să te ții departe până se duce duhoarea!

Cu toate că vorbele ei erau foarte hotărâte, ochii îi licăreau a râs în timp ce s-a îndepărtat de el,

cam la două lungimi de coadă distanță.

— Și ai face bine să te speli înainte să intri în vizuină, a mârâit o voce cunoscută.

Întorcându-se, Inimă de Foc l-a văzut stând în spatele lui pe Gheară de Tigru.

— Eu n-am de gând să dorm cu putoarea asta la nas!

Inimă de Foc a plecat capul rușinat, iar după ce Gheară de Tigru s-a îndepărtat, a ridicat privirea spre Stea Albastră, care începuse să vorbească.

— Ne-am adunat aici ca să le dăm acestor doi pui ai clanului numele lor de ucenici.

A privit în jos, spre Blană de Zăpadă, care ședea mândră, cu coada încolăcită frumos peste labe. Cei doi pui ședeau de o parte și alta a ei, iar în timp ce vorbea Stea Albastră, cel mai mare dintre ei, un pui roșcovan ca și fratele lui, Labă de Ferigă, s-a ridicat nerăbdător în picioare.

— Da, veniți amândoi în față, i-a chemat cu blândețe Stea Albastră.

Puiul roșcovan s-a repezit înainte, frânând cu greu la poalele Pietrei Mari. Sora lui l-a urmat calmă. Era albă, ca și mama ei, însă avea pe spate pete roșcate, iar coada îi era tot roșcată.

Inimă de Foc a închis ochii o clipă. Cu nu foarte multă vreme în urmă, Labă Fumurie îi fusese încredințată ca ucenică. Într-un fel își dorea să poată fi mentorul unuia dintre acei pui, dar știa că dacă Stea Albastră l-ar fi ales pentru această onoare, l-ar fi anunțat deja.

Poate că nu avea să-l mai aleagă niciodată, și-a spus el simțind o durere fulgerătoare în inimă. Eșuase atât de grav în ceea ce o privea pe Labă Fumurie.

— Blană de Șoarece, a mieunat Stea Albastră, mi-ai spus că ești pregătită să instruiești un ucenic. Tu îi vei fi mentor lui Labă Ascuțită.

Inimă de Foc a privit cum Blană de Șoarece, o pisică slăbuță cu blana maronie, a pășit înainte, mergând lângă pisoiul portocaliu, care a țopăit încântat spre ea.

— Blană de Șoarece, a continuat Stea Albastră, te-ai dovedit o luptătoare curajoasă și inteligentă. Transmite-i curajul și înțelepciunea ta noului tău ucenic.

În timp ce Stea Albastră i se adresa, Blană de Șoarece părea la fel de mândră și entuziasmată ca și ucenicul ei, Labă Ascuțită. Cei doi și-au atins nasul unul de altul și apoi s-au retras spre marginea luminișului. Inimă de Foc îl auzea pe Labă Ascuțită miorlăind de zor, probabil își copleșise deja mentorul cu întrebări.

Puiul alb-roșcat ședea în continuare în fața Pietrei Mari, privind-o pe Stea Albastră. Inimă de Foc era destul de aproape încât să-i vadă mustățile, care tremurau de nerăbdare.

— Vifor Alb, a început iarăși Stea Albastră, poți lua acum un ucenic nou, întrucât Furtună de Nisip a intrat deja în rândul războinicilor. Tu îi vei fi mentor lui Labă Luminoasă.

Motanul alb uriaș, care stătuse întins în fața Adunării, s-a ridicat și a mers spre Labă Luminoasă, care îl aștepta cu ochii strălucitori.

— Vifor Alb, a mieunat Stea Albastră, ești un războinic măiastru, cu multă experiență. Știu că-i vei transmite acestei tinere ucenice tot ce știi.

— Bineînțeles, a tors Vifor Alb. Bine ai venit, Labă Luminoasă. S-a aplecat și și-a lipit nasul de al ei, iar apoi a condus-o spre celelalte pisici.

Acestea au început să se strângă în jurul lor, felicitându-i pe cei doi ucenici și strigându-i pe noile lor nume. Mergând să li se alăture, Inimă de Foc l-a zărit pe Dungă Cenușie în spatele mulțimii, lângă gura tunelului. Probabil că prietenul său se întorsese în tabără nevăzut, în timp ce restul clanului avea atenția îndreptată asupra lui Stea Albastră.

— S-a aranjat totul, a mieunat el încet, venind lângă Inimă de Foc. Dacă mâine e soare, Pârâu Argintiu și Labă de Ceață au s-o convingă pe Lac Fumuriu să iasă din tabără, să facă un pic de mișcare. Ne întâlnim cu ele când soarele e sus pe cer.

— Unde? l-a întrebat inimă de Foc, nefiind încântat de perspectiva de a pătrunde adânc în teritoriul Clanului Râului două zile la rând; era periculos să răspândească acolo atâta miros proaspăt de Clan al Tunetului.

— E o poieniță liniștită chiar dincolo de graniță, destul de aproape de podul Două-Picioare, i-a explicat Dungă Cenușie. Eu și Pârâu Argintiu ne întâlneam acolo înainte, știi tu…

Inimă de Foc a înțeles. Dungă Cenușie își ținuse promisiunea de a se întâlni cu Pârâu Argintiu doar la Patru Copaci, și își asuma acum acest risc suplimentar doar pentru că el voia să afle ce se întâmplase în bătălia de la Pietrele Însorite.

— Mulțumesc, a murmurat el cu o recunoștință sinceră.

S-a îndreptat spre grămada de vânat, să-și aleagă o bucată, și a simțit cum îi zvâcnesc labele de nerăbdare, în așteptarea după-amiezii următoare, când avea să afle ce știa Lac Fumuriu despre acel mister.

— Aici ne întâlnim, a șoptit Dungă Cenușie.

El și Inimă de Foc erau la doar câteva sărituri de iepure distanță de granița cu Clanul Râului, pe teritoriul lor. Pământul luase forma unei vâlcele adânci, adăpostită de tufișuri. Se adunase multă zăpadă acolo și un izvor subțire, acum înghețat sub formă de țurțuri, săpase un canal adânc între două stânci. Din câte își dădea seama Inimă de Foc, la venirea primăverii, după ce se topea zăpada, acela era probabil un loc fermecător și bine ascuns.

Cele două pisici s-au ghemuit sub unul dintre tufișuri și s-au foit un pic printre frunzele uscate, făcându-și un cuib comod în care să aștepte. Inimă de Foc prinsese pe drum un șoarece și îl adusese drept cadou pentru Lac Fumuriu. L-a așezat pe frunzele cele mai uscate, încercând să uite de propria foame, și s-a cuibărit cu labele așezate sub el. Era conștient că se expunea pe sine, dar își expunea și prietenii unui mare pericol organizând această întâlnire, asta fără să mai pună la socoteală că încălcase codul războinicilor și își mințise clanul; însă credea cu tărie că tot ce făcea era pentru binele clanului. Inimă de Foc ar fi vrut doar să poată fi sigur că drumul pe care îl alesese era cel bun.

Soarele palid de iarnă sclipea pe zăpada din vâlcea. Urcase pe cer și coborâse, iar Inimă de Foc începuse să creadă că celelalte pisici nu mai vin, când a simțit un miros de Clan al Râului și a auzit o voce subțire, bătrână, ce vorbea pe un ton plângăcios, din direcția râului.

— E prea departe pentru bietele mele oase bătrâne. O să mor de frig.

— Prostii, Lac Fumuriu, e o zi tare frumoasă, a răsunat și vocea lui Pârâu Argintiu. O să-ți facă bine mișcarea.

Inimă de Foc a auzit și răspunsul – un pufnet disprețuitor. Și-au făcut apariția trei pisici, înaintând pe lângă vâlcea. Două dintre ele erau Pârâu Argintiu și Labă de Ceață. A treia era o bătrână pe care nu o mai văzuse, o pisică slabă, cu blana zdrențuită și botul cărunt plin de cicatrice.

La jumătatea drumul de coborâre spre vâlcea, s-a oprit, rămânând înmărmurită în timp ce adulmeca aerul.

— Aici sunt pisici din Clanul Tunetului, a șuierat ea.

Inimă de Foc le-a văzut pe Pârâu Argintiu și Labă de Ceață aruncându-și priviri îngrijorate.

— Da, știu, a încercat Labă de Ceață să liniștească bătrâna pisică. E în regulă.

Lac Fumuriu i-a aruncat o privire bănuitoare.

— Cum adică în regulă? Ce caută aici?

— Vor doar să stați un pic de vorbă, i-a răspuns Labă de Ceață cu blândețe. Crede-mă.

Preț de o clipă, Inimă de Foc s-a temut că bătrâna avea să se întoarcă spre tabăra ei urlând și dând alarma. Spre ușurarea lui, Lac Fumuriu nu și-a putut învinge curiozitatea. A mers în spatele lui Labă de Ceață, scuturându-și cu dezgust labele când se scufundau în zăpada moale.

— Dungă Cenușie? a miorlăit precaută Pârâu Argintiu.

Dungă Cenușie a scos capul din tufiș.

— Aici suntem.

Cele trei pisici din Clanul Râului și-au făcut loc în adăpostul plin de țepi. Lac Fumuriu s-a încordat toată când a ajuns față în față cu Inimă de Foc și Dungă Cenușie, iar ochii ei gălbui emanau ostilitate.

— El e Inimă de Foc, iar el este Dungă Cenușie, a mieunat Pârâu Argintiu. Au venit…

— Sunt doi! a întrerupt-o Lac Fumuriu. Ați face bine să aveți o explicație bună pentru asta.

— Avem, a asigurat-o Labă de Ceață. Sunt pisici cumsecade, pentru niște membre ale Clanului Tunetului, în orice caz. Dă-le o șansă să-ți explice.

Ea și Pârâu Argintiu și-au îndreptat privirile spre Inimă de Foc, așteptând.

— Trebuie să vorbim cu tine, a început Inimă de Foc, simțind că mustățile îi tremură de emoție.

Cu o labă a împins spre ea bucata de vânat proaspăt.

— Poftim, ți-am adus asta.

Lac Fumuriu a măsurat șoarecele din priviri.

— În fine, sunteți voi din Clanul Tunetului, dar măcar n-ați uitat de bunele maniere.

S-a așezat pe vine și a început să molfăie vânatul, scoțând la iveală colții tociți de vreme.

— Cam ațos, dar merge, a mormăit ea înghițind cu lăcomie.

În vreme ce ea încă mânca, Inimă de Foc a încercat să găsească vorbele potrivite pentru ceea ce voia să-i spună.

— Voiam să te întreb despre ceva ce a spus Inimă de Stejar înainte de a muri, a îndrăznit el să înceapă.

Urechile lui Lac Fumuriu au tresărit.

— Am auzit ce s-a întâmplat în bătălia de la Pietrele Însorite, a continuat Inimă de Foc. Înainte să moară, Inimă de Stejar a spus unuia dintre războinicii noștri că nicio pisică din Clanul Tunetului nu trebuie să-i facă vreodată rău lui Blană de Piatră. Știi cumva la ce s-a referit?

Lac Fumuriu a răspuns abia când a terminat de mestecat și ultima bucățică de carne, trecându-și limba incredibil de roz peste bot. Apoi s-a ridicat în șezut și și-a încolăcit coada în jurul labelor. S-a uitat la Inimă de Foc cu o privire gânditoare timp de câteva momente, ce-au părut nesfârșite, până când motanul a avut sentimentul că bătrâna îi citește gândurile.

— Cred că ar fi mai bine ca voi să plecați, a mieunat ea spre cele două pisici tinere din Clanul Râului. Și tu la fel, a adăugat adresându-i-se lui Dungă Cenușie. Am să stau de vorbă cu Inimă de Foc între patru ochi. El este singurul care trebuie să știe.

Inimă de Foc s-a abținut să protesteze. Dacă ar fi insistat ca Dungă Cenușie să-i rămână alături, bătrâna ar fi putut refuza să-i vorbească. S-a uitat spre prietenul său, iar în ochii gălbui ai acestuia și-a văzut oglindită propria uimire. Ce avea de spus Lac Fumuriu de nu voia să audă propriul ei clan? Inimă de Foc s-a înfiorat, dar nu din cauza frigului. Instinctul îi spunea că e la mijloc un secret, întunecat precum umbra aripii unui corb. Dar dacă era un secret al Clanului Râului, nu-și putea imagina ce legătură are cu Clanul Tunetului.

Judecând după privirile pe care și le-au aruncat, erau la fel de nedumerite, însă s-au îndreptat spre ieșirea din tufiș fără să protesteze.

— Te așteptăm lângă podul Două-Picioare, a mieunat Pârâu Argintiu.

— Nu e nevoie, a șuierat Lac Fumuriu nemulțumită. Oi fi eu bătrână, dar nu sunt neajutorată. Mă descurc să ajung înapoi.

Pârâu Argintiu a ridicat din umeri și cele două pisici din Clanul Râului s-au retras, iar Dungă Cenușie le-a urmat.

Bătrâna a rămas tăcută până ce mirosurile pisicilor care plecaseră au început să se estompeze.

— Să vedem, a început ea, ți-a spus Labă de Ceață că sunt mama ei și a lui Blană de Piatră?

— Da.

Emoțiile pe care le avusese Inimă de Foc începuseră să se diminueze, fiind înlocuite de respect pentru această bătrână regină a clanului inamic, începând să intuiască înțelepciunea ce se ascunde sub iluzia irascibilității ei.

— Ei bine, a mârâit pisica bătrână, nu sunt.

Inimă de Foc a deschis botul să vorbească, dar bătrâna a continuat.

— I-am crescut de când erau pui, dar nu i-am născut eu. Inimă de Stejar mi i-a adus în

mijlocul iernii, când aveau doar câteva zile.

— Dar de unde i-a luat Inimă de Stejar? nu s-a mai putut abține inimă de Foc.

Ochii lui Lac Fumuriu s-au îngustat.

— Mi-a spus că i-a găsit în pădure, unde puteau fi abandonați de pisici vagaboande sau de Două-Picioare, a mieunat ea. Dar nu sunt proastă și-am avut din totdeauna un nas bun. Pisoii miroseau a pădure, așa e, dar sub acel miros se mai afla unul. Mirosul Clanului Tunetului.

CAPITOLUL 6

— Poftim?

Inimă de Foc era uluit, de-abia putea vorbi.

— Vrei să spui că Labă de Ceață și Blană de Piatră aparțineau Clanului Tunetului?

— Da, a răspuns bătrâna și și-a lins de câteva ori blana de pe piept. Exact asta vreau să spun.

Inimă de Foc era șocat.

— Inimă de Stejar i-a furat?

Blana lui Lac Fumuriu s-a înfoiat, iar bătrâna a mârâit dezgolindu-și dinții.

— Inimă de Stejar a fost un luptător nobil. Nu s-ar fi coborât niciodată până la nivelul unui hoț de pui.

— Iartă-mă.

Alarmat, Inimă de Foc s-a lăsat pe vine și și-a coborât urechile.

— N-am vrut să… E pur și simplu foarte greu de crezut.

Lac Fumuriu a pufnit și, treptat, blana i s-a așezat la loc. Inimă de Foc încă se străduia să înțeleagă ce-i spusese. Dacă Inimă de Stejar nu furase puii, poate că pisicile vagaboande îi luaseră din tabăra Clanului Tunetului… Dar de ce? Și de ce i-ar fi abandonat atât de repede, când mirosul clanului lor le era încă impregnat în blană?

— Atunci… Dacă erau pui ai Clanului Tunetului, de ce ai avut grijă de ei? S-a bâlbâit el.

Ce clan ar fi luat de bună voie în grijă pui ai inamicilor, și încă în anotimpul în care prada era puțină?

Lac Fumuriu s-a scuturat.

— Pentru că m-a rugat Inimă de Stejar. Poate că nu era atunci secundul clanului, dar era un tânăr războinic strălucit. Eu născusem de curând, dar toți puii, cu excepția unuia, muriseră din cauza frigului. Aveam lapte din belșug, iar micuții nu ar fi trăit nici încă o zi dacă n-ar fi avut grijă de ei o pisică. Mirosul Clanului Tunetului a dispărut destul de repede, a continuat ea. Și chiar dacă Inimă de Stejar nu mi-ar fi spus adevărul atunci, în legătură cu felul în care ajunseseră la el puii, îl respectam suficient de mult încât să nu-i mai pun alte întrebări. Mulțumită lui Inimă de Stejar și mie, puii au crescut mari și puternici, iar acum sunt războinici buni – aduc onoare clanului lor.

— Labă de Ceață și Blană de Piatră știu lucrurile astea?

— Ascultă-mă bine, a mârâit Lac Fumuriu. Labă de Ceață și Blană de Piatră nu știu nimic, iar dacă le spui ce ți-am povestit eu acum, îți smulg ficatul și-l dau de mâncare la corbi.

În timp ce vorbea, capul i-a zvâcnit înainte și a mârâit iarăși, arătându-și colții. În ciuda vârstei ei, Inimă de Foc a tresărit speriat.

— Nu s-au îndoit niciodată că sunt mama lor. Îmi place să cred că și seamănă un pic cu mine.

Când rostea cuvintele acestea, Inimă de Foc a simțit că în mintea lui se mișcă ceva, ca atunci când o pală de vânt dă la o parte o frunză căzută, scoțând la iveală șoarecele ce se adăpostea sub ea. Și-a dat seama că ceea ce tocmai spusese Lac Fumuriu trebuie să însemne ceva pentru el, dar când a încercat să prindă din zbor gândul acela, parcă i-a scăpat printre degete.

— Au fost întotdeauna loiali Clanului Râului, a insistat Lac Fumuriu. Nu vreau ca acum să se

simtă trași în două direcții diferite. Am auzit ce se bârfește despre tine, Inimă de Foc – știu că ai fost pe vremuri pisoi de casă –, așa că tu ar trebui să înțelegi cel mai bine ce înseamnă să fii cu labele în două luntrii.

Inimă de Foc știa că nu ar fi acceptat niciodată să supună vreo pisică nesiguranței pe care o trăise el din cauza faptului că nu aparținea întrutotul clanului său.

— Promit că n-am să le spun niciodată, a mieunat el solemn. Jur pe Clanul Stelelor.

Bătrâna s-a relaxat și s-a întins, lungindu-și labele din față și ridicând fundul.

— Cred că ești un motan de cuvânt, Inimă de Foc, i-a răspuns ea. Nu știu dacă te-am ajutat în vreun fel. Dar poate fi asta explicația faptului că Inimă de Stejar nu ar fi lăsat nicio pisică din Clanul Tunetului să le facă vreun rău lui Labă de Ceață sau Blană de Piatră. Chiar dacă susținea că nu știe nimic despre locul de unde apăruseră puii, trebuie să fi simțit pe ei mirosul Clanului Tunetului, cel puțin la fel de bine ca mine. În ceea ce-i privește, ei sunt loiali doar Clanului Râului, însă se pare că loialitatea lui Inimă de Stejar e pusă la încercare din cauza lor.

— Îți sunt foarte recunoscător, a tors Inimă de Foc încercând să se exprime cât mai respectuos cu putință. Nu știu ce semnificație are povestea asta pentru ceea ce încerc eu să aflu, dar chiar cred că e important pentru ambele clanuri ale noastre.

— Asta e posibil, a mieunat Lac Fumuriu și s-a încruntat. Dar acum că ți-am povestit totul, trebuie să pleci de pe teritoriul nostru.

— Bineînțeles, a mieunat Inimă de Foc. Ca și cum nici n-am fost aici. Lac Fumuriu…

S-a oprit înainte de a dispărea cu totul printre ramurile tufișului și a privit-o o clipă direct în ochii de un gălbui palid.

— Mulțumesc.

Mintea lui Inimă de Foc vuia când s-a întors în tabără. Prin venele lui Labă de Ceață și Blană de Piatră curgea sângele Clanului Tunetului! Însă ei aparțineau acum cu totul Clanului Râului, fără să știe de complicata lor moștenire. Loialitatea dictată de sânge și cea față de clan nu erau mereu una și aceeași, reflecta Inimă de Foc. Propriile rădăcini, trecutul ca pisoi de casă nu îi afectau în niciun fel devotamentul față de Clanul Tunetului. Și poate că acum, după ce Labă de Ceață confirmase povestea despre moartea lui Inimă de Stejar, Stea Albastră va fi dispusă să accepte că Gheară de Tigru îl ucisese pe Coadă Roșie. Inimă de Foc a hotărât s-o întrebe și despre situația misterioasă dezvăluită de Lac Fumuriu; poate că Stea Albastră avea să știe dacă fuseseră vreodată furați doi pui din tabăra Clanului Tunetului.

Când a ajuns în luminiș, Inimă de Foc a pornit direct spre Piatra Mare. Apropiindu-se de vizuina lui Stea Albastră, a auzit miorlăielile a două pisici și a simțit și mirosul lui Gheară de Tigru, pe lângă cel al conducătoarei. S-a lipit imediat de stâncă, sperând să nu fie văzut, în timp ce secundul trecea de perdeaua de licheni aflată la intrarea în vizuină.

— O să trimit o patrulă de vânătoare spre Pietrele Șerpilor, a vorbit peste umăr marele motan tărcat. Nu s-a mai vânat acolo de câteva zile.

— Bună idee, a aprobat Stea Albastră, ieșind și ea din vizuină. Prada e încă rară. Să dea Clanul Stelelor ca dezghețul să înceapă curând.

Gheară de Tigru a încuviințat printr-o mormăială și a pornit spre vizuina războinicilor fără să observe că Inimă de Foc stătea chircit lângă stâncă.

După ce l-a pierdut din vedere, motanul roșcovan a mers până la intrarea în vizuină. Lidera se întorsese spre intrarea în vizuină

— Stea Albastră, a strigat-o el. Trebuie să-ți vorbesc.

— Foarte bine, a mieunat calmă Stea Albastră. Intră.

Inimă de Foc a urmat-o în vizuină. Perdeaua de licheni s-a așezat la loc, ținând afară lumina albă reflectată de zăpadă. Odată ajunși înăuntru, Stea Albastră s-a așezat cu fața spre el.

— Ce s-a întâmplat?

Inimă de Foc a tras aer adânc în piept.

— Mai ții minte povestea spusă de Labă Neagră, că Inimă de Stejar fusese ucis de Coadă Roșie în timpul bătăliei de la Pietrele Însorite?

Stea Albastră a devenit brusc mai dură.

— Inimă de Foc, povestea asta e încheiată. Ți-am mai spus, am motive să cred că asta nu e adevărat.

— Știu, a plecat Inimă de Foc capul respectuos. Dar de data asta am aflat ceva nou.

Stea Albastră aștepta în tăcere. Inimă de Foc nu-și dădea seama la ce se gândește conducătoarea.

— Nicio pisică nu l-a ucis pe Inimă de Stejar – nici Coadă roșie, nici Gheară de Tigru, a continuat el, dureros de conștient că era prea târziu ca să se mai răzgândească. Inimă de Stejar a murit strivit de o stâncă ce a căzut pe el.

Inimă Albastră s-a încruntat:

— De unde știi asta?

— Am… am mers să-l văd din nou pe Labă Neagră, a recunoscut Inimă de foc. După ultima Adunare.

Se pregătea pentru o izbucnire de furie după o asemenea mărturisire, dar lidera clanului a rămas calmă.

— Deci de asta ai întârziat, a dedus ea.

— Trebuia să aflu adevărul, a mieunat Inimă de Foc repede. Și am…

— Stai o clipă, l-a întrerupt Stea Albastră. Labă Neagră ți-a povestit prima oară că Inimă de Stejar fusese ucis de Coadă Roșie. Acum își schimbă povestea?

— Nu, chiar deloc, a încredințat-o Inimă de Foc. Am înțeles eu greșit. Coadă Roșie era doar parțial vinovat pentru moartea lui Inimă de Stejar, pentru că l-a împins până sub stânca ce s-a prăbușit peste el. Dar nu intenționase să-l ucidă. Și asta nu ai putut să crezi din toată povestea, i-a reamintit el. Că războinicul Coadă Roșie ar fi putut ucide în mod intenționat o altă pisică. În plus…

— Da? i-a răspuns Stea Albastră, la fel de calmă ca întotdeauna.

— Am traversat râul și am discutat cu o pisică din Clanul Râului, a mărturisit Inimă de Foc. Ca să fiu sigur. Mi-a spus că e adevărat: Inimă de Stejar a murit strivit de bolovan.

Și-a privit labele, pregătindu-se pentru mânia lui Stea Albastră pentru trecerea graniței pe teritoriul inamic, dar când a ridicat privirea, nu a găsit altceva în ochii liderei decât dorința de a ști mai multe.

Ea a dat ușor din cap și Inimă de Foc a continuat:

— Deci știm cu siguranță că Gheară de Tigru a mințit în legătură cu felul în care a murit Inimă de Stejar – nu l-a ucis el, ca răzbunare pentru Coadă Roșie. Stânca l-a ucis. Nu e posibil, în cazul ăsta, să mintă și în legătură cu moartea lui Coadă Roșie?

Pe măsură ce el vorbea, Stea Albastră era tot mai tulburată, îngustându-și întruna privirea până ce din ochii ei au rămas doar două fante albastre, subțiri. A oftat lung.

— Gheară de Tigru este un secund priceput, a șoptit ea, iar astea sunt acuzații grave.

— Știu, i-a răspuns Inimă de Foc încet. Dar tu nu vezi, Stea Albastră, cât de periculos este?

Stea Albastră a lăsat capul în piept. N-a spus nimic o vreme atât de lungă, încât Inimă de Foc a început să se întrebe dacă n-ar fi fost cazul să plece, dar încă nu-i dăduse ea voie.

— Și mai e ceva, s-a aventurat el. Ceva ciudat în legătură cu doi războinici din Clanul Râului.

Auzind asta, Stea Albastră a ridicat privirea și a ciulit urechile. Preț de o clipă, Inimă de Foc a ezitat să răspândească zvonuri despre bătrâna pisică irascibilă din Clanul Râului, dar nevoia de a ști adevărul i-a insuflat curajul de a merge înainte.

— Labă Neagră mi-a povestit că în lupta de la Pietrele Însorite, Inimă de Stejar l-a oprit pe Coadă Roșie din a ataca un războinic numit Blană de Piatră. Inimă de Stejar a spus că acestuia nu trebuie să-i facă niciun rău pisicile din Clanul Tunetului. Am… am avut ocazia să stau de vorbă cu una dintre bătrânele Clanului Râului. Ea mi-a povestit că Inimă de Stejar i-a adus pe Labă de Ceață

și Blană de Piatră pe vremea când erau pui. Era iarnă și puii ar fi murit dacă nu-i îngrijea nimeni. Lac Fumuriu – bătrâna – i-a alăptat. Mi-a spus că… cei doi micuți purtau mirosul Clanului Tunetului. Poate fi adevărat? Au fost vreodată furați pui din tabăra noastră?

Câteva clipe a avut impresia că Stea Albastră nu îl auzise, atât de nemișcată a rămas. Apoi s-a ridicat în cele patru labe și a făcut câțiva pași înainte, până a ajuns aproape nas în nas cu el.

— Și tu ai ascultat aiurelile astea? a șuierat ea.

— Am crezut doar că trebuie să…

— Nu mă așteptam la una ca asta din partea ta, Inimă de Foc, a mârâit Stea Albastră.

Ochii îi străluceau reci ca gheața, iar blana de pe spinare se înfoiase.

— Să mergi pe teritoriul inamic și să asculți tot felul de bârfe? Să crezi ce-ți povestește o pisică din Clanul Râului? Mai bine te-ai gândi la îndatoririle tale, decât să vii aici cu tot felul de istorii despre Gheară de Tigru.

L-a studiat îndelung.

— Poate că Gheară de Tigru are dreptate să se îndoiască de loialitatea ta.

— Îmi… Îmi pare rău, a început Inimă de Foc să se bâlbâie. Dar chiar am crezut că Lac Fumuriu spune adevărul.

Stea Albastră a răsuflat adânc. Tot interesul pe care îl arătase mai devreme dispăruse, lăsând în urmă doar o expresie rece și distantă.

— Du-te, i-a poruncit. Găsește ceva folositor de făcut, ceva demn de un războinic. Și niciodată, *niciodată* să nu-mi mai pomenești ceva despre asta. Înțelegi?

— Da, Stea Albastră.

Inimă de Foc începuse să iasă cu spatele din vizuină.

— Dar Gheară de Tigru? El a…

— Du-te! a scuipat Stea Albastră porunca.

Labele lui Inimă de Foc au lăsat urme în nisip, atât de tare dăduse din ele în graba lui de a se supune. Odată ieșit din vizuină, s-a întors și a luat-o la fugă de-a curmezișul luminișului, oprindu-se doar când se aflau între el și Stea Albastră câteva lungimi de vulpe. Era uluit. La început, Stea Albastră păruse dispusă să-l asculte, dar imediat ce pomenise puii furați de la Clanul Tunetului, conducătoarea refuzase să mai asculte măcar o vorbă.

Trupul lui Inimă de Foc a fost străbătut de un fior. Dacă Stea Albastră începea să se întrebe cum de reușise el să stea de vorbă cu pisicile din Clanul Râului? Dacă afla despre Dungă Cenușie și Pârâu Argintiu? Și cum rămânea cu Gheară de Tigru? Pentru scurtă vreme, Inimă de Foc își permisese să spere că o poate face pe Stea Albastră să înțeleagă cât de periculos e secundul.

„Spini și ciulini!“ și-a spus el. „Acum n-o să mai accepte să audă niciun cuvânt împotriva lui Gheară de Tigru. Am dat greș!“

CAPITOLUL 7

Nedumerit și trist, Inimă de Foc a pornit spre vizuina războinicilor. Înainte să ajungă a ezitat. Nu voia să riște să dea nas în nas cu Gheară de Tigru și nici nu avea dispoziția necesară pentru a se spăla cu prietenii lui.

Aproape fără să-și dea seama, a pornit spre tunelul din ferigi care ducea spre vizuina lui Colț Galben. Din acesta ieșea, șchiopătând, Labă Fumurie și aproape că s-a izbit de el. Inimă de Foc a căzut pe-o parte cu un bufnet, iar Labă Fumurie a frânat cu greu, împroșcându-l cu zăpadă.

— Scuze, Inimă de Foc, a pufăit ea. Nu te-am văzut.

Inimă de Foc s-a scuturat de zăpadă. Își simțea dintr-odată inima mai ușoară, văzând-o pe Labă Fumurie; ochii ei albaștri străluceau cu ghidușie, iar blana îi era ciufulită în toate direcțiile. Așa arăta pe vremuri, când era ucenica lui. O perioadă, după accident, Inimă de Foc se temuse că acea Labă Fumurie dispăruse pentru totdeauna.

— Unde arde? a întrebat-o el.

— Mă duc să caut niște ierburi pentru Colț Galben. Atât de multe pisici au fost bolnave, de când cu zăpada asta, că n-a mai rămas mare lucru din provizii. Vreau să găsesc cât mai multe cu putință înainte să se întunece.

— Vin să te ajut, s-a oferit el.

Stea Albastră îi poruncise să facă ceva folositor, și nici măcar Gheară de Tigru n-ar fi putut protesta dacă mergea să culeagă ierburi pentru pisica-vraci.

— Grozav! a mieunat Labă Fumurie fericită.

Au pornit împreună de-a curmezișul luminișului, spre tunelul de orz sălbatic. Inimă de Foc a trebuit să încetinească, să-și potrivească mersul după Labă Fumurie, însă, dacă ea își dădea seama de lucrul ăsta, nu părea supărată.

Chiar înainte de a ajunge la tunel, Inimă de Foc a auzit vocile ascuțite ale puilor. S-a întors și s-a uitat la ramurile unui copac căzut, aflat în apropiere de vizuina bătrânilor. Un grup de pui îl înconjuraseră pe Coadă Ruptă, care primise un bârlog acolo.

De când Stea Albastră îi oferise adăpost, Coadă Ruptă trăia singur în acea vizuină, păzit de războinici. Nu treceau pe acolo prea multe pisici, iar puii nu aveau niciun motiv să se afle pe lângă el.

— Vagabondule! Trădătorule!

Era vocea lui Norișor, cu un ton ridicat, o miorlăială batjocoritoare. Inimă de Foc a privit alarmat cum pisoiul alb a țâșnit înainte, l-a lovit pe Coadă Ruptă în coaste cu o labă și apoi a dat repede în spate până când bătrânul nu mai putea ajunge la el. Unul dintre ceilalți pui l-a copiat, scârțâind și el:

— Nu poți să mă prinzi!

Dungă Neagră, care era de pază la motanul orb, nu făcea niciun gest pentru a goni puii. Ședea la distanță de o lungime de vulpe, cu labele ascunse sub el, privind scena cu o licărire de amuzament în ochi.

Coadă Ruptă își răsucea capul dintr-o parte în alta, frustrat, dar ochii lui încețoșați, nevăzători,

nu-l ajutau să riposteze. Blana tărcată, întunecată, era acum mată și zdrențuită, iar fața lui lată era plină de cicatrice, unele fiind chiar din momentul în care îi fuseseră distruși ochii.

Inimă de Foc a schimbat o privire îngrijorată cu Labă Fumurie. Știa că multe pisici sunt de părere că Coadă Ruptă merită să sufere, dar văzându-l pe fostul lider atât de bătrân și de neajutorat, nu putea să nu-i fie milă. În timp ce puii continuau să-l necăjească, a simțit că începe să se înfurie.

— Așteaptă-mă, a miorlăit către Labă Fumurie și a pornit în grabă spre marginea luminișului.

L-a văzut pe Norișor sărind pe coada motanului orb, mușcând-o cu colții lui ca niște ace. Coadă Ruptă a încercat să se târască mai departe, nesigur pe picioare, și a trântit o labă în direcția lui.

În clipa aceea, Dungă Neagră a sărit în patru labe, scuipând:

— Dacă atingi puiul ăsta, trădătorule, îți pun pielea la tăbăcit fâșii-fâșii!

Inimă de Foc era prea mânios ca să mai poată vorbi. Sărind spre Norișor, l-a apucat de ceafă și l-a bălăngănit câteva clipe, aruncându-l departe de Coadă Ruptă.

Norișor se plângea nemulțumit.

— Termină! Mă doare!

Inimă de Foc l-a aruncat în zăpadă fără menajamente și a mârâit gros printre colții dezgoliți.

— Mergeți acasă! le-a poruncit el celorlalți pui. Mergeți acasă la mamele voastre. Acum!

Puii îl priveau cu ochii măriți de frică, pornind apoi spre vizuina lor.

— Cât despre tine… a șuierat Inimă de Foc spre Norișor.

— Ia lasă puiul ăsta în pace, l-a întrerupt Dungă Neagră, venind să se așeze lângă Norișor. N-a făcut nimic rău.

— Nu te băga, Dungă Neagră, a mârâit Inimă de Foc.

Acesta a trecut chiar pe lângă el, aproape dărâmându-l, în timp ce se întorcea spre prizonierul său.

— Pisoi de casă! i-a aruncat el peste umăr.

Mușchii lui Inimă de Foc s-au încordat. Voia să sară pe Dungă Neagră și să-l forțeze să-și înghită insultele, dar s-a abținut. Nu era momentul ca războinicii clanului să înceapă să se lupte între ei. Însă, desigur, trebuia să se ocupe de Norișor.

— Ai auzit? l-a întrebat, privindu-l amenințător, pisoi de casă?

— Așa, și? a miorlăit pisoiul răzvrătit. Ce e un pisoi de casă?

Inimă de Foc a înghițit în sec, dându-și seama că Norișor nu aflase încă ce înseamnă pentru clan originile sale.

— Ei bine, un pisoi de casă este o pisică ce locuiește cu Două-Picioare, a început el precaut. Unele pisici de clan nu cred că o pisică născută ca pisoi de casă poate ajunge vreodată un războinic bun. În categoria asta intru și eu, pentru că, asemenea ție, m-am născut la Două-Picioare.

În timp ce Inimă de Foc vorbea, ochii lui Norișor erau tot mai mari.

— Ce vrei să spui? Eu am fost născut aici!

Inimă de Foc l-a privit lung.

— Ba nu, nu aici te-ai născut, a mieunat el. Mama ta, Prințesa, e sora mea. Ea încă locuiește la Două-Picioare. Te-a încredințat clanului când erai foarte mic, ca să poți deveni războinic.

Câteva clipe, Norișor a rămas nemișcat, ca și cum era făcut din zăpadă.

— De ce nu mi-ai spus?

— Îmi pare rău, a miorlăit Inimă de Foc. Am… Am crezut că știi. Am crezut că ți-a spus Față Dungată.

Norișor s-a dat în spate preț de câteva lungimi de coadă. Șocul din ochii lui albaștri era înlocuit de o înțelegere rece.

— Deci de asta nu mă pot suferi celelalte pisici, a scuipat el. Ei cred că n-o să fiu bun la nimic doar fiindcă nu m-am născut în dărăpănătura asta de pădure. Ce prostie!

Inimă de Foc se chinuia să găsească vorbele potrivite cu care să-l aline. Își amintea cât de

entuziasmată fusese Prințesa când își dăruise fiul clanului, iar el îi promisese că Norișor urma să aibă o viață minunată. Acum îl forța pe Norișor să se gândească la trecutul lui și la greutățile de care avea să se lovească în încercarea de a fi acceptat de clan. Dacă puiul avea să creadă că Inimă de Foc și Prințesa luaseră decizia greșită?

Inimă de Foc a oftat.

— Poate că e o prostie, dar așa stau lucrurile. Crede-mă că știu. Uite, i-a explicat el răbdător, războinicii ca Dungă Neagră cred că este ceva rău să fii pisoi de casă. Însă înseamnă doar că noi trebuie să ne străduim de două ori mai tare ca să-i facem să vadă că sângele de pisică de casă nu e un lucru de care să ne fie rușine.

Norișor s-a îndreptat de spinare.

— Nu mă interesează! a mieunat el. Eu o să fiu cel mai mare războinic al clanului. O să mă bat cu orice pisică ce susține că nu sunt. O să ajung așa de curajos, încât o să ucid bandiți ca bătrânul Coadă Ruptă.

Inimă de Foc era ușurat să vadă că firea lui Norișor îl ajuta să treacă peste șocul descoperirii făcute. Dar nu era sigur că puiul înțelesese cu adevărat ce înseamnă codul războinicilor.

— Să fii războinic nu înseamnă doar să ucizi, i-a explicat el. Un războinic adevărat – cel mai mare războinic – nu este nemilos sau rău. Nu zgârie un dușman care nu poate riposta. Unde e onoarea din așa ceva?

Norișor a plecat capul, ocolindu-i privirea. Inimă de Foc spera că îi explicase bine. Căutând-o cu privirea pe Labă Fumurie, a văzut că se dusese la Coadă Ruptă și îi inspecta coada, acolo unde îl atacase Norișor.

— Nu e nimic grav, a mieunat ea spre motanul orb.

Coadă Ruptă stătea pe vine, nemișcat, cu ochii răniți îndreptați spre labe, și nu a răspuns nimic. După o clipă de ezitare, Inimă de Foc s-a dus la el și l-a împins ușor, îndemnându-l să se ridice în picioare.

— Haide, a miorlăit el, hai să mergi la tine în vizuină.

Coadă Ruptă s-a întors în tăcere și l-a lăsat pe Inimă de Foc să-l ghideze spre văgăuna sa căptușită cu frunze, de sub ramurile uscate. Când au trecut pe lângă Dungă Neagră, acesta le-a aruncat o privire disprețuitoare și a zvâcnit enervat din coadă.

— Așa, Labă Fumurie, a mieunat Inimă de Foc după ce l-a instalat pe Coadă Ruptă în vizuina lui. Ia să mergem să căutăm ierburile alea.

— Unde mergeți? a apărut imediat și Norișor, țopăind spre ei ca și cum nu se întâmplase nimic. Pot să vin și eu?

Văzând că Inimă de Foc ezită, Labă Fumurie a miorlăit:

— Haide, lasă-l să vină, Inimă de Foc. Intră în buclucuri fiindcă e plictisit. Și nouă nu ne-ar strica o labă de ajutor.

Ochii lui Norișor au sclipit de plăcere, iar un tors puternic s-a făcut auzit din gâtul lui, un sunet mult prea răsunător pentru micul său trup pufos.

Inimă de Foc a ridicat din umeri.

— Bine. Dar un pas greșit dacă faci, te întorci în vizuina puilor cât ai zice „șoarece“.

Șchiopătând, Labă Fumurie i-a condus de-a lungul râpei până la vâlceaua în care se antrenau ucenicii. Soarele începea deja să coboare, aruncând lungi umbre albastre pe zăpadă. Norișor țopăia în fața lor, uitându-se în toate scorburile și urmărind prăzi imaginare.

— Dar cum găsești ierburile, când pământul e acoperit de zăpadă? a întrebat-o Inimă de Foc. Nu e totul înghețat?

— Mai sunt boabe, i-a explicat Labă Fumurie. Mi-a spus Colț Galben să caut fructe de ienupăr – sunt bune pentru tuse și dureri de burtă –, grozamă ca să facem cataplasme pentru picioare rupte și răni. A, și coajă de arini pentru dureri de dinți.

— Boabe! a țipat Norișor alergând pe lângă ei. Pot să-ți găsesc eu o groază de boabe!

A țâșnit din nou, de data aceasta în direcția unei adunături de tufișuri crescute la marginea

vâlcelei.

Labă Fumurie a fluturat amuzată din coadă.

— E foarte entuziast. Odată ce devine ucenic, o să învețe foarte repede.

Inimă de Foc a scos din gât un sunet greu de interpretat. Energia lui Norișor îi aducea aminte de Labă Fumurie, din vremurile în care de-abia fusese numită ucenica lui. Însă Labă Fumurie nu ar fi necăjit niciodată o pisică neajutorată, oarbă.

— În cazul ăsta, dacă o să fie ucenicul meu, ar face bine să înceapă să mă asculte, a mormăit el.

— A, da? i-a replicat Labă Fumurie, aruncându-i o privire jucăușă. Ești un mentor foarte aspru, o să tremure blana pe toți ucenicii tăi!

Inimă de Foc i-a întâlnit privirea zâmbitoare și a simțit că începe să se relaxeze. Ca de obicei, prezența lui Labă Fumurie îl făcea să se simtă mai bine. N-avea de gând să-și mai facă griji în legătură cu Norișor, ieșiseră în pădure cu o treabă.

— Labă Fumurie! a strigat-o Norișor de un pic mai departe. Am găsit boabe, vino să vezi!

Inimă de Foc a întins gâtul și a zărit puiul alb, așezat sub un tufiș mic, cu frunze închise la culoare, ce creștea între două stânci. Fructele mici și roșii creșteau aproape de tulpină.

— Par gustoase, a mieunat Norișor în timp ce cele două pisici mari se apropiau de el.

A deschis gura larg, gata să guste lacom din boabele apetisante. În aceeași clipă, Labă Fumurie a scos un țipăt scurt, înăbușit. Spre uimirea lui Inimă de Foc, tânăra pisică s-a aruncat în față, încercând să alerge prin zăpadă cât de repede îi permitea laba beteagă.

— Nu, Norișor! a strigat ea.

S-a ciocnit de pui, dărâmându-l cu totul. Norișor a miorlăit șocat, iar cele două pisici s-au mai rostogolit un pic în zăpadă. Inimă de Foc a alergat până la ele, temându-se că Norișor o putea răni și mai rău pe Labă Fumurie, dar exact când a ajuns lângă ei, pisica tocmai dădea puiul alb la o parte de pe ea și se ridica gâfâind.

— Ai atins vreuna? l-a întrebat ea aspră.

— N-nu, a bălmăjit Norișor nedumerit. De-abia mă…

— Uită-te.

Labă Fumurie l-a îmbrâncit până ce nasul puiului era la distanță de o lungime de șoarece de tufiș. Inimă de Foc nu o mai văzuse niciodată atât de severă.

— Uită-te, dar nu pune laba. E tisă. Boabele sunt atât de otrăvitoare, că li se zice „fructele morții“. O singură boabă te poate ucide.

Ochii lui Norișor erau rotunzi ca luna plină. Rămas fără grai pentru prima oară în viață, se uita înspăimântat la Labă Fumurie.

— Bine, a miorlăit ea mai blând, lingându-l de câteva ori pe umăr, a consolare. De data asta nu s-a întâmplat nimic. Dar ia aminte, ca să nu mai faci greșeala asta niciodată. Și niciodată – ascultă bine, niciodată – să nu mănânci ceva fără să știi ce este.

— Da, Labă Fumurie, a promis Norișor.

— Acum mergi să mai cauți boabe, l-a îndemnat ea, ajutându-l cu botul să se ridice. Și cheamă-mă imediat ce mai găsești ceva.

Norișor a pornit, uitându-se o dată sau de două ori peste umăr. Inimă de Foc nu-și amintea să-l mai fi văzut vreodată atât de supus. Era un pui curajos, dar de data asta trăsese o sperietură zdravănă.

— E bine că ai fost aici, Labă Fumurie, a mieunat el, simțindu-se vinovat că el n-ar fi știut să îl avertizeze pe Norișor. Ai învățat foarte multe de la Colț Galben.

— E o profesoară bună, a răspuns ea.

A scuturat câteva bucăți de zăpadă întărită de pe blană și a pornit după Norișor. Inimă de Foc mergea lângă ea, potrivindu-și din nou pasul după al ei. De data aceasta, Labă Fumurie a remarcat.

— Știi, piciorul mi s-a vindecat atât cât se poate, a miorlăit ea încet. O să-mi pară rău să

părăsesc vizuina lui Colț Galben, dar nu pot să rămân acolo la infinit.

S-a întors să-l privească pe Inimă de Foc. Expresia ghidușă dispăruse; în ochii ei albaștri se citea acum durere și nesiguranță.

— Nu știu ce-am să fac.

Inimă de Foc s-a întins spre ea, frecându-și fața de a ei pentru a o încuraja.

— O să știe Stea Albastră.

— Poate, a ridicat Labă Fumurie din umeri. Încă de când eram pui, voiam să fiu ca Stea Albastră. E un războinic atât de nobil, și-a dăruit viața întreagă clanului. Dar, Inimă de Foc, eu ce-aș putea să mai dăruiesc acum?

— Nu știu, a recunoscut Inimă de Foc.

Viața unei pisici putea fi urmărită de-a lungul evoluției în clan, de la pui, la ucenic și la războinic, uneori la regină, iar apoi, la o bătrânețe onorabilă, în rândul înțelepților. Inimă de Foc nu știa ce s-ar fi întâmplat cu o pisică ce fusese prea grav rănită pentru a deveni luptătoare, pentru misiunile lungi, pentru vânat și pentru luptele la care participa un războinic. Până și reginele care aveau grijă de pui fuseseră odinioară războinice, dobândind cunoștințele și priceperea necesare pentru a-i hrăni și a-i apăra pe cei mici.

Labă Fumurie era curajoasă și inteligentă, iar înainte de accident dăduse dovadă de o energie nesfârșită și de loialitate față de clan. Doar nu ar fi fost ignorate toate acestea? „E vina lui Gheară de Tigru“, și-a spus Inimă de Foc mânios. „El a pregătit capcana care a dus la accidentul ei.“

— Ar trebui să mergi la Stea Albastră, i-a sugerat el cu voce tare. Întreab-o ce părere are ea.

— Poate c-o să merg.

— Labă Fumurie! i-a întrerupt un țipăt ascuțit al lui Norișor. Vino să vezi ce-am găsit!

— Vin, Norișor.

A pornit șchiopătând, aruncându-i amuzată lui Inimă de Foc:

— O fi găsit și niște măselariță otrăvitoare.

Inimă de Foc a urmărit-o cu privirea. Spera că Stea Albastră avea să găsească o cale de a-i oferi lui Labă Fumurie o viață cu însemnătate în clan. Tânăra pisică avea dreptate: Stea Albastră era o conducătoare bună, și nu doar pe câmpul de luptă. Ținea cu adevărat la toate pisicile ei.

Tocmai pentru că știa asta, Inimă de Foc se simțea și mai nedumerit amintindu-și reacția ei la veștile aflate de la Lac Fumuriu. De ce se purtase atât de ciudat când îi povestise că doi dintre luptătorii Clanului Râului fuseseră pui ai Clanului Tunetului? Istorisirea o mâniase atât de tare, încât refuza să vadă până și pericolul reprezentat de Gheară de Tigru.

Inimă de Foc a clătinat din cap, mergând încet în urma lui Labă Fumurie. Pisicile acelea erau înconjurate de un mister adânc. Iar el începea să simtă că nu avea să-l înțeleagă niciodată.

CAPITOLUL 8

Inimă de Foc ședea pe vine în vizuina puilor, privindu-i pe nou născuți cum sug de la mamă. Preț de o clipă, s-a lăsat copleșit de bucuria de a vedea micuțele creaturi care erau viitorul clanului.

Apoi ceva l-a tulburat. Clanul Tunetului nu avea pui atât de mici. De unde apăruseră? Și-a mutat privirea spre mama lor, însă nu a reușit să vadă decât o frumoasă blană gri-argintie. Regina nu avea față.

Inimă de Foc s-a dat înapoi cu un țipăt de groază. Chiar sub privirea lui, silueta argintie a reginei a început să dispară, să se estompeze, lăsând în urmă doar întunericul. Puii se agitau și mieunau înspăimântați, părăsiți. S-a pornit un vânt aspru, rece, care izgonit mirosurile calde ale vizunii. Inimă de Foc a sărit în picioare și a încercat să urmeze sunetul plânsetelor puilor, pierduți în întunericul adus de vânt.

— Nu vă văd! a plâns el. Unde sunteți?

Apoi a apărut o lumină caldă, aurie. Inimă de Foc a văzut o pisică așezată în fața lui, adăpostind puii între labe. Era Frunză Ruginie.

Inimă de Foc a deschis botul să-i vorbească. Privindu-l cu o bunătate nesfârșită, ea a dispărut, iar Inimă de Foc s-a trezit foindu-se în așternutul de mușchi din vizuina războinicilor.

— Chiar trebuie să faci atâta gălăgie? a mormăit Blană Pământie. În halul ăsta nu poate să doarmă nicio pisică.

Inimă de Foc s-a ridicat.

— Scuze, a bălmăjit el.

Nu s-a putut abține. A aruncat o privire spre mijlocul vizuinii, unde dormea Gheară de Tigru. Secundul se mai plânsese și înainte de zgomotul făcut de Inimă de Foc în timpul somnului.

Spre ușurarea lui, Gheară de Tigru nu era acolo. Inimă de Foc își dădea seama, după lumina care trecea printre ramuri, că soarele era deja deasupra copacilor. S-a spălat în grabă, încercând să ascundă de Blană Pământie cât de mult îl zguduise visul. Pui înspăimântați, rămași singuri… Pui a căror mamă dispărea. Să fi fost o profeție? Și dacă da, ce însemna? În clan nu erau pui atât de mici. Sau poate era vorba de foștii pui ai Clanului Tunetului – Labă de Ceață și Blană de Piatră? Oare mama lor dispăruse?

În timp ce se spăla, Blană Pământie i-a aruncat o ultimă privire și apoi a ieșit printre crengi, lăsându-l pe Inimă de Foc singur în vizuină, cu excepția lui Coadă Lungă și Vânt Ager, care dormeau la locul lor.

Nu era nici urmă de Dungă Cenușie, a observat Inimă de Foc, iar culcușul lui era rece, probabil plecase încă de la răsărit. „S-a dus să se întâlnească cu Pârâu Argintiu“, a presupus el. Încerca să înțeleagă sentimentele puternice ale prietenului său, dar tot se îngrijora și îi era dor de vremurile simple, când erau amândoi ucenici.

A scos capul printre ramuri, văzând strălucirea zăpezii ce acoperea tabăra. Niciun semn de dezgheț.

Lângă tufișul de urzici, Furtună de Nisip era aplecată asupra unei bucăți de vânat.

— Bună dimineața, Inimă de Foc, l-a întâmpinat ea veselă. Dacă vrei să mănânci, trebuie să te grăbești, cât mai e niște pradă.

Inimă de Foc și-a dat seama că burta îi chiorăie a foame. Se simțea de parcă nu mai mâncase de o lună. S-a grăbit spre mormanul de vânat și a văzut că Furtună de Nisip avea dreptate, mai erau doar câteva bucăți. A ales un sturz și l-a dus înapoi lângă urzici ca să mănânce împreună cu Furtună de Nisip.

— Astăzi o să trebuiască să vânăm, a mieunat el mestecând.

— Vifor Alb și Blană de Șoarece au pornit deja la vânătoare, cu noii lor ucenici. Labă Luminoasă și Labă Ascuțită mureau de nerăbdare!

Inimă de Foc se întreba dacă Dungă Cenușie își scosese și el ucenicul în pădure, însă o clipă mai târziu Labă de Ferigă a ieșit singur din vizuina ucenicilor. Motanul tărcat s-a uitat în jur și pe urmă a venit spre Inimă de Foc.

— L-ai văzut cumva pe Dungă Cenușie? a întrebat el.

— Îmi pare rău, a ridicat Inimă de Foc din umeri. Plecase deja când m-am trezit eu.

— Nu e niciodată aici, a mieunat trist Labă de Ferigă. Dacă o ținem așa, Labă Iute o să ajungă războinic înaintea mea – Labă Luminoasă și Labă Ascuțită la fel.

— Nu-i adevărat, a mieunat Inimă de Foc.

S-a simțit dintr-odată furios pe Dungă Cenușie și pe obsesia lui pentru pisica din Clanul Râului. Niciun războinic nu avea dreptul să-și neglijeze ucenicul așa.

— Te descurci foarte bine, Labă de Ferigă. Dacă vrei, poți să vii la vânătoare cu mine.

— Mulțumesc, a tors Labă de Ferigă, părând deja mai fericit.

— Vin și eu, s-a oferit Furtună de Nisip, înghițind ultima gură de mâncare și trecându-și limba peste bot.

A pornit prima din grupul celor trei pisici.

— Ia să vedem, Labă de Ferigă, a mieunat Inimă de Foc când au ajuns la marginea vâlcelei unde se antrenau ucenicii. Care e un loc bun de găsit pradă?

— Sub copaci, a răspuns Labă de Ferigă, făcând un semn cu vârful cozii. Acolo vin șoarecii și veverițele să caute nuci sau semințe.

— Bun, a mieunat Inimă de Foc. Hai să vedem dacă ai dreptate.

Au mers în continuare în jurul vâlcelei; pe drum s-au întâlnit cu Față Dungată, care privea afectuoasă la puii ei ce se împleticeau prin zăpadă.

— Trebuia să-și dezmorțească un pic picioarele, le-a explicat ea. Atâta zăpadă i-a făcut neastâmpărați.

Norișor ședea sub tufișul de tisă, împreună cu alți doi pui, explicându-le plin de importanță că acelea erau fructele morții și că nu trebuie să le mănânce niciodată, dar niciodată. Amuzat de aerul serios al puiului, Inimă de Foc a mieunat o salutare când a trecut pe lângă el.

Sub copacii din partea de sus a vâlcelei, zăpada nu era la fel de groasă, se vedeau câteva fâșii de pământ maroniu. În timp ce înaintau cu grijă, Inimă de Foc a auzit tropăitul unor labe micuțe și a simțit mirosul unui șoarece. A luat imediat poziția de vânătoare și a înaintat, de-abia lăsându-și greutatea pe labe, ca să nu-și alarmeze prada. Șoarecele nu și-a dat seama de pericol, era cu spatele întors la el și ronțăia o sămânță. Când s-a aflat la distanță de doar o lungime de ocadă, Inimă de Foc a sărit, întorcându-se apoi triumfător la prietenii săi, cu prada în bot.

— Ai făcut treabă bună, i-a strigat Furtună de Nisip.

Inimă de Foc și-a acoperit vânatul cu pământ, ca să-l poată lua mai târziu.

— Următorul e al tău, Labă de Ferigă, a mieunat el.

Labă de Ferigă a ridicat mândru capul și a pornit în căutare privind ager în toate părțile. Inimă de Foc a zărit o mierlă ciugulind din boabele de la poalele unui tufiș de laur, însă de data asta s-a ținut la o parte.

Ucenicul a observat pasărea aproape la fel de repede ca Inimă de Foc. Încetișor, labă cu labă, s-a strecurat până aproape de ea. Șoldurile i se legănau dintr-o parte în alta, în timp ce se pregătea

să atace. Urmărindu-l, Inimă de Foc și-a spus că așteptase cu o secundă prea mult. Pasărea l-a simțit și a zburătăcit în sus, dar Labă de Ferigă s-a aruncat după ea cu un salt înalt și a înhățat-o în aer.

Ținând o labă pe pradă, s-a întors să-l privească pe Inimă de Foc.

— Am calculat greșit timpul, a recunoscut el. Am așteptat prea mult, nu?

— Poate, i-a răspuns Inimă de Foc. Dar nu fi supărat. L-ai prins, și asta e tot ce contează.

— Când te întorci, poți să-ți duci prada bătrânilor, a mieunat Furtună de Nisip.

Lui Labă de Ferigă i s-a luminat fața.

— Da, am să… a început el.

A fost întrerupt de un țipăt ascuțit, înspăimântător, ce venea dinspre vâlcea.

Inimă de Foc s-a răsucit.

— Asta-i o voce de pui!

Cu Furtună de Nisip și Labă de Ferigă lângă el, a alergat într-un suflet în direcția din care venise sunetul. Repezindu-se printre copaci, a pornit spre marginea vâlcelei, privind în jos.

— O, Clan al Stelelor! a exclamat Furtună de Nisip.

Chir sub cele trei pisici bântuia un animal solid, cu blana alb-neagră: Inimă de Foc a simțit mirosul rânced al unui bursuc. Nu mai văzuse până atunci niciunul în câmp deschis, însă îi auzise de multe ori foindu-se zgomotos prin tufișuri. Cu laba sa uriașă și ghearele ca niște cârlige, se întindea în gaura dintre două stânci, unde Norișor tremura de spaimă.

— Inimă de Foc! a plâns el. Ajută-mă!

Inimă de Foc simțea că fiecare fir de blană de pe trup i se zburlește. A pornit în josul vâlcelei, cu labele din față întinse, gata de atac. Își dădea vag seama că Furtună de Nisip și Labă de Ferigă erau în spatele lui. Inimă de Foc și-a înfipt ghearele în coastele bursucului, iar animalul imens s-a întors spre el cu un mârâit, clănțănind din fălci. Se mișca repede, poate chiar l-ar fi prins pe Inimă de Foc dacă Labă de Ferigă nu ar fi sărit pe el din partea cealaltă, gheruindu-i ochii.

Bursucul a întors capul spre Furtună de Nisip, care își înfipsese colții în piciorul său din spate. Lovind puternic din picior, a aruncat-o de pe el, iar luptătoarea s-a rostogolit în zăpadă.

Inimă de Foc s-a repezit din nou cu ghearele în coastele bursucului. În zăpadă au căzut picături de sânge ruginiu. Bursucul a mârâit, însă a început să se retragă, și, pentru că Furtună de Nisip s-a ridicat în labe și a înaintat scuipând spre el, s-a întors și a dispărut în râpă.

Inimă de Foc s-a întors imediat către Norișor.

— Ești rănit?

Norișor a ieșit târâș din scorbura în care se ascunsese, tremurând nestăpânit.

— N-nu.

Inimă de Foc a răsuflat ușurat. Tremura de emoție.

— Ce s-a întâmplat? Unde e Față Dungată?

— Nu știu. Ne jucam cu toții și pe urmă m-am întors și n-am mai văzut pe nimeni. M-am gândit să vin după voi și pe urmă a apărut bursucul…

A scos un mieunat îngrozit și s-a culcat cu botul pe labe.

Inimă de Foc tocmai se întindea să-l lingă încurajator, când a auzit-o pe Furtună de Nisip:

— Inimă de Foc, uite.

Labă de Ferigă zăcea întins pe o parte, iar dintr-una din labele din spate îi curgea sânge, colorând zăpada în roșu.

— E o nimica toată, a mormăit el, încercând curajos să se ridice în picioare.

— Stai locului până ne uităm, i-a poruncit Furtună de Nisip.

Inimă de Foc a dat fuga să-i evalueze rana. Spre ușurarea lui, rana din piciorul lui Labă de Ferigă era lungă, însă nu și adâncă, iar sângerarea aproape că se oprise.

— Ai avut noroc, mulțumesc Clanului Stelelor, a mieunat el. Iar pe mine m-ai salvat de o mușcătură rea. Ai fost foarte curajos, Labă de Ferigă.

Auzind lauda adusă de Inimă de Foc, ochii ucenicului au sclipit.

— N-am fost chiar curajos, a mieunat el tremurător. N-am avut timp să mă gândesc deloc.

— Niciun războinic nu s-ar fi descurcat mai bine, a miorlăit Furtună de Nisip. Dar ce caută un bursuc afară, în lumina zilei? Ei vânează noaptea.

— Trebuie să fie înfometați, ca și noi, i-a răspuns Inimă de Foc. Altfel n-ar ataca un animal așa mare ca Norișor.

S-a întors către pui și l-a împins ușor cu botul, ridicându-l în picioare.

— Haide, te ducem înapoi în tabără.

Furtună de Nisip l-a ajutat pe Labă de Ferigă să se ridice și a mers pe lângă el în timp ce șchiopăta spre ieșirea din vâlcea, spre râpă. Inimă de Foc i-a urmat împreună cu Norișor, care se ținea foarte aproape de el.

Când au ajuns la râpă, s-au ciocnit bot în bot cu Față Dungată, care striga disperată numele lui Norișor. Era urmată de alte pisici, scoase din tabără de plânsetele ei înspăimântătoare. Inimă de Foc i-a văzut pe Vânt Ager și Blană Pământie; i s-a strâns inima când a văzut că a ieșit din tunel și Gheară de Tigru.

Față Dungată s-a repezit la Norișor și l-a copleșit, lingându-l îngrijorată.

— Pe unde ai umblat? l-a certat ea. Te-am căutat peste tot. Să nu mai fugi așa.

— Dar n-am fugit! a protestat el.

— Ce se întâmplă? a întrebat Gheară de Tigru, croindu-și drum printre pisici.

Inimă de Foc i-a explicat situația, în timp ce Față Dungată continua să netezească blana zburlită a lui Norișor.

— Am gonit noi bursucul, i-a spus secundului. Labă de Ferigă a fost foarte curajos.

Cât a vorbit, Gheară de Tigru l-a fixat cu sumbrii lui ochi de chihlimbar, însă Inimă de Foc a ținut capul sus; de data asta, nu avea de ce să se simtă vinovat.

— Ai face bine să mergi la Colț Galben și să vezi ce e cu piciorul ăla, a mârâit secundul spre Labă de Ferigă. Cât despre tine…

S-a răsucit, îndreptându-se amenințător spre Norișor.

— Ce crezi că faci, expunându-te așa pericolelor? Crezi că războinicii n-au altceva de făcut decât să te salveze pe tine?

Norișor și-a lăsat urechile în jos.

— Îmi pare rău, Gheară de Tigru. N-am vrut să mă pun în pericol.

— N-ai vrut! Nu te-a învățat nicio pisică să nu hălăduiești așa, aiurea?

— E pui, a protestat blând Față Dungată, întorcându-și privirea verzuie spre secund.

Gheară de Tigru a mârâit dezgolindu-și dinții.

— Deja a provocat mai multe probleme decât toți ceilalți pui la un loc, a bodogănit el. E momentul să învețe o lecție. Să vadă cum e și să faci treabă.

Inimă de Foc a deschis botul gata să protesteze. De data aceasta, Norișor chiar nu intenționase să creeze probleme; spaima groaznică prin care trecuse era destulă pedeapsă pentru faptul că se îndepărtase de Față Dungată.

Însă Gheară de Tigru nu terminase de vorbit.

— Vei avea grijă de bătrâni, i-a poruncit el. O să le cureți așternuturile murdare și o să le duci mușchi proaspăt. Vezi să aibă destul vânat și curăță-le blana de căpușe.

— Căpușe! a exclamat Norișor, ultima fărâmă de teamă cedând în fața indignării. Nu pun laba pe așa ceva! De ce nu-și scot singuri căpușele?

— Pentru că sunt bătrâni, a șuierat Gheară de Tigru. Trebuie să înțelegi mai multe despre viața în clan, dacă vrei să ajungi vreodată ucenic.

L-a privit lung pe micul îndrăzneț.

— Hai, du-te. Și să-ți vezi de treabă până îți zic eu că poți să te oprești.

Norișor a mai părut nemulțumit o clipă, două, dar nici el nu era atât de inconștient încât să-l sfideze pe Gheară de Tigru de două ori. A înfruntat privirea secundului cu ochișorii lui albaștri înfierbântați, apoi a zbughit-o în fugă spre tunel. Față Dungată a scos un mieunat îngrijorat și a

pornit după el.

— Am zis întotdeauna că nu-i o idee bună să primim în clan pisoi de casă, a mârâit Gheară de Tigru către Blană Pământie.

În timp ce vorbea, avea ochii ațintiți asupra lui Inimă de Foc, ca și cum l-ar fi provocat pe tânărul războinic să-l contrazică.

Inimă de Foc s-a uitat în altă parte.

— Haide, Labă de Ferigă, a miorlăit el, înăbușindu-și furia; nu avea niciun rost să se ia la ceartă. Hai să te duc la Colț Galben.

— Eu o să mă întorc să caut prada noastră, s-a oferit Furtună de Nisip. Doar n-o să lăsăm bursucul ăla să pună laba pe ea!

A început să urce din nou povârnișul. Inimă de Foc a mieunat, mulțumindu-i, și a pornit spre tabără împreună cu Labă de Ferigă. Ucenicul șchiopăta destul de rău și părea obosit.

Când s-au apropiat de tunelul de orz sălbatic, Inimă de Foc a fost surprins să-l vadă pe Coadă Ruptă împleticindu-se afară, cu Colț Galben lângă el. Cei doi paznici, Dungă Neagră și Coadă Lungă, îi urmau îndeaproape.

— Cred c-am înnebunit să-l scoatem așa, a bombănit Coadă Lungă. Dacă fuge?

— Să fugă? s-a enervat Colț Galben. Când or zbura castorii! Nu fuge nicăieri, ghem de blană prostovan!

Grijulie, a măturat zăpada de pe o piatră netedă și l-a condus pe Coadă Ruptă până la ea. Motanul s-a culcat cu fața către soare și a adulmecat aerul.

— E o zi frumoasă, a murmurat Colț Galben, cuibărindu-se aproape de el.

Inimă de Foc nu o mai auzise niciodată vorbind cu atâta blândețe.

— În curând o să se topească zăpada, iar primăvara va sosi imediat. Vânatul o să fie grăsun. O să te simți mult mai bine atunci.

Ascultând-o, Inimă de Foc și-a amintit secretul pe care îl cunoștea doar el – Colț Galben era mama lui Coadă Ruptă. Nici însuși Coadă Ruptă nu știa, iar acum nu dădea niciun semn c-ar fi auzit cuvintele de alinare ale lui Colț Galben. Pe Inimă de Foc îl sfâșia durerea din ochii bătrânei pisici-vraci. Fusese obligată să renunțe la Coadă Ruptă după ce-l născuse, pentru că pisicile-vraci nu aveau voie să aibă pui. Mai târziu îl orbise, ca să-și salveze clanul adoptiv de atacurile pisicilor vagaboande.

Dar îl iubea în continuare, chiar dacă ea nu însemna pentru el mai mult decât orice altă pisică din Clanul Tunetului. Lui Inimă de Foc îi venea să plângă la gândul suferinței ei.

— Va trebui să-i spun lui Gheară de Tigru despre asta, a mieunat agitat Dungă Neagră, pășind încoace și încolo la poalele pietrei pe care ședeau cele două pisici bătrâne. Nu a dat ordin ca prizonierul să fie scos din tabără.

Mergând hotărât până la el, Inimă de Foc și-a împins botul în fața lui Dungă Neagră.

— Din câte știu eu, Stea Albastră e liderul clanului, a scuipat el. Și pe cine crezi că o să asculte – pe tine sau pisica-vraci?

Dungă Neagră s-a dat ușor în spate, cu un mârâit ce-i dezgolea colții. În spatele lui, Inimă de Foc l-a auzit pe Labă de Ferigă sâsâind alarmat. S-a încordat, pregătindu-se pentru atacul bătrânului războinic, însă înainte ca lupta să izbucnească, s-a auzit mârâitul furios al lui Colț Galben.

— Gata cu prostiile! Ce-a pățit Labă de Ferigă?

Fața ei teșită și-a făcut apariția la marginea pietrei, încruntată a îngrijorare.

— A fost zgâriat de un bursuc, i-a explicat Inimă de Foc, aruncând o ultimă privire spre Dungă Neagră.

Bătrâna pisică-vraci a sărit jos cu dificultate și a inspectat atentă piciorul lui Labă de Ferigă, adulmecând rana pe toată lungimea ei.

— O să supraviețuiești, a bombănit ea. Mergi la mine în vizuină. Labă Fumurie e acolo. O să-ți dea ea niște ierburi pe care să le pui pe rană.

— Mulțumesc, Colț Galben, a mieunat Labă de Ferigă și a plecat șchiopătând.

Inimă de Foc l-a urmat, însă înainte de a intra în tunelul de orz sălbatic, a aruncat o privire în urmă.

Colț Galben se urcase înapoi pe stâncă și se lipise de Coadă Ruptă, lingându-i încetișor blana. Inimă de Foc auzea sunetele joase pe care le scoate o regină atunci când are grijă de pui.

Însă Coadă Ruptă nu reacționa în niciun fel. Nici măcar nu se întorsese spre bătrâna pisică-vraci, să o spele și el.

Copleșit de tristețe, Inimă de Foc a pășit în tunel. Puține legături de pe lumea asta erau mai puternice decât cea dintre o mamă și puii ei. Era evident că bătrâna Colț Galben încă mai simțea acea legătură, chiar și după toată suferința provocată de fiul ei: își ucisese tatăl, își distrusese clanul când se aflase la conducere, ambițios și doritor de vărsare de sânge, atacase Clanul Tunetului împreună cu o bandă de pisici vagaboande. Dar pentru Colț Galben era în continuare puiuțul ei.

Deci cum se putuse, se întreba Inimă de foc, ca Labă de Ceață și Blană de Piatră să fi fost despărțiți de mama lor? De ce îi adusese Inimă de Stejar în Clanul Râului? Și, mai ales, de ce nu încercase nicio pisică din Clanul Tunetului să-i găsească?

CAPITOLUL 9

În vizuina lui Colț Galben, Inimă de Foc explica ce se întâmplase, în timp ce Labă Fumurie inspecta rana din piciorul lui Labă de Ferigă. I-a adus o cataplasmă pe care să și-o pună pe rană.

— Mai bine te odihnești aici în seara asta, i-a spus tânăra pisică. Dar sunt sigură că o să ai piciorul ca nou într-o zi sau două.

Vorbea cu voioșie, fără vreo urmă de amărăciune că piciorul ei nu avea să se mai vindece niciodată. Întorcându-se spre Inimă de Foc, a adăugat:

— Adineauri a trecut și Norișor pe aici. Mi-a spus că trebuie să verifice blana bătrânilor de căpușe, așa că i-am dat niște fiere de șoarece.

— Aia pentru ce e? a întrebat-o Labă de Ferigă.

— Dacă pui un pic pe căpușe, cad imediat, i-a răspuns Labă Fumurie cu o sclipire amuzată în ochii albaștri. Dar să nu te lingi pe labe după aia, are un gust oribil.

— Sunt sigur că lui Norișor o să-i facă mare plăcere să se ocupe de asta, s-a strâmbat Inimă de Foc. Păcat că l-a pedepsit Gheară de Tigru. Chiar nu cred că a fost vina lui că l-a atacat bursucul.

Labă Fumurie a ridicat din umeri.

— N-ai cum să-l contrazici pe Gheară de Tigru.

— Asta așa e, a aprobat Inimă de Foc. În orice caz, cred că o să mă duc să văd dacă Norișor e în regulă.

Imediat ce a pus laba în vizuina bătrânilor, l-a izbit duhoarea de fiere de șoarece. Urechiușă era întins pe o parte, iar Norișor îi căuta blana cenușie de căpușe. Bătrânul a tresărit când Norișor a pus niște fiere pe partea interioară a piciorului din spate.

— Ai grijă, puiule! Ține-ți ghearele în teacă.

— Dar sunt în teacă, a mormăit Norișor, cu fața schimonosită de dezgust. Gata, asta e ultima. Am terminat, Urechiușă.

Coadă Tărcată, care îl urmărise cu mare atenție, și-a întors privirea spre Inimă de Foc.

— E foarte eficient nepotul tău, Inimă de Foc, i-a spus ea cu o voce hârâită.

Văzându-l pe Norișor că se apropie de ea, cărând mușchiul îmbibat cu fiere, i-a spus:

— Nu, Norișor, sunt sigură că nu am căpușe. Iar pe Chioara n-aș îndrăzni s-o trezesc dacă aș fi în locul tău.

A făcut semn din cap spre bătrâna pisică ce dormea încolăcită lângă trunchiul copacului căzut.

— N-o să fie încântată dacă o deranjezi.

Norișor s-a uitat în jur plin de speranță. Ceilalți bătrâni lipseau.

— Atunci pot să plec?

— Poți să te ocupi mai târziu de Chioara, a mieunat Inimă de Foc. Între timp, apucă-te să scoți așternuturile murdare. Haide, te ajut eu.

— Și aveți grijă ca așternuturile noi să fie uscate! a mormăit Urechiușă.

Inimă de Foc și Norișor au scos împreună tot mușchiul și buruienile vechi, făcând mai multe drumuri pentru a le arunca în afara taberei. Inimă de Foc i-a arătat lui Norișor cum să-și curețe fierea de șoarece de pe labe, frecându-le în zăpadă.

— Acum hai să aducem niște mușchi proaspăt, a mieunat el. Haide, știu un loc foarte bun.

— Am obosit, s-a plâns Norișor în timp ce se târa după Inimă de Foc. Nu mai vreau să fac asta.

— Ghinion, trebuie s-o faci, i-a replicat Inimă de Foc. Haide, înveselește-te, putea fi mult mai rău. Ți-am povestit că atunci când eram ucenic a trebuit să am grijă de Colț Galben de unul singur?

— Colț Galben! a exclamat Norișor cu ochii mari. Aoleu, cred că era tare morocănoasă! Te-a înțepat?

— Doar cu limba, i-a răspuns Inimă de Foc. Și o are destul de ascuțită!

Norișor a tors puțin, amuzat. Spre ușurarea lui Inimă de Foc, a încetat să se mai plângă, iar când au ajuns la stratul adânc de mușchi, s-a achitat de partea lui de săpat în zăpadă, urmând apoi exemplul lui Inimă de Foc când a fost vorba să scuture umezeala din el.

Se întorceau în tabără, cu gura plină de mușchi, când Inimă de Foc a văzut că o pisică se strecura din tunelul de orz sălbatic și pornea pe o latură a râpei. Trupul masiv și blana vârstată erau inconfundabile. Era Gheară de Tigru.

Inimă de Foc și-a îngustat ochii. Secundul părea să se furișeze, uitându-se cu grijă într-o parte și în alta înainte de a ieși din tunel și de a dispărea într-o clipită dincolo de buza râpei. Inimă de Foc era neliniștit. Simțea că ceva nu e în regulă.

— Norișor, a mieunat el lăsând jos ghemotocul de mușchi, du mușchiul tău în vizuina bătrânilor și apoi întoarce-te și după al meu. Eu am ceva de făcut.

Prin căptușeala de mușchi a botului, Norișor a mieunat a aprobare și și-a continuat drumul spre tunel. Inimă de Foc s-a întors și a urcat în fugă povârnișul, spre locul unde dispăruse Gheară de Tigru.

Secundul clanului nu se mai vedea nicăieri, dar simțindu-i mirosul puternic și văzând urmele mari ale labelor lui în zăpadă, Inimă de Foc l-a găsit fără probleme. A avut grijă să nu-l ajungă din urmă, în caz că Gheară de Tigru îl vedea sau îl mirosea.

Urmele lui duceau fără ezitare spre Brazii Înalți, dincolo de Copacii Tăiați. Inimă de Foc și-a dat seama, tresărind, că Gheară de Tigru se îndrepta spre casa Două-Picioare. S-a simțit copleșit de teamă. Oare era pe drum spre Prințesa, sora lui Inimă de Foc? Poate că era atât de furios pe Norișor încât voia să-i facă rău mamei lui. Inimă de Foc nu le spusese niciodată celor din clan unde anume locuiește Prințesa, dar nu i-ar fi fost greu lui Gheară de Tigru să-i prindă mirosul, având în vedere că îl știa pe al fiului ei.

Mergea pe burtă, atent să nu facă zgomot. Când urmele au intrat într-un desiș de orz sălbatic, atenția i-a fost atrasă de o mișcare pe care a văzut-o cu coada ochiului. Era un șoarece, săpa sub un tufiș.

Inimă de Foc n-avea de gând să se oprească să vâneze, dar șoarecele ăsta aproape că îl ruga să îl prindă. Din instinct, corpul motanului a luat poziția de vânătoare și s-a apropiat târâș de pradă. Atacând, a aterizat direct pe șoarece, iar apoi i-a mai luat un minut să-l îngroape în zăpadă; a reînceput urmărirea lui Gheară de Tigru. Se mișca mai repede acum, temându-se de ce ar fi putut secundul să facă în micul răgaz cât vânase.

Ocolind trunchiul unui copac, a dat nas în nas cu Gheară de Tigru, care se grăbea în direcția opusă.

Secundul a dat înapoi, surprins.

— Minte de șoarece! a sâsâit el. Ce cauți aici?

Prima reacție a lui Inimă de Foc a fost să se simtă ușurat. Gheară de Tigru nu avusese timp să ajungă până la ferma Două-Picioare și să-i facă rău Prințesei. Apoi și-a dat seama că în ochii de chihlimbar ai secundului se citea suspiciunea. „Nu trebuie să știe că îl urmăream“, și-a spus Inimă de Foc cu disperare.

— Am… Am ieșit să-i arăt lui Norișor un loc bun unde să găsească așternut pentru bătrâni, s-a bâlbâit el, și pe urmă m-am gândit că aș putea să și vânez un pic.

— Nu văd nicio pradă, a mormăit Gheară de Tigru.

— E îngropată aici, în spate, i-a răspuns Inimă de Foc făcând semn cu capul spre direcția din care venise.

Războinicul și-a îngustat ochii.

— Ia să văd.

Înfuriat că Gheară de Tigru nu-l crede, dar și încântat la culme că avusese norocul de a prinde vânat, Inimă de Foc l-a condus înapoi pe cărare și a dat la o parte zăpada de pe șoarecele pe care tocmai îl îngropase.

Secundul clanului s-a încruntat la el. Inimă de Foc aproape că-i putea citi gândurile; de-abia aștepta să-l învinuiască pe Inimă de Foc pentru ceva, dar de data aceasta nu avea să reușească.

În cele din urmă a mârâit:

— Vezi-ți de treabă, atunci.

A plecat capul și a ridicat șoarecele lui Inimă de Foc, pornind cu el în direcția taberei.

Inimă de Foc l-a privind îndepărtându-se și apoi a pornit din nou după urmele din zăpadă, gonind spre ferma Două-Picioare. Putea cel puțin să afle unde mersese Gheară de Tigru. Din când în când ciulea urechile; îl credea în stare pe secund să se întoarcă din drum și să-l urmărească, însă nu auzea nimic, așa că a început să se liniștească.

Urma mirosului lui Gheară de Tigru a dispărut în apropierea gardului ce înconjura teritoriul Două-Picioare. Inimă de Foc a mers încoace și încolo pe sub copaci, studiind pământul. Zăpada fusese bătătorită și purta urmele multor labe – prea multe ca să le poată analiza el. Erau și multe mirosuri noi, o mulțime de pisici se aflaseră acolo de curând.

Inimă de Foc a strâmbat din bot dezgustat. Mirosul pisicilor era amestecat cu cel de vânat vechi și cu duhoarea gunoaielor de pe lângă cuiburile de Două-Picioare. Cu excepția mirosului lui Gheară de Tigru, era imposibil să le identifice. Inimă de Foc a căzut pe gânduri, spălându-și labele. Nu avea cum să-și dea seama dacă Gheară de Tigru se întâlnise cu acele pisici străine sau dacă doar se întâmplase ca urmele lui să ajungă deasupra urmelor lor. Tocmai se pregătea să pornească înapoi spre tabără, când a auzit un mieunat în spatele său.

— Inimă de Foc! Inimă de Foc!

Sărind în labe, s-a răsucit furtunos. Așezată pe gardul de la marginea grădinii Două-Picioare ședea sora lui, Prințesa. Inimă de Foc s-a repezit imediat spre gard și a urcat lângă ea.

Prințesa a început să toarcă tare, profund, și și-a frecat obrazul de fața lui.

— Inimă de Foc, ești atât de slab! a exclamat ea, îndepărtându-se de el. Mănânci destul?

— Nu, nicio pisică din clan nu mănâncă destul, a recunoscut Inimă de Foc. Pe vremea asta prada e foarte greu de găsit.

— Acum ți-e foame? l-a întrebat sora lui. Am un bol cu mâncare în cuibul de Două-Picioare. Poți să-l iei tu dacă vrei.

Preț de o clipă, Inimă de Foc s-a simțit tentat. Îi ploua în gură la gândul de a-și umple burta cu mâncare pe care nu fusese nevoit s-o vâneze. Dar rațiunea a triumfat. Nu se putea întoarce în tabără plin de mirosul de Două-Picioare, iar codul războinicilor îi interzicea să mănânce înainte de a hrăni clanul.

— Mulțumesc, Prințesă, dar nu pot.

— Sper că pe Norișor îl hrăniți bine, a continuat ea îngrijorată. Mă uit după tine de câteva zile, speram să aduci vești despre el.

— E foarte bine, i-a răspuns Inimă de Foc. În curând va fi numit ucenic.

Ochii Prințesei au sclipit de mândrie, iar Inimă de Foc a simțit fiori prin blană din cauza neliniștii. Știa cât de mult însemnase pentru sora lui să-și dea primul născut clanului. Nu o putea lăsa să se îndoiască de succesul cu care fiul ei se integra în clan.

— Norișor e puternic și curajos, i-a spus el. Și inteligent.

„Și băgăcios, răsfățat, lipsit de respect“, a adăugat în gând. Dar cu siguranță avea să învețe în curând, obișnuindu-se cu regulile clanului.

— Sunt sigur că va ajunge un războinic priceput, a mai mieunat el.

Prințesa a început să toarcă.

— Sigur că da, te are pe tine acolo ca să-l înveți.

Urechile lui Inimă de Foc au zvâcnit de stingherealã. Prințesa credea că lui îi e ușor să fie războinic. Nu știa problemele pe care le avea el în clan și nici cât de dificil îi fusese să găsească calea cea bună atunci când descoperise niște lucruri ce puteau influența soarta clanului.

— Ar trebui să plec, a mieunat el. O să mai vin curând să te vizitez. Și când se mai încălzește vremea, am să-l aduc și pe Norișor.

Și-a mai spălat un pic sora, de rămas-bun, și a lăsat-o torcând fericită la gândul că avea să-și vadă iubitul pui.

Inimă de Foc a pornit înapoi pe urma mirosului lui Gheară de Tigru, fiind cu ochii în patru și după vânat. După ce îi spusese lui Gheară de Tigru că mergea la vânătoare, trebuia să se întoarcă în tabără cu o pradă respectabilă.

Și-a dat seama că în jurul lui se auzea un sunet care nu îi era cunoscut. S-a oprit un pic pe gânduri, iar apoi și-a dat seama ce era. Se auzea apă, picurând undeva. Învârtindu-și privirea în jur, a văzut un glob argintiu atârnând în vârful unei ramuri de salcâm țepos. Picătura s-a umflat strălucind în lumina soarelui înainte de a cădea, lăsând o mică gaură în zăpadă.

Inimă de Foc a ridicat capul. Picuratul apei se auzea peste tot în jur, iar un vânticel cald îi răscolea blana. Cuprins de o bucurie nemăsurată, și-a dat seama că anotimpul aspru și rece se apropie de sfârșit. În curând avea să sosească primăvara, iar prada va fi din nou bogată. Începuse dezghețul!

CAPITOLUL 10

Întors în tabără, Inimă de Foc a zărit-o pe Stea Albastră ieșind din vizuina puilor. Și-a lăsat repede prada în mormanul de vânat și s-a îndreptat spre ea.

— Da, Inimă de Foc, ce este?

Vocea îi era calmă, dar, cu inima strânsă, motanul și-a dat seama că absența căldurii din tonul ei era un semn că nu îl iertase pentru întrebările despre puii pierduți ai Clanului Tunetului.

A plecat capul respectuos.

— Stea Albastră, vânam lângă teritoriul Două-Picioare…

— De ce acolo? l-a întrerupt Stea Albastră. Uneori am impresia că petreci prea mult timp pe lângă teritoriul Două-Picioare, Inimă de Foc.

— M-am… m-am gândit că aș putea găsi pradă acolo, s-a bâlbâit Inimă de Foc. Oricum, în timp ce eram acolo am mirosit niște pisici străine.

Dintr-odată, Stea Albastră a devenit atentă; urechile i s-au îndreptat alerte și ochii îl fixau pe Inimă de Foc.

— Câte pisici? Din ce clan erau?

— Nu sunt sigur câte, a mărturisit Inimă de Foc. Cel puțin cinci sau șase. Dar nu purtau mirosul niciunui clan. Miroseau a hrană de ciori, așa mi-am dat seama că nu erau pisoi de casă.

Stea Albastră căzuse pe gânduri și, spre ușurarea lui Inimă de Foc, supărarea față de el părea să fi dispărut.

— Cât de recent era mirosul? l-a mai întrebat ea.

— Destul de recent. Dar n-am văzut nicio pisică.

„În afară de Gheară de Tigru“, a adăugat în gând. A hotărât să nu-i spună lui Stea Albastră partea aceea din poveste. Liderul nu era în dispoziție să asculte alte acuzații aduse secundului ei, iar Inimă de Foc nu avea nicio dovadă că Gheară de Tigru avusese ceva de-a face cu pisicile necunoscute.

— Vagaboande de pe teritoriul Două-Picioare, poate? a presupus Stea Albastră. Îți mulțumesc, Inimă de Foc. Am să le spun patrulelor să fie atente când merg în direcția aceea. Nu cred că reprezintă vreo amenințare pentru Clanul Tunetului, dar e mai bine să fim precauți.

Inimă de Foc mergea spre tabără cu un șoarece de câmp pe care îl ținea bine între dinți. Soarele strălucea pe cerul de un minunat albastru și, deja, la doar două zile de la întâlnirea lui cu Prințesa, zăpada dispăruse aproape cu totul. Apăruseră mugurii și o boare de micuțe frunze verzi începea să acopere ramurile copacilor. Mai important, pădurea se umplea din nou de pradă. Era deja mai ușor să refacă proviziile de vânat, iar pentru prima oară în câteva luni, clanul era bine hrănit.

Când a ajuns în tabără, le-a văzut pe regine scoțând așternuturile vechi din vizuină. A lăsat vânatul în mormanul de pradă proaspătă și s-a îndreptat spre ele să le ajute, încântat să constate că și Norișor era acolo, dând o labă de ajutor.

— Am să le arăt celorlalți pui unde se găsește mușchiul cel bun! a mieunat mândru, târând

după el o grămăjoară de așternut.

— Bună idee, l-a încurajat Inimă de Foc.

Observase că și după ce Gheară de Tigru îl eliberase de pedeapsă, Norișor continua să-i ajute pe bătrâni. Poate că, în sfârșit, simțea o fărâmă de loialitate față de clanul său adoptiv.

— Ai grijă la bursuci, însă! a strigat după el.

În clipa aceea, Floare Aurie a ieșit din cuibul puilor, împingând o bilă de mușchi murdar. Burta i se legăna ușor sub greutatea puilor pe care îi purta.

— Salut, Inimă de Foc, a mieunat ea. Nu-i așa că e minunat să vedem din nou lumina soarelui?

Inimă de Foc a lins prietenos umărul reginei.

— În curând o să vină primăvara. Taman la timp pentru puii tăi. Dacă…

S-a întrerupt și s-a întors repede auzindu-și numele strigat din spate; era Gheară de Tigru.

— Inimă de Foc, dacă nu ai nimic de făcut și stai la bârfe cu reginele, am eu să-ți dau o treabă.

S-a abținut cu greu. Vânase toată dimineața și făcuse doar o pauză ca să stea de vorbă câteva clipe cu Floare Aurie.

— Vreau să iei o patrulă și să mergeți de-a lungul graniței cu Clanul Râului, a continuat secundul. N-a mai luat-o pe-acolo nicio pisică de câteva zile bune, iar acum, după ce s-a topit zăpada, trebuie să reînnoim marcajele cu miros. Și asigurați-vă că nu sunt pisici din Clanul Râului care vânează pe teritoriul nostru. Dacă dați de ele, știți ce aveți de făcut!

— Da, Gheară de Tigru.

Trebuie că le-au crescut aripi castorilor, s-a gândit Inimă de Foc, de îl trimitea pe el să conducă o patrulă! Apoi și-a dat seama că Gheară de Tigru era prea deștept ca să se poarte dușmănos cu el în public. Avea grijă să se poarte cu el așa cum o făcea cu orice războinic din clan, în caz că Stea Albastră supraveghea.

„Dar eu n-am încredere în tine!“ a gândit Inimă de Foc. A mieunat cu voce tare:

— Pe cine să iau cu mine?

— Ce pisică vrei tu să iei. Sau ai nevoie să te țin de lăbuță? a adăugat Gheară de Tigru batjocoritor.

— Nu e nevoie, Gheară de Tigru.

Inimă de Foc de-abia se mai abținea; tare i-ar mai fi plăcut să-i tragă secundului o gheară peste botul plin de cicatrice. A mieunat un rămas-bun grăbit spre Floare Aurie și a pornit spre vizuina războinicilor. Acolo a găsit-o pe Furtună de Nisip, care stătea întinsă pe o parte și se spăla energic, în timp ce Dungă Cenușie și Vânt Ager se spălau reciproc în apropiere.

— Cine are chef de o patrulă? i-a întrebat Inimă de Foc. Vrea Gheară de Tigru să mergem să verificăm granița cu Clanul Râului.

Dungă Cenușie a sărit în picioare auzind numele Clanului Râului, în timp ce Vânt Ager s-a ridicat un pic mai încet. Furtună de Nisip a făcut o pauză de la spălat, ridicându-și privirea spre Inimă de Foc.

— Tocmai când speram la un pic de liniște, s-a plâns ea. Am vânat încă de la răsărit.

Însă tonul îi era binedispus, nu era nici pe departe la fel de neprietenoasă ca atunci când se alăturase el clanului, s-a gândit Inimă de Foc. Pisica s-a ridicat aproape imediat în picioare și s-a scuturat.

— Gata, a mieunat ea. Condu-ne.

— Și Labă de Ferigă? l-a întrebat Inimă de Foc pe Dungă Cenușie. Nu vrei să-l iei și pe el?

— Vifor Alb și Blană de Șoarece au ieșit cu ucenicii, i-a explicat Vânt Ager. Cu toți ucenicii! Vânează pentru bătrâni.

Inimă de Foc a pornit primul, simțind fiori în labe în timp ce sărea pe povârniș. Parcă trecuseră luni întregi de când nu mai putuse să alerge ca lumea, fără zăpada care-i înghețа labele; de-abia aștepta să-și întindă mușchii.

— O să mergem spre Pietrele Însorite, a mieunat el, iar apoi de-a lungul graniței, spre Patru

Copaci.

A pornit cu pas alert printre copaci, dar nu atât de repede încât să nu observe tinerele ferigi verzi care începeau să crească sau primii boboci palizi de ciubotica-cucului ce ieșeau ușor din capsulele lor verzi. În aer răsuna ciripitul păsărilor și plutea mirosul pădurii ce se trezea la viață.

A încetinit ritmul pe măsură ce patrula se apropia de marginea pădurii. În față se auzea murmurul râului, eliberat în sfârșit din cătușele de gheață.

— Aproape am ajuns la graniță, a mieunat el încetișor. De aici înainte trebuie să fim atenți. S-ar putea să dăm peste pisici din Clanul Râului.

Dungă Cenușie s-a oprit și a deschis ușor botul ca să absoarbă cât mai bine mirosurile purtate de vânt.

— Nu simt niciuna, a raportat el.

Inimă de Foc se întreba dacă era dezamăgit că Pârâu Argintiu nu era undeva prin preajmă.

— În plus, acum că râul s-a dezgheț at, au și ei destulă pradă, a adăugat el. De ce ar veni s-o fure pe-a noastră?

— Îi cred în stare de orice, a mârâit Vânt Ager. Ăștia din Clanul Râului îți fură și blana de pe spinare, dacă nu ești cu ochii pe ei.

Inimă de Foc a văzut cum blana lui Dungă Cenușie începe să se zbârlească.

— Haide, a mieunat el grăbit, încercând să-i distragă atenția prietenului său înainte ca acesta să fi spus ceva dezvăluindu-și loialitatea împărțită.

A pornit în fugă printre cei din urmă copaci și a ajuns în câmp deschis. Ceea ce a văzut acolo l-a făcut să se oprească brusc, iar amintirea visului său i-a apărut în minte ca un fulger.

În fața pisicilor, pământul cobora ușor spre râu – sau ceea ce fusese râul. Umflată din cauza zăpezii topite, apa ce curgea înnebunitor de repede spărsese malurile și urcase, clipocind acum și udând iarba de la distanță de nici o lungime de iepure de labele lui Inimă de Foc. Vârfurile tulpinilor de stuf de-abia se mai zăreau deasupra. În amonte, Pietrele Însorite erau acum niște simple insulițe cenușii în mijlocul unui lac argintiu strălucitor.

Sosise dezgheț ul, nu mai încăpea îndoială, dar odată cu el veniseră și inundațiile.

CAPITOLUL 11

— Vai, Clanul Stelelor! a oftat Furtună de Nisip.

Celelalte două pisici au mormăit aprobator, însă Inimă de Foc rămăsese fără grai. Recunoscuse imediat întinderea strălucitoare de apă, iar acum își amintea cuvintele sumbre ale lui Frunză Ruginie: „Apa stinge focul.“

Se înfiora de teamă, încercând să înțeleagă cum ar putea această inundație să-i amenințe clanul, așa că nici nu și-a dat seama că Dungă Cenușie încearcă să-i atragă atenția, l-a simțit abia când motanul cenușiu s-a lipit strâns de corpul lui. Privirea gălbuie a prietenului său era înspăimântată, iar Inimă de Foc n-avea nevoie să întrebe de ce: se temea pentru Pârâu Argintiu.

Pe malul Clanului Râului, terenul era mai jos, așa că inundația înainta mult mai repede. Cât despre tabăra de pe insulă, Inimă de Foc se întreba cât din ea fusese înghițit de ape. Începuse să o placă pe Pârâu Argintiu, în ciuda motivelor lui de îngrijorare, iar pe Labă de Ceață și Lac Fumuriu le respecta. Nu ar fi vrut să le vadă alungate din tabăra lor sau, și mai rău, înecându-se.

Vânt Ager a mers chiar până la marginea apei și acum privea dincolo de râu.

— Clanului Râului n-o să-i convină deloc treaba asta, a mieunat el. Și e mai bine, oricum. În felul ăsta nu mai pun laba pe teritoriul nostru.

Inimă de Foc a simțit cum Dungă Cenușie se încordează auzind satisfacția din vocea lui Vânt Ager. I-a aruncat prietenului său o privire de avertizare.

— Ei bine, acum nu putem să patrulăm la graniță, a subliniat el. Mai bine ne întoarcem în tabără și povestim ce-am văzut. Haide, Dungă Cenușie, a adăugat el hotărât, văzând că prietenul său privește din nou cu neliniște spre partea cealaltă a râului umflat.

Imediat ce Stea Albastră a auzit veștile, a sărit pe piatra mare și a lansat chemarea obișnuită:

— Să se adune sub Piatra Mare toate pisicile îndeajuns de mari să-și prindă singure prada.

Pisicile au început imediat să apară de prin vizuini, adunându-se în luminiș. Inimă de Foc s-a așezat în față, observând enervat că Norișor venise țopăind după Față Dungată, cu toate că era prea mic pentru a participa la întâlnire. Le-a văzut pe Colț Galben și Labă Fumurie, care ascultau de la gura tunelului de ferigi. Până și Coadă Ruptă a ieșit din bârlog, împins de Blană de Șoarece.

Dimineața luminoasă se apropia de sfârșit. Norii începuseră să se adune, acoperind soarele, iar vânticelul blând prinsese putere și acum bătea vijelios prin luminiș, lipindu-le blana de corp pisicilor așezate la poalele Pietrei Mari. Inimă de Foc tremura și nu-și dădea seama dacă era din cauza frigului sau a spaimei.

— Pisici ale Clanului Tunetului, a mieunat Stea Albastră. Tabăra noastră poate fi în pericol. Zăpada s-a dus, dar râul s-a umflat până dincolo de maluri. O parte din teritoriul nostru e deja inundată.

Un cor de miorlăituri neîncrezătoare s-a ridicat din rândurile clanului, dar Stea Albastră a vorbit mai tare, acoperind strigătele lor.

— Inimă de Foc, povestește clanului ce ați văzut.

Inimă de Foc s-a ridicat și a descris cum râul se revărsase în apropiere de Pietrele Însorite.

— Nu sună așa periculos pentru noi, a mieunat Dungă Neagră. Ne rămâne destul teritoriu cu vânat. Pentru inundație să-și facă griji Clanul Râului.

A răsunat un murmur aprobator, însă Inimă de Foc a remarcat că Gheară de Tigru a rămas tăcut. Ședea la poalele Pietrei Mari, complet nemișcat, cu excepția vârfului cozii, care tresălta.

— Liniște! a scuipat Stea Albastră. Apa se poate întinde până aici înainte să apucăm noi să ne dezmeticim. O nenorocire ca asta este mai presus de rivalitatea dintre clanuri. N-aș vrea să aflu că din cauza inundației a murit vreo pisică din Clanul Râului.

Inimă de Foc a remarcat în privirea conducătoarei o sclipire fierbinte, ca și cum cuvintele ei ar fi avut o însemnătate ascunsă. Uimit, și-a adus aminte cât de tare se enervase Stea Albastră când el stătuse de vorbă cu războinicii din Clanul Râului; însă intensitatea reacției ei de acum părea să scoată la iveală o afecțiune adânc ascunsă în inima ei.

Zdreanță s-a făcut auzit din rândul bătrânilor:

— Țin minte ultima dată când s-a revărsat râul, acum multă vreme. Au murit în apele umflate pisici din toate clanurile. S-a înecat și vânatul, așa că am murit de foame chiar și când ne păstram labele uscate. Problema asta nu este doar a Clanului Râului.

— Bine spus, Zdreanță, a miorlăit Stea Albastră. Și eu îmi amintesc vremurile acelea; speram să nu le mai trăiesc vreodată. Dar pentru că s-a întâmplat, oricum, iată ordinele mele. Nicio pisică nu iese din tabără singură. Puii și ucenicii nu au voie să iasă din tabără fără cel puțin un luptător. Vom trimite patrule care să cerceteze cât de departe ajunge inundația – Gheară de Tigru, de asta te ocupi tu.

— Da, Stea Albastră. Am să trimit și patrule de vânătoare. Trebuie să strângem provizii serioase de pradă, până nu ajunge și mai sus apa.

— Bună idee, a aprobat Stea Albastră, ridicând apoi vocea pentru a se adresa întregului clan. Adunarea a luat sfârșit. Mergeți la îndatoririle voastre.

A coborât ușor de pe Piatra Mare și a mers să stea de vorbă cu Zdreanță și cu ceilalți bătrâni.

Inimă de Foc aștepta să vadă dacă Gheară de Tigru avea să-l aleagă pentru o patrulă, însă apoi l-a observat pe Dungă Cenușie, care se îndepărta încet de grupul de pisici. A pornit după el abia când se îndrepta spre tunelul de orz sălbatic.

— Unde crezi că te duci? a sâsâit el în urechea războinicului cenușiu. Stea Albastră tocmai a zis că nicio pisică nu trebuie să iasă singură.

Dungă Cenușie i-a aruncat o privire înspăimântată.

— Inimă de Foc, trebuie să o văd pe Pârâu Argintiu. Trebuie să mă asigur că e bine.

Inimă de Foc a oftat exasperat. Înțelegea cum se simte prietenul lui, dar nu-și putea alege un moment mai nepotrivit pentru a-și vizita partenera.

— Cum ai să treci râul?

— O să mă descurc, a mieunat Dungă Cenușie cu o hotărâre sumbră. E doar apă.

— Nu fii minte de șoarece! a scuipat Inimă de Foc, amintindu-și prin ce trecuseră când Dungă Cenușie căzuse, prin gheața crăpată, în apă, iar Pârâu Argintiu îl salvase. Aproape că te-ai înecat o dată. Nu ți-a ajuns?

Dungă Cenușie nu i-a răspuns, a făcut stânga-împrejur și a pornit din nou spre tunel.

Inimă de Foc s-a uitat peste umăr. Celelalte pisici din clan se împărțeau în grupuri mai mici sub îndrumarea lui Gheară de Tigru, pregătindu-se să pornească în patrulare.

— Stai, Dungă Cenușie! a șuierat el, oprindu-și prietenul chiar la intrarea în tunel. Așteaptă aici.

Odată ce s-a asigurat că prietenul său l-a ascultat, a pornit grăbit spre secund.

— Hei, Gheară de Tigru, a miorlăit el. Eu și Dungă Cenușie suntem gata să mergem. O să inspectăm granița cu Clanul Râului din aval de Pietrele Însorite, e bine?

Gheară de Tigru și-a îngustat ochii, vădit nemulțumit de faptul că Inimă de Foc a hotărât singur ce zonă să patruleze. Însă nu avea niciun motiv să-l refuze, mai ales când Stea Albastră îl putea auzi.

— Bine, a mormăit el. Încercați să aduceți și niște pradă.

— Da, Gheară de Tigru, a răspuns Inimă de Foc, lăsând capul în jos.

Apoi a dat fuga spre Dungă Cenușie.

— În regulă, a gâfâit el. Pornim să patrulăm, așa că n-o să se întrebe nimeni unde suntem.

— Dar tu… a început Dungă Cenușie să protesteze.

— Știu că tu trebuie să te duci, a mieunat Inimă de Foc. Dar vin și eu cu tine.

Chiar în timp ce vorbea se simțea vinovat. Nici măcar în timp ce patrulau nu aveau de ce să treacă granița dintre clanuri. Stea Albastră s-ar fi înfuriat teribil dacă ar fi aflat că doi dintre luptătorii ei își riscau viața pentru a trece pe teritoriul inamic, când propriul clan avea atâta nevoie de ei. Dar Inimă de Foc n-ar fi răbdat să-l lase pe Dungă Cenușie să se ducă singur. Prietenul lui putea fi luat pe sus de apă, ar fi putut să nu-l mai vadă niciodată.

— Mulțumesc, Inimă de Foc, a murmurat Dungă Cenușie în timp ce pășeau prin tunel. N-am să uit asta.

Unul lângă altul, cei doi războinici au urcat povârnișul abrupt, pietros. Când au intrat în pădure, reluând traseul patrulei de mai devreme, Inimă de Foc și-a dat seama cât de noroios e pământul de sub labele lor. Zăpada topită înmuiase pământul așa cum ar fi făcut-o o ploaie bogată, asta fără a mai pune la socoteală apa revărsată din râu.

Când au ajuns la marginea lizierei, Inimă de Foc și-a dat seama că nivelul apei urcase și mai mult. Pietrele Însorite erau acum aproape cu totul acoperite de ape, iar în jurul lor se făceau mici valuri.

— N-o să reușim să trecem pe-acolo.

— Hai să încercăm în aval, a sugerat Dungă Cenușie. Poate folosim pietrele de acolo ca să trecem.

— Putem încerca, a mieunat nesigur Inimă de Foc.

Tocmai se pregătea să-și urmeze prietenul, când i s-a părut că aude ceva – un plânset subțire, purtat de vânt, răsunând vag pe deasupra ropotului apei.

— Stai, a strigat el. Auzi?

Dungă Cenușie s-a uitat în spate, iar ambele pisici au rămas nemișcate, cu urechile ciulite, încercând să surprindă sunetul acela. Apoi Inimă de Foc l-a auzit din nou – era miorlăitul disperat al unor pui aflați în pericol.

— Dar unde sunt? a mieunat el, uitându-se în jur, chiar și în copaci. Nu-i văd!

— Uite, a făcut Dungă Cenușie un semn cu coada în direcția Pietrelor Însorite. Inimă de Foc, o să se înece!

Inimă de Foc a văzut că apa dusese până la pietrele însorite un covoraș din crengi, pe care își păstrau cu greu echilibrul doi pui cu gura larg deschisă, care plângeau după ajutor. Chiar sub ochii lui, curentul trăgea de covoraș, amenințând să-l tragă după el.

— Haide, a strigat la Dungă Cenușie. Trebuie să ajungem cumva la ei.

Trăgând adânc aer în piept, a pășit în potop. Apa l-a udat cu totul din prima clipă, iar labele i-au fost cuprinse de o răceală paralizantă, ca de gheață. Puterea curentului făcea tot mai dificil mersul în picioare.

Dungă Cenușie a intrat în apă în spatele lui, dar când aceasta i-a ajuns la blana de pe burtă, s-a oprit.

— Inimă de Foc… a început el cu glasul pierit.

Inimă de Foc s-a întors și i-a aruncat o privire înțelegătoare. Știa că râul îl înspăimântă pe Dungă Cenușie, după ce cu doar câteva luni înainte aproape se înecase.

— Stai acolo, a mieunat el. O să încerc să împing covorașul spre tine.

Dungă Cenușie a dat din cap, tremurând prea tare ca să mai poată vorbi. Inimă de Foc a mai înaintat câțiva pași, apoi s-a aruncat în curentul de apă și a început să înoate, mișcându-și instinctiv picioarele în așa fel încât să se deplaseze prin apa întunecată. Se afla în aval de Pietrele Însorite; dacă avea milă de el Clanul Stelelor, ar fi trebuit să fie purtat în jos de curent, spre pisoi.

Pentru o clipă, i-a pierdut din privire din cauza valurilor agitate, însă le auzea în continuare mieunăturile înspăimântate. Apoi silueta netedă, cenușie, a unei Pietre Însorite a apărut lângă el. A dat tare din labe, temându-se că avea să fie purtat dincolo de pietre.

Curentul se învolbura; labele motanului se agitau furioase, iar râul l-a izbit de piatră, tăindu-i respirația. A încercat să se prindă de suprafața aspră pentru a nu fi luat de apă, și s-a trezit față în față cu cei doi pui.

Erau amândoi foarte mici – probabil încă mai sugeau de la mamă. Unul era negru și unul gri, aveau blana lipită de trupurile lor micuțe, iar ochii albaștri le străluceau înspăimântați. Stăteau chirciți pe un covoraș din crengi, frunze și gunoi de la Două-Picioare, însă când l-au văzut pe Inimă de Foc au început să se târască spre el. Covorașul se mișca, iar plânsetele lor au devenit și mai panicate când au fost loviți de un val.

— Nu vă mai mișcați! a gâfâit Inimă de Foc, călcând apa disperat, împotriva curentului.

S-a întrebat pentru o clipă dacă ar fi putut să se cațere pe piatră și să tragă puii după el, însă nu era sigur cât avea să dureze până ce Pietrele Însorite ar fi fost cu totul acoperite de apă. Cel mai bun plan pe care îl avea era să împingă covorașul spre dungă Cenușie. S-a uitat înapoi, văzând că prietenul său se mutase mai în aval, așezându-se în așa fel încât să poată prinde covorașul.

— Hai să încercăm, a mormăit Inimă de Foc. Să ne ajute Clanul Stelelor!

S-a dat jos de pe stâncă, trăgând cu botul de covor, pentru a-l conduce prin curent. Cei doi pui scânceau și s-au lipit cu totul de crengi.

Inimă de Foc și-a folosit ultima fărâmă de energie pentru a împinge covorașul în fața lui cu nasul și cu labele. Simțea cum îl cuprinde oboseala, lăsându-i labele neputincioase. Blana îi era îmbibată cu apă și îi era atât de frig, încât de-abia respira. A ridicat capul și a clipit de câteva ori ca să-și scuture apa de pe gene, iar apoi și-a dat seama îngrozit că nu-l mai vede pe Dungă Cenușie și nu mai zărește nici malul. Pe lume mai erau doar vuietul apei, covorașul fragil din crengi și cei doi pui înspăimântați.

Apoi a auzit vocea lui Dungă Cenușie, de undeva de aproape.

— Inimă de Foc! Inimă de Foc, aici!

A mai împins o dată covorașul, încercând să-l trimită în direcția din care venea vocea. L-a scăpat din labe și capul lui a fost acoperit de ape. Tușind și sufocându-se, a reușit să iasă din nou la suprafață; l-a văzut pe Dungă Cenușie pășind nerăbdător pe mal, la doar câteva lungimi de coadă de el.

Inimă de Foc s-a simțit ușurat, aproape ajunsese. Și-a concentrat privirea încețoșată pe cei doi pui și a simțit un fior de spaimă. Covorașul începea să se destrame.

Inimă de Foc a privit neputincios cum crengile de sub puiul gri s-au desprins și micuța ființă a fost aruncată în torentul de apă.

CAPITOLUL 12

— Nu! a strigat Dungă Cenușie, aruncându-se după pisoiul luat de apă.

Inimă de Foc nu i-a mai văzut. Puiul rămas pe covor scheuna disperat, încercând să se agațe de crengile trase de apă. Cu ultimul strop de putere, Inimă de Foc a plonjat în față, și-a înfipt dinții în ceafa micuțului și a sărit spre mal.

După câteva clipe a simțit sub labe suprafața dură a pietrelor și a reușit să se ridice în picioare. Cu labele grele ca piatra, obosit, s-a împleticit până dincolo de apă și a lăsat puiul negru pe iarbă, în afara potopului. Avea ochii închiși; nu-și dădea seama dacă mai era în viață.

Uitându-se în aval, l-a văzut pe Dungă Cenușie ieșind din apă într-o zonă care era mai joasă, ținând strâns între dinți puiul cenușiu. A venit lângă Inimă de Foc și a lăsat puiul jos.

Inimă de Foc i-a împins pe cei doi micuți cu botul. Erau amândoi nemișcați, dar uitându-se de aproape, motanul a văzut că burțile micuțe se ridicau și coborau: încă mai respirau.

— Slavă Clanului Stelelor, a murmurat el.

A început să lingă puiul negru, așa cum văzuse că procedează reginele cu puii lor, trecându-și limba aspră peste blana lui ca să-l încălzească și să-l trezească. Dungă Cenușie s-a așezat lângă el și a făcut același lucru cu puiul gri.

În curând, puiul negru a zvâcnit și a tușit, scuipând o gură de apă. A durat mai mult până și-a revenit și puiul cenușiu, însă în cele din urmă a scuipat și el apă, deschizând ochii.

— Trăiesc! a exclamat Dungă Cenușie și în voce i se simțea ușurarea.

— Da, dar n-or să supraviețuiască mult fără mama lor, i-a răspuns Inimă de Foc.

A adulmecat cu atenție pisoiul negru. Apa înlăturase mare parte din miros, însă nu pe tot.

— Clanul Râului, a mieunat el deloc surprins. Va trebui să-i ducem acasă.

Simțea că îl părăsește curajul la gândul de a trece râul umflat. Aproape se înecase, salvând puii și se simțea epuizat. Labele îi erau înghețate și țepene, iar blana era udă leoarcă. Nu voia decât să se cuibărească în culcușul lui și să doarmă o lună.

Dungă Cenușie, încă aplecat asupra puiului cenușiu, părea să aibă aceleași sentimente. Blana lui deasă era lipită de corp, iar în ochii galbeni, mari se citea neliniștea.

— Crezi că putem trece dincolo? a mieunat el.

— Trebuie să trecem, altfel puii vor muri.

Forțându-se să se ridice, Inimă de Foc l-a apucat din nou de ceafă pe micuțul negru și a pornit în aval.

— Hai să vedem dacă putem trece pe la pietre, cum ziceai tu.

Dungă Cenușie l-a urmat, purtând puiul cenușiu prin iarba udă.

Când râul era la nivelul său obișnuit, pietrele erau o cale de acces la îndemână pentru pisicile din Clanul Râului. Cea mai lungă săritură de la o piatră la alta nu depășea lungimea unei cozi, iar în zona aceea Clanul Râului stăpânea teritoriul de pe ambele maluri.

Acum apa acoperea cu totul pietrele. Dar în locul unde ele ieșeau la suprafață pe vremuri, se afla un copac rupt, cu coaja jupuită, căzut de-a curmezișul râului. Inimă de Foc bănuia că ramurile i se prinseseră în pietrele de dedesubt.

— Slavă Clanului Stelelor! a exclamat el. Putem folosi copacul ca să trecem.

A apucat mai bine puiul și a pornit prin apă spre capătul mai colțuros al copacului. Puiul, văzând apa ce se învolbura la nici o lungime de șoarece sub el, a început să mieune și să se zbată încet.

— Stați locului amândoi, a mormăit blând Dungă Cenușie, lăsând jos puiul gri pentru o clipă, ca să-l apuce mai bine. Mergem să o căutăm pe mama voastră.

Inimă de Foc nu-și dădea seama dacă puiul înspăimântat era suficient de mare ca să înțeleagă ce-i spusese motanul, dar măcar a rămas din nou nemișcat, așa încât era ușor de cărat. A trebuit să țină capul cât de sus putea, pentru ca puiul să nu atingă apa în timp ce înaintau spre copac. A ajuns la el fără să fie nevoie să înoate și s-a urcat pe trunchi, prinzându-se cu ghearele de lemnul moale, putrezit. Odată ce s-a văzut sus, grija lui a fost să se țină bine în picioare pe trunchiul neted, alunecos. Punând cu grijă fiecare labă în fața celeilalte, în linie dreaptă, Inimă de Foc a înaintat spre malul opus; sub el, râul se învolbura, trăgând de copac de parcă ar fi vrut să-l smulgă cu tot cu pisicile de pe el și să-l poarte în aval. Inimă de Foc și-a întors privirea văzând că Dungă Cenușie îl urmează, cu puiul gri în bot și cu o expresie hotărâtă.

La capătul celălalt, trunchiul se împărțea într-o încrengătură de ramuri rupte. Inimă de Foc s-a lăsat în jos, strecurându-se printre ele, cu grijă ca blana puiului să nu se prindă în așchii. Găsea tot mai greu unde să pună laba, pe măsură ce ramurile se subțiau, și nu a mai găsit niciuna care să-i susțină greutatea când îl mai despărțeau vreo două lungimi de vulpe de malul celălalt. Inimă de Foc a tras adânc aer în piept, și-a încordat labele din spate și a sărit. Labele din față au atins malul, în timp ce picioarele din spate se zbăteau nebunește în curentul rapid. Stropit de valuri, puiul a început să se zbată din nou. Inimă de Foc și-a ținut dinții bine înfipți în blana de pe gâtul lui micuț, în același timp înfigându-și ghearele din față în pământul moale de pe mal, chinuindu-se să urce până când s-a aflat cu totul pe mal. S-a mai târât câțiva pași și a lăsat puiul jos cu grijă.

Uitându-se în spate, l-a văzut pe Dungă Cenușie urcându-se pe mal un pic mai jos de el. A lăsat puiul cenușiu pe pământ și s-a scuturat zdravăn.

— Apa din râul ăsta are un gust oribil, a scuipat el.

— Gândește-te la partea bună, l-a sfătuit Inimă de Foc. Măcar o să-ți ascundă mirosul. Pisicile din Clanul Râului nu vor ști că tu ești războinicul care le-a tot încălcat granița. Dacă ar afla vreodată…

S-a întrerupt, văzând cum în spatele lui Dungă Cenușie ieșeau din tufișuri trei pisici. Inimă de Foc s-a pregătit sufletește, recunoscându-i pe Blană de Leopard, secundul Clanului Râului, și pe războinicii Gheară Neagră și Blană de Piatră. Forțându-și picioarele obosite să meargă, a ridicat pisoiul negru și a pășit de-a lungul malului, mergând să stea lângă Dungă Cenușie. Războinicul gri s-a ridicat în toate cele patru labe, iar motanii și-au lăsat jos micile poveri, înfruntându-și împreună dușmanii.

Inimă de Foc se întreba dacă pisicile din Clanul Râului apucaseră să audă ce-i spunea el lui Dungă Cenușie. Știa prea bine că ei doi sunt epuizați și că nu ar fi avut cum să facă față unei patrule odihnite de războinici puternici; aproape că a amețit încercând să adune energia necesară pentru o luptă; avea labele înghețate. Însă, spre ușurarea lui, pisicile inamice s-au oprit la distanță de câteva lungimi de coadă.

— Ce se întâmplă? a mârâit Blană de Leopard.

Blana ei cu pete aurii se zbârlise, iar urechile i se lipiseră de cap.

Lângă ea, Gheară Neagră mârâia dezgolindu-și colții.

— De ce ne încălcați teritoriul? a întrebat el poruncitor.

— Nu vă încălcăm teritoriul, a mieunat Inimă de Foc calm. Am salvat din râu doi pui ai clanului vostru și voiam să-i aducem acasă.

— Crezi că așa ne distrăm noi, aproape murind înecați de bună voie? a izbucnit Dungă Cenușie?

Blană de Piatră a înaintat până ce-a ajuns atât de aproape încât să poată adulmeca puii.

— E adevărat! a mieunat el făcând ochii mari. Sunt puii pierduți ai lui Labă de Ceață!

Inimă de Foc a rămas înmărmurit. Știa că Labă de Ceață născuse de curând, dar nu bănuise că puii pe care îi salvase erau chiar ai ei. Acum era și mai recunoscător că reușiseră să-i salveze pe cei doi micuți, dar știa că nu trebuie să le dea de bănuit acestor pisici că Labă de Ceață are prieteni în Clanul Tunetului.

Cu blana zbârlită în continuare, conducătoarea patrulei inamice nu se calmase.

— Și de unde știm noi că ați vrut să salvați puii? a mârâit ea. Poate că ați încercat să-i furați.

Inimă de Foc a privit-o lung. După ce-și riscaseră viața în apele furioase ale râului, nu-i venea să creadă că acum erau acuzați c-ar fi furat puii.

— Nu fi minte de șoarece! a scuipat el. Nicio pisică din Clanul Tunetului nu a încercat să vă fure puii când puteam traversa râul pe gheață. De ce am fi încercat acum? Aproape că ne-am înecat!

Blană de Leopard părea să fi căzut pe gânduri, însă Gheară Neagră a pășit țanțoș și și-a vârât capul agresiv în fața lui Inimă de Foc. Acesta a mârâit, pregătindu-se să pareze prima lovitură.

— Gheară Neagră! a mieunat cu autoritate Blană de Leopard. Dă-te înapoi. O să lăsăm pisicile astea să îi explice totul lui Stea Încovoiată, să vedem dacă el o să le creadă.

Inimă de Foc a deschis botul ca să protesteze, însă a renunțat. Trebuia să meargă cu patrula Clanului Râului; în halul în care erau, el și Dungă Cenușie n-aveau nici o șansă să câștige vreo luptă. Măcar așa, Dungă Cenușie putea s-o vadă pe Pârâu Argintiu.

— În regulă, a mieunat Inimă de Foc. Sper doar că liderul clanului vostru e în stare să vadă adevărul când îl are chiar în fața botului.

Blană de Leopard i-a condus de-a lungul malului, în vreme ce Gheară Neagră a luat în dinți unul dintre pui și a pornit amenințător, mergând în rând cu Inimă de Foc și Dungă Cenușie. Blană de Piatră era ultimul din șir, cărând cel de-al doilea pui.

Când au ajuns la insula pe care-și aveau tabăra pisicile din Clanul Râului, Inimă de Foc a văzut că un șuvoi larg de apă o separa de uscat, trăgând furioasă de ramurile lungi ale sălciilor. Nu se zăreau pisici printre tulpinile stufărișului, iar Inimă de Foc vedea sclipiri de apă prin tufișurile ce camuflau tabăra.

Blană de Leopard s-a oprit, alarmată, cu ochii căscați.

— A mai crescut apa de când am plecat noi din tabără, a mieunat ea.

În timp ce ea rostea cuvintele acestea, a răsunat un țipăt din vârful povârnișului, unde se ascunseseră pe vremuri Inimă de Foc și Dungă Cenușie ca să stea de vorbă cu Pârâu Argintiu.

— Blană de Leopard! Aici, sus!

Când s-a întors în direcția aceea, Inimă de Foc l-a văzut pe liderul Clanului Râului, Stea Încovoiată, ieșind de la adăpostul tufișurilor. Blana lui tărcată, deschisă la culoare, era udă leoarcă, șuvițe de blană ieșeau în toate direcțiile, iar falca lui strâmbă dădea impresia că își bate joc de patrulă și de prizonieri.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat Blană de Leopard când a ajuns lângă el.

— Tabăra e inundată, i-a răspuns Stea Încovoiată, iar în voce i se ghicea înfrângerea. A trebuit să ne mutăm aici, sus.

În timp ce el vorbea, alte două pisici și-au făcut apariția, ieșind precaute din tufișuri. Inimă de Foc l-a văzut pe Dungă Cenușie luminându-se la față când a constatat că una dintre acele pisici era Pârâu Argintiu.

— Și ce ne-ați adus aici? a continuat Stea Încovoiată.

Privindu-i pe Inimă de Foc și pe Dungă Cenușie, și-a îngustat ochii.

— Spioni din Clanul Tunetului? Ca și cum n-aveam destule probleme!

— Au găsit puii lui Labă de Ceață, i-a răspuns Blană de Leopard, făcându-le semn lui Blană de Piatră și Gheară Neagră să aducă puii în față. Susțin că i-au salvat din apele râului.

— Eu nu cred o iotă! a scuipat Gheară Neagră, punând jos puiul pe care îl cărase. Nu poți să ai încredere într-o pisică din Clanul Tunetului.

Auzind despre pui, Pârâu Argintiu s-a întors și a dispărut rapid în tufișuri. Stea Încovoiată a înaintat și a adulmecat puii amărâți. Aceștia începuseră să-și revină după atâtea încercări și se străduiau să se ridice în picioare, deși erau tot uzi leoarcă.

— Puii lui Labă de Ceață au dispărut când a fost inundată tabăra, a rostit el, întorcându-și privirea verzuie și rece spre cei doi motani străini. Cum de au ajuns la voi?

Inimă de Foc i-a aruncat o privire exasperată lui Dungă Cenușie; oboseala îl făcea irascibil.

— Am zburat peste râu, a mieunat el sarcastic.

L-a întrerupt un țipăt sfâșietor. Labă de Ceață a ieșit furtunos din tufișuri și s-a îndreptat spre ei în fugă.

— Puii mei! Unde sunt puii mei?

S-a aplecat deasupra ghemurilor micuțe de blană privind în jur cu sălbăticie, ca și cum s-ar fi temut că celelalte pisici voiau să-i fure puii. Apoi a început să-i lingă febril, încercând să-i aline pe amândoi în același timp. Blană de Piatră s-a lipit de ea și a început să-i miaune blând în ureche.

Pârâu Argintiu a urmat-o, însă nu în fugă, și a mers să se așeze lângă tatăl ei, Stea Încovoiată, fixându-i cu privirea pe cei motani din Clanul Tunetului. Inimă de Foc a fost ușurat să constate că privirea ei trecea indiferentă peste Dungă Cenușie. Acum era sigur că ea nu avea să-i dea de gol.

Au mai apărut și alte pisici după ea, adunându-se curioase în jurul lor. Inimă de Foc a recunoscut-o pe Lac Fumuriu, care nu a dat niciun semn că l-ar mai fi văzut vreodată în viața ei și pe Blană de Nămol. Pisica-vraci a Clanului Râului, care s-a așezat lângă Labă de Ceață, examinând puii. Toate pisicile râului erau ude, iar blana li se lipise de trupuri, lăsând să se vadă că erau mai slabe ca niciodată. Inimă de Foc avusese întotdeauna o imagine a pisicilor din Clanul Râului ca fiind grăsune și arătoase, hrănite bine cu pește din râu. Asta cel puțin până când aflase de la Pârâu Argintiu că Două-Picioare stătuseră lângă râu în timpul verii și furaseră sau speriaseră cea mai mare parte din pradă. Două-Picioare plecaseră acum din pădure, însă Clanul Râului nu mai putuse să vâneze după venirea înghețului. Iar în loc să le aducă mult așteptata hrană, dezghețul îi gonise cu totul din tabără.

În ciuda milei pe care o simțea, Inimă de Foc era conștient de dușmănia din privirile lor, de ostilitatea urechilor date peste spate și a cozilor care tresăltau. Știa că el și Dungă Cenușie aveau să se străduiască din greu să-l convingă pe Stea Încovoiată că într-adevăr salvaseră puii.

Cel puțin liderul clanului părea dispus să le ofere ocazia de a explica.

— Spuneți-ne ce s-a întâmplat, le-a poruncit Stea Încovoiată.

Inimă de Foc și-a început povestea din momentul în care auzise puii plângând și i-a văzut singuri, plutind în apa râului pe covorașul din crengi.

— De când își riscă pisicile din Clanul Tunetului viața pentru noi? l-a întrerupt Gheară Neagră când a ajuns la partea în care descria cum împinsese puii prin torent spre mal.

Inimă de Foc s-a abținut de la un răspuns furios, iar Stea încovoiată a sâsâit la războinic:

— Liniște, Gheară Neagră! Lasă-l să vorbească. Dacă minte, o să aflăm în curând.

— Nu minte, a rostit Labă de Ceață, ridicând privirea de la puii pe care încă îi alinta. De ce ar fura Clanul Tunetului puii noștri, când fiecare clan de-abia are destulă hrană pentru pisicile lui?

— E logică povestea lui Inimă de Foc, a intervenit și Pârâu Argintiu calmă. A trebuit să părăsim tabăra și să ne adăpostim în tufișurile astea când apa a început să se ridice din nou, i-a explicat ea lui Inimă de Foc. Când ne-am întors să mutăm și puii lui Labă de Ceață, am găsit doar doi dintre ei. Ceilalți doi lipseau. Dușumeaua vizuinii puilor fusese luată pe sus de apă. Probabil că au fost purtați de curent de-a lungul râului până unde i-ați găsit voi.

Stea Încovoiată a dat din cap încetișor, iar Inimă de Foc și-a dat seama că dușmănia pisicilor din Clanul Râului începe să se atenueze – a tuturor – cu excepția lui Gheară Neagră, care a întors spatele războinicilor din Clanul Tunetului, cu un pufnet dezgustat.

— În cazul acesta, vă suntem recunoscători, a miorlăit Stea Încovoiată, însă pe un ton ranchiunos, ca și cum îl supăra faptul că e îndatorat față de două pisici din Clanul Tunetului.

— Da, a mieunat Labă de Ceață, ridicând ochii spre ei, cu o privire blândă, plină de

recunoștință. Dacă nu erați voi, puii mei ar fi murit.

Inimă de Foc a plecat capul, înțelegător. Mânat de un impuls, a întrebat:

— Vă putem ajuta cu ceva? Dacă nu vă puteți întoarcere în tabără și dacă prada e așa puțină din cauza inundației…

— N-avem nevoie de ajutor de la Clanul Tunetului, a mârâit Stea Încovoiată. Pisicile din Clanul Râului își poartă singure de grijă.

— Nu fi inconștient!

Vorbise Lac Fumuriu, privindu-și insistent liderul. Inimă de Foc simțea și mai mult respect față de ea; probabil că nu multe pisici îndrăzneau să-i vorbească pe tonul acela lui Stea Încovoiată.

— Orgoliul ăsta îți face mai mult rău decât bine, a continuat ea cu vocea-i aspră. Cum să găsim hrană, chiar și acum, când a venit dezghețul? Nu e pește. Râul e otrăvit, după cum știi foarte bine.

— Poftim? a exclamat Dungă Cenușie; Inimă de Foc era prea șocat ca să mai poată spune ceva.

— Două-Picioare sunt de vină, le-a explicat Lac Fumuriu. Primăvara trecută râul era curat și plin de pește. Acum e jegos, plin de gunoi din tabăra Două-Picioare.

— Peștii sunt și ei otrăviți, a adăugat Blană de Nămol, pisicile care îi mănâncă se îmbolnăvesc. În iarna asta am tratat mai multe dureri de burtă decât în toată perioada în care am fost pisică-vraci.

Inimă de Foc a privit spre Dungă Cenușie apoi spre pisicile flămânde din Clanul Râului. Cele mai multe și-au ferit privirea, ca și cum le era rușine că o pisică din alt clan afla despre necazurile lor.

— Atunci lăsați-ne să vă ajutăm, i-a rugat el. O să vânăm pradă pe teritoriul nostru și v-o aducem aici, până trec inundațiile și râul va fi din nou curat.

Chiar în timp ce făcea această propunere, știa că încalcă codul războinicilor care poruncea loialitate exclusivă clanului lor. Stea Albastră s-ar fi înfuriat la culme dacă ar fi aflat că e gata să împartă prețioasa pradă a Clanului Tunetului, însă Inimă de Foc nu era în stare să părăsească un alt clan în clipe atât de grele. „Chiar Stea Albastră a spus că bunăstarea noastră, a tuturor, depinde de prezența tuturor celor patru clanuri în pădure“, și-a amintit el. „Trebuie să fie voia Clanului Stelelor.“

— Chiar ai face asta pentru noi? l-a întrebat încet Stea Încovoiată, cu ochii îngustați bănuitor.

— Da, a mieunat Inimă de Foc.

— Iar eu am să-l ajut, a promis Dungă Cenușie, aruncând o privire grăbită spre Pârâu Argintiu.

— Atunci clanul vă mulțumește, a mormăit Stea Încovoiată. Niciuna dintre pisicile mele nu vă va ataca pe teritoriul nostru până se termină inundațiile și ne putem întoarce la tabăra noastră. Dar după aceea ne vom apăra ca de obicei.

S-a întors cu spatele și i-a condus înapoi spre tufișuri. Pisicile lui l-au urmat ascultătoare, întorcând din când în când capul ca să-i privească pe Inimă de Foc și pe Dungă Cenușie. Inimă de Foc își dădea seama că nu toate au încredere în ei sau în oferta lor de ajutor. Ultima care a trecut pe lângă ei a fost Labă de Ceață, care și-a împins puii cu botul, ajutându-i să se ridice în picioare și apoi ghidându-i pe povârniș.

— Vă mulțumesc amândurora, a șoptit ea. N-am să uit asta.

După ce pisicile din Clanul Râului au dispărut în tufișuri, Inimă de Foc și Dungă Cenușie s-au trezit din nou singuri. Croindu-și drum spre râu, Dungă Cenușie a clătinat din cap îngândurat.

— Să vânăm pentru alt clan? Cred c-am înnebunit.

— Ce altă variantă avem? Să-i lăsăm să moară de foame?

— Nu! Dar trebuie să fim foarte atenți. Dacă ne prinde Stea Albastră, mâncare pentru ciori suntem!

„Sau Gheară de Tigru“, a adăugat Inimă de Foc în gând. „Ne bănuiește deja că avem prieteni în Clanul Râului și în curând o să-l ajutăm să demonstreze că are dreptate.“

CAPITOLUL 13

Era o dimineață rece, întunecoasă. Inimă de Foc s-a smuls cu greu din cuibul lui călduț și a mers să-l trezească pe Dungă Cenușie.

— Ce...? a protestat Dungă Cenușie, cuibărindu-se și mai bine, cu coada încolăcită peste nas. Lasă-mă în pace, Inimă de Foc.

Inimă de Foc a lăsat capul în jos și a împuns ușor cu nasul umărul gri al prietenului său.

— Haide, Dungă Cenușie, a șoptit în urechea motanului. Trebuie să vânăm pentru Clanul Tunetului.

Auzind asta, Dungă Cenușie s-a ridicat în fund, căscând un bot uriaș. Inimă de Foc se simțea la fel de obosit ca și prietenul său. Timpul și energia le erau consumate de vânătoarea pentru a aproviziona Clanul Râului cu hrană și de îndatoririle lor din Clanul Tunetului. Traversaseră Râul cu pradă de mai multe ori, iar până acum norocul fusese de partea lor. Nicio pisică din Clanul Tunetului nu aflase ce făceau ei doi.

Întinzându-se, Inimă de Foc a privit precaut în jur. În bârlogul războinicilor, cele mai multe dintre pisici dormeau culcușite în grămezile de mușchi, prea adânc cufundate în somn ca să ridice vreo întrebare incomodă. Din Gheară de Tigru se vedea doar un morman de blană gri-închis.

Inimă de Foc s-a strecurat printre crengile de la intrarea în vizuină. La început a crezut că toate pisicile dorm; însă apoi a văzut-o pe Față Dungată apărând în pragul vizuinii puilor și ridicând botul ca să adulmece aerul. Ca și cum nu-i plăcuse vântul rece și umed care o întâmpinase, s-a retras aproape imediat înapoi la căldură.

Inimă de Foc a întors privirea spre Dungă Cenușie, care își scutura bucățele de mușchi din blană.

— În regulă, a mieunat el. Acum putem să mergem.

Cei doi motani au pornit spre tunelul de orz sălbatic. Când au ajuns în dreptul lui, au auzit o voce cunoscută strigându-i din spate:

— Inimă de Foc, Inimă de Foc!

Motanul roșcat s-a oprit brusc și s-a întors. Norișor țopăia încântat spre el, urlând în gura mare:

— Inimă de Foc, așteaptă-mă!

— Auzi, Inimă de foc, a mârâit Dungă Cenușie, cum se face că nepotul tău apare în cele mai proaste momente?

— Clanul Stelelor știe, oftă Inimă de Foc.

— Unde mergeți? a gâfâit entuziasmat Norișor, frânând cu greu în fața războinicilor. Pot să vin și eu?

— Nu, i-a răspuns Dungă Cenușie. Doar ucenicii pot ieși cu războinicii.

Norișor i-a aruncat o privire ce mustea de antipatie.

— Dar o să fiu ucenic în curând, nu-i așa, Inimă de Foc?

— „În curând“ nu înseamnă „acum“, i-a atras atenția Inimă de Foc, străduindu-se din răsputeri să-și păstreze calmul.

Dacă mai zăboveau mult, se trezea tot clanul și-ar fi vrut cu toții să știe unde se duc.

— De data asta nu poți să vii, Norișor. Mergem într-o misiune specială pentru războinici.

Ochii albaștri ai lui Norișor s-au rotunjit de încântare.

— E secretă?

— Da, șuieră Dungă Cenușie. Mai ales pentru pisoii băgăcioși.

— N-aș spune niciunei pisici, a promis ritos Norișor. Te rog, Inimă de Foc, ia-mă și pe mine.

— Nu.

Inimă de Foc și Dungă Cenușie și-au aruncat câte o privire exasperată.

— Uite, Norișor, du-te acum înapoi în vizuina puilor și poate că mai târziu te scot la un antrenament de vânătoare. Bine?

— Bine… Ce să mai zic.

Părea bosumflat, dar măcar s-a întors și a pornit înapoi spre vizuina puilor.

Inimă de Foc l-a urmărit cu privirea până a ajuns la intrarea în vizuină, apoi s-a strecurat în tunel. Câteva clipe mai târziu urca povârnișul în fugă, cu Dungă Cenușie lângă el.

— Sper că n-o să povestească întregului clan că am pornit dis-de-dimineață într-o misiune specială, a pufnit Dungă Cenușie.

— Lasă că pentru asta ne facem griji mai târziu.

Cei doi războinici se îndreptau spre pietrele de traversare a râului. Copacul căzut era tot acolo, îl foloseau, iar dacă vânau tot în zona aceea aveau o distanță mai mică de parcurs cu prada, fiind astfel mai puține șanse de a fi văzuți.

Când au ajuns la marginea pădurii, lumina zilei devenise mai puternică, dar răsăritul era ascuns de nori mari și cenușii. Vântul purta o burniță deasă. Inimă de Foc se temea că orice pradă bună se afla în momentul acela la căldurică, în vizuina ei. A ridicat capul, adulmecând în jur. Vântul a adus până la el un miros de veveriță, proaspăt și de undeva din apropiere. A început să se târască încet printre copaci, cu mare grijă. În scurtă vreme și-a văzut prada, o veveriță care scormonea la rădăcina unui stejar. S-a așezat în fund și a început să ronțăie o ghindă pe care o ținea între labele din față.

— Dacă ne simte, i-a suflat Dungă Cenușie în ureche, într-o clipă e în vârful copacului.

Inimă de Foc a aprobat din cap.

— Ia ocolește-o, a șoptit el. Atac-o din partea cealaltă.

Dungă Cenușie s-a îndepărtat, o siluetă gri silențioasă, mișcându-se printre umbrele copacilor. Inimă de Foc s-a făcut una cu pământul în poziția clasică pentru vânătoare, cu ușurința dată de obișnuință, și a început să se apropie tiptil de veveriță. A văzut-o ciulind urechile și întorcând capul ca și cum o speriase ceva; poate că zărise vreo mișcare a lui Dungă Cenușie sau îi simțise mirosul. Profitând de faptul că atenția îi era distrasă, Inimă de Foc s-a repezit spre ea. A țintuit-o la pământ cu ghearele, iar Dungă Cenușie a venit în fugă să pună capăt luptei.

— Hai că ne-am descurcat, a mormăit Inimă de Foc.

Dungă Cenușie a scuipat un smoc de blană.

— E cam bătrână și ațoasă, dar merge.

Cei doi războinici și-au continuat vânătoarea, au mai prins un iepure și doi șoareci. Cu toate că nu se vedea, Inimă de Foc știa că soarele e probabil deasupra copacilor.

— Mai bine ducem astea la Clanul Râului, a mieunat el. În curând o să ne simtă lipsa în tabără.

Cu mersul un pic îngreunat de povară, cărând veverița și unul dintre șoareci, a pornit primul spre copacul căzut. A constatat ușurat că apa nu mai crescuse, iar traversarea li se părea mai ușoară acum, după ce o făcuseră de câteva ori. Cu toate astea, Inimă de Foc era neliniștit călcând pe ramuri, știind că putea fi văzut de orice pisică a Clanului Tunetului care s-ar fi întâmplat să patruleze la marginea pădurii.

El și Dungă Cenușie au înotat ultimele lungimi de vulpe și s-au urcat pe malul Clanului Râului. S-au scuturat de apă și au intrat grăbiți în tufișurile unde își stabiliseră temporar tabăra pisicile din Clanul Râului.

Probabil că o pisică stătea de pază, pentru că în timp ce se apropiau, a ieșit din tufișuri Blană de Leopard.

— Bine ați venit, a mieunat ea, pe un ton mult mai prietenos decât atunci când a dat prima oară peste ei, când aduceau puii salvați din râu.

Inimă de Foc a urmat-o în adăpostul încropit între crengile de păducel, amintindu-și cum se ascunseseră acolo el și Dungă Cenușie, așteptând-o pe Pârâu Argintiu. Pisicile din Clanul Râului munciseră din greu de când le forțase inundația să-și părăsească tabăra. Aduseseră mușchi pentru așternuturi și pregătiseră un loc special lângă rădăcinile unui tufiș mare, unde păstrau proviziile de vânat proaspăt. În ziua aceea, proviziile acestea erau într-o stare jalnică: câțiva șoareci și vreo două mierle, așa încât contribuția războinicilor din Clanul Tunetului era cu atât mai necesară. Inimă de Foc și-a lăsat prada deasupra grămăjoarei, iar Dungă Cenușie a procedat la fel.

— Ați mai adus vânat? a întrebat Blană de Piatră, făcându-și apariția urmat de Pârâu Argintiu. Perfect!

— Trebuie să hrănim mai întâi bătrânii și reginele care alăptează, i-a amintit Blană de Leopard.

— Eu o să duc câte ceva bătrânilor, s-a oferit Pârâu Argintiu.

I-a aruncat o privire lungă lui Dungă Cenușie și apoi a adăugat:

— Poți să mă ajuți. Adu iepurele, da?

Pe Inimă de Foc l-a străbătut un fior de teamă. Doar nu avea de gând Pârâu Argintiu să riște să rămână singură cu Dungă Cenușie în mijlocul taberei ei? În timpul vizitelor anterioare, se ținuse la distanță de el.

Dungă Cenușie n-a mai avut nevoie de alte invitații.

— Sigur, a mieunat înșfăcând iepurele și urmând-o pe Pârâu Argintiu dincolo de tufișuri.

— Bună idee au avut, a mieunat Blană de Piatră. Inimă de Foc, nu vrei să duci tu veverița la reginele care alăptează? În felul ăsta îți pot mulțumi în persoană.

Uimit, Inimă de Foc a acceptat. Urmându-l pe Blană de Piatră, s-a gândit din nou cât de ciudat era să-l privească pe războinicul din Clanul Râului și să știe că el e pe jumătate fiu al Clanului Tunetului; era cu atât mai straniu cu cât însuși Blană de Piatră nu știa.

În cuibul pentru pui improvizat, Inimă de Foc a fost încântat s-o vadă din nou pe Labă de Ceață, întinsă maiestuos pe o parte în timp ce puii sugeau mulțumiți. Însă nu putea să nu se îngrijoreze pentru Dungă Cenușie. Odată ce a salutat reginele și le-a ajutat să împartă veverița, a șoptit către Blană de Piatră:

— Ai putea să-mi arăți unde s-a dus Dungă Cenușie? Ar trebui să ne întoarcem în tabără, până nu ne observă lipsa vreo pisică.

— Sigur, vino cu mine, a mieunat Blană de Piatră.

L-a condus pe Inimă de Foc într-un loc aflat un pic mai departe pe margine, unde trei sau patru bătrâni ședeau pe un așternut de buruieni și ferigi, mâncând din vânatul proaspăt. Nu mai rămăsese mare lucru din iepure, cu excepția câtorva petice de blană.

Dungă Cenușie și Pârâu Argintiu îi priveau în tăcere, șezând unul lângă altul, dar fără să se atingă, cu coada încolăcită în jurul labelor. Imediat ce l-au zărit pe Inimă de Foc au sărit în picioare și au pornit spre el.

Ochii gălbui ai lui Dungă Cenușie emanau lumină, un amestec ciudat de entuziasm și spaimă.

— Inimă de Foc, a izbucnit el. N-o să-ți vină să crezi ce mi-a spus Pârâu Argintiu!

Inimă de Foc a privit în spatele lui, dar Blană de Piatră dispărea deja în tufișuri. Bătrânii, care tocmai terminaseră de mâncat, păreau amețiți, și niciunul dintre ei nu-l băga în seamă pe Dungă Cenușie.

— Așa, spune-mi, ce? a mieunat Inimă de Foc, a cărui blană începea să se înfioare de neliniște. Dar nu mai vorbi așa tare.

Dungă Cenușie mai avea puțin și pocnea de fericire.

— Inimă de Foc, a șoptit el, Pârâu Argintiu e gravidă cu puii mei!

CAPITOLUL 14

Cu inima bătând să-i sară din piept, îi privea ba pe Dungă Cenușie, ba pe Pârâu Argintiu. Ea era înfiorată de fericire, ochii albaștri îi străluceau de mândrie.

— Puii tăi? a repetat el îngrijorat. Ați înnebunit amândoi? E un dezastru!

Dungă Cenușie a clipit; nu voia să-și privească în ochi prietenul

— Nu... nu neapărat... Adică puii ăștia o să ne unească pentru totdeauna.

— Dar sunteți din clanuri diferite!

Judecând după expresia tulburată a lui Dungă Cenușie, bănuia că prietenul său e cât se poate de conștient de problemele pe care aveau să le ducă puii.

— Dungă Cenușie, tu nu vei putea să recunoști niciodată puii aceștia ca fiind copiii tăi. Și tu, Pârâu Argintiu, nu vei putea mărturisi nimănui din clanul tău cine e tatăl.

— Nu-mi pasă, a insistat Pârâu Argintiu, lingându-și repede blana de pe piept. O să știu eu. Asta contează.

Dungă Cenușie nu părea la fel de sigur de asta.

— E o prostie că nu putem spune tuturor, a mormăit el. N-am făcut nimic rușinos.

S-a lipit de Pârâu Argintiu și a aruncat o privire neputincioasă spre Inimă de Foc.

— Știu că asta este ceea ce simți, i-a răspuns prietenul lui cu inima grea. Dar degeaba, Dungă Cenușie, știi că e degeaba. Puii ăștia vor fi ai Clanului Râului.

Îl copleșea gândul la necazurile ce aveau să vină. Când puii creșteau și ajungeau războinici, Dungă Cenușie putea fi nevoit să lupte împotriva lor! Avea să fie sfâșiat, prins între loialitatea față de rudele lui de sânge și loialitatea față de clanul său și de codul războinicilor. Inimă de Foc nu vedea cum ar fi putut prietenul său să rămână credincios amândurora.

Oare la fel fusese și pentru Labă de Ceață și Blană de Piatră? s-a întrebat el. Oare părinții lor din Clanul Tunetului fuseseră vreodată nevoiți să lupte împotriva lor? Și-a adus aminte de Inimă de Stejar, care încercase să-i apere de atacurile Clanului Tunetului; cum le explicase lucrul acesta? Era o situație imposibilă, iar acum începea de la capăt cu altă generație de pui.

Dar era conștient că nu avea niciun rost să vorbească despre toate astea acum. Cu ochii pe tufișuri, în caz că se apropia vreo pisică, a mieunat:

— Trebuie să plecăm, soarele e la amiază. O să observe că lipsim din tabără.

Dungă Cenușie și-a lipit cu delicatețe nasul de botul lui Pârâu Argintiu.

— Inimă de Foc are dreptate, a șoptit el. Trebuie să mergem. Să nu-ți faci griji, o să fie cei mai frumoși pui din toată pădurea.

Ochii lui Pârâu Argintiu s-au îngustat plini de afecțiune, iar vocea i s-a transformat într-un tors adânc.

— Știu. O să trecem cu bine prin asta.

I-a petrecut cu privirea, în timp ce Inimă de Foc și Dungă Cenușie ieșeau dintre tufișuri și coborau povârnișul spre râul revărsat. Dungă Cenușie se tot uita înapoi, ca și cum i-ar fi fost greu să o lase în urmă.

Inimă de Foc avea impresia că poartă în piept o piatră rece și grea. „Cât pot să mai continue

lucrurile așa până să afle vreo pisică?“

Se simțea în continuare împovărat de griji când au trecut peste copacul căzut și s-au întors pe teritoriul Clanului Tunetului, cu toate că se străduise să nu se mai gândească la asta. În clipa de față era mai important să hotărască ce aveau să spună dacă le observa cineva absența.

— Cred că ar trebui să vânăm puțin, i-a spus lui Dungă Cenușie. Cel puțin așa…

Un mieunat entuziasmat l-a întrerupt brusc.

— Inimă de Foc! Inimă de Foc!

Inimă de Foc a privit cu gura căscată în timp ce un mic trupușor alb ieșea prăvălindu-se dintre ferigile de la marginea lizierei. Norișor!

— Ah, rahat de șoarece! a mârâit Dungă Cenușie.

Inimă de Foc a pornit prin iarbă, cuprins de o spaimă ce-i tăia respirația.

— Norișor, ce cauți aici? Ți-am spus să rămâi în vizuina puilor.

— V-am luat urma, i-a explicat Norișor mândru. Încă de la tabără.

În timp ce privea în ochii albaștri strălucitori ai puiului, Inimă de Foc simțea că i se face rău de frică. Șansele de a se strecura înapoi în tabără cu vreo poveste despre o partidă de vânătoare dis-de-dimineață se evaporaseră. Probabil că Norișor îi văzuse traversând râul.

— V-am urmărit după miros tocmai până la pietre, a continuat Norișor. Inimă de Foc, ce făceați tu și Dungă Cenușie pe teritoriul Clanului Râului?

Înainte ca Inimă de Foc să fi găsit un răspuns bun, s-a auzit mârâitul gros, amenințător al unei alte voci.

— Da, asta aș vrea și eu să știu.

Motanul roșcat a simțit cum toată puterea i se scurge din labe; când a ridicat privirea, l-a văzut pe Gheară de Tigru ieșind tacticos dintre ferigi.

— Inimă de Foc e foarte curajos, a miorlăit Norișor, în timp ce Inimă de Foc rămăsese cu botul pe jumătate deschis, incapabil să mai gândească. A fost într-o misiune specială pentru războinici, mi-a zis mie.

— Zău? a șuierat Gheară de Tigru cu o licărire de interes în privire. Și ți-a zis care era misiunea asta specială?

— Nu, dar cred că am ghicit, a răspuns Norișor tremurând de încântare. A fost cu Dungă Cenușie să spioneze Clanul Râului. Inimă de Foc, ați…

— Liniște, pisoiule! s-a răstit Gheară de Tigru. Ei? l-a provocat pe Inimă de Foc. E adevărat?

Inimă de Foc s-a uitat spre Dungă Cenușie. Prietenul lui era înmărmurit. Ochii gălbui priveau înspăimântați la secund; era clar că n-avea să vină cu nicio idee salvatoare.

— Voiam să vedem cât de departe a ajuns inundația, a miorlăit Inimă de Foc – și nu era chiar o minciună.

— A, da?

Gheară de Tigru a făcut o pauză, uitându-se ostentativ în toate direcțiile și apoi l-a întrebat:

— Ce s-a întâmplat cu restul patrulei voastre? Și trebuie să vă fi trimis cineva, a adăugat el înainte ca Inimă de Foc să poată răspunde. N-am fost eu acela, cu toate că eu mă ocup de toate patrulele.

— Ne-am gândit că … a început pierit Dungă Cenușie.

Gheară de Tigru l-a ignorat. Și-a apropiat căpățâna uriașă de Inimă de Foc în așa fel încât îi simțea răsuflarea fierbinte, stătută.

— Din câte văd eu, pisoiule de casă, ești prea prietenos cu Clanul Râului. Poate că ai fost acolo ca să spionezi… sau poate că spionezi în numele lor. De partea cui ești?

— N-ai niciun drept să mă acuzi! i-a răspuns Inimă de Foc cu blana zbârlită de furie. Eu sunt loial Clanului Tunetului.

Din gâtlejul lui Gheară de Tigru a răsunat un mârâit gros.

— Atunci nu te superi dacă îi povestim lui Stea Albastră despre expediția asta a voastră. Și

vedem atunci dacă vă crede și ea la fel de loiali. Cât despre tine…

Și-a coborât ochii spre Norișor, care a încercat să-i susțină privirea, dar nu s-a putut abține să facă un pas, doi în spate.

— Stea Albastră a poruncit ca niciun pui să nu iasă singur prin tabără. Sau poate crezi că regulile clanului nu ți se aplică ție, așa cum nu i se aplică nici unchiului tău, pisoiul de casă?

De data aceasta, Norișor nu a răspuns nimic; în ochii albaștri avea o privire speriată.

Gheară de Tigru s-a întors și a pornit spre lizieră.

— Haide, pierdem timpul. Veniți toți după mine!

Când au ajuns la tabără, Inimă de Foc a văzut-o pe Stea Albastră stând la poalele Pietrei Mari. O patrulă alcătuită din Vifor Alb, Coadă Lungă și Blană de Șoarece îi dădea raportul.

— Râul e umflat până la Calea Tunetului, l-au auzit pe Vifor Alb. Dacă apa nu scade, n-o să putem ajunge la următoarea Adunare.

— Mai e ceva timp până la… a început Stea Albastră, întrerupându-se când l-a văzut pe Gheară de Tigru apropiindu-se de ea. Da, ce este?

— Ți-am adus pisicile astea, a mârâit el. Un pui neascultător și doi trădători.

— Trădători! a repetat Coadă Lungă.

Privirea lui neprietenoasă a întâlnit-o pe-a lui Inimă de Foc.

— Nici nu mă așteptam la altceva de la un pisoi de casă, a adăugat Coadă Lungă batjocoritor.

— Destul, a poruncit Stea Albastră, iar în voce i se ghicea începutul unui mârâit.

A înclinat capul spre pisicile din patrulă.

— Voi puteți pleca, toți.

S-a întors apoi spre Gheară de Tigru.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Am văzut puiul ăsta plecând din tabără, a început Gheară de Tigru, făcând semn cu vârful cozii spre Norișor, după ce tu ai poruncit ca puii și ucenicii să nu părăsească tabăra neînsoțiți de un războinic. Am pornit să-l aduc înapoi, dar când am ajuns în râpă, mi-am dat seama că urmărește un miros.

S-a oprit pentru o clipă, aruncând o privire provocatoare spre Inimă de foc și Dungă Cenușie.

— Urma mirosului a dus până la pietrele de trecere din aval de Pietrele Însorite. Și acolo am dat cu ochii de ăștia doi războinici curajoși, care se întorceau de pe teritoriul Clanului Râului. Când i-am întrebat ce făceau, mi-au turnat o aiureală de poveste despre cum verificau să vadă până unde ajunge inundația.

Inimă de Foc s-a pregătit sufletește. Pentru mânia lui Stea Albastră însă conducătoarea clanului a rămas calmă.

— E adevărat? a întrebat ea.

Pe drumul de întoarcere, Inimă de Foc avusese timp să se gândească. Nici nu-și putea imagina în ce necazuri ar fi intrat dacă ar fi încercat s-o mintă din nou pe Stea Albastră. Acum, văzând înțelepciunea zugrăvită pe figura ei și privirea pătrunzătoare a ochilor albaștri, și-a dat seama că trebuia să-i spună adevărul.

— Da, a răspuns el. Putem să-ți explicăm dar…

A aruncat o privire rapidă spre Gheară de Tigru.

Stea Albastră a închis ochii câteva momente. Când i-a deschis din nou, expresia îi era de nepătruns, ca întotdeauna.

— Gheară de Tigru, mă ocup eu de asta. Poți să pleci.

Părea că secundul se pregătește să protesteze, dar, sub privirea limpede a lui Stea Albastră, a păstrat tăcerea. Și-a plecat capul în fața ei și s-a îndreptat spre mormanul de pradă.

— Acum, Norișor, a mieunat ea, întorcându-se spre puiul alb. Știi de ce am poruncit ca puii și ucenicii să nu iasă singuri?

— Pentru că inundațiile sunt periculoase, i-a răspuns Norișor insolent. Dar eu…

— Tu nu m-ai ascultat și acum vei fi pedepsit. Asta e legea clanului.

Inimă de Foc a avut impresia că Norișor e pe cale să se răzvrătească dar, spre ușurarea lui, puiul a lăsat capul în jos și a mieunat:

— Da, Stea Albastră.

— De curând, Gheară de Tigru te-a pus să ai grijă de bătrâni pentru câteva zile, nu-i așa? Ei bine, poți continua această îndatorire. Este o onoare să îngrijești celelalte pisici din clan, și trebuie să înveți că este o onoare și să te supui regulilor clanului. Acum du-te și vezi dacă au să-ți dea ceva de făcut.

Norișor a plecat din nou capul și apoi a pornit voios prin luminiș, cu coada sus. Inimă de Foc bănuia că-i face plăcere să se ocupe de bătrâni, că pedeapsa nu fusese atât de rea pe cât ar fi putut fi. Era îngrijorat că Norișor tot nu învățase lecția de respect față de legile clanului.

Stea Albastră s-a așezat cu labele strânse sub ea.

— Spuneți-mi ce s-a întâmplat, i-a invitat ea pe războinici.

Inspirând adânc, Inimă de Foc i-a povestit cum el și Dungă Cenușie salvaseră puii din Clanul Râului și apoi fuseseră duși în tabăra lor.

— Doar că nu am putut intra în tabără, a mieunat el. E inundată complet. Acum locuiesc în tufișurile de mai sus, provizoriu.

— Înțeleg… a murmurat Stea Albastră.

— Nu prea au unde să se adăpostească, a continuat motanul. Și găsesc tot mai rar pradă. Ne-au spus că Două-Picioare au otrăvit râul. Pisicile se îmbolnăvesc dacă mănâncă pește din el.

În timp ce vorbea, a văzut că Dungă Cenușie i-a aruncat o privire îngrijorată, ca și cum prietenul lui s-ar fi temut că e periculos să dezvăluie atâtea slăbiciuni ale Clanului Râului. Și Inimă de Foc știa că unele pisici ar fi considerat asta o ocazie numai bună pentru a ataca Clanul Râului. Însă credea cu tărie că Stea Albastră nu e așa. Nu ar fi profitat niciodată de necazurile altor pisici, mai ales în timpul iernii.

— Simțeam că trebuie să facem ceva, a încheiat el. Ne-am… ne-am oferit să vânăm pe teritoriul nostru pentru Clanul Râului și să ducem prada peste râu. Astăzi Gheară de Tigru ne-a văzut când ne întorceam.

— Nu suntem trădători, a intervenit Dungă Cenușie. Am vrut doar să fim de ajutor.

Stea Albastră s-a întors către el, apoi din nou către Inimă de Foc. Părea severă, dar în ochi avea o scăpărare de înțelegere.

— Înțeleg, a murmurat ea. Chiar vă respect intențiile. Toate pisicile au dreptul la supraviețuire, indiferent de clanul lor. Dar știți foarte bine că nu puteți lua situația în labele voastre. Ați avut un comportament mincinos, strecurându-vă așa ca să plecați singuri. L-ai mințit pe Gheară de Tigru – sau cel puțin nu i-ați spus tot adevărul. Și ați vânat pentru alt clan înainte de a hrăni clanul vostru. Nu așa se poartă războinicii.

Inimă de Foc a înghițit în sec stânjenit și și-a ferit privirea, uitându-se spre Dungă Cenușie. Capul prietenului său era lăsat în jos, iar acesta își privea rușinat labele.

— Știm toate lucrurile astea, a recunoscut Inimă de Foc. Ne pare rău.

— Părerile de rău nu sunt întotdeauna de ajuns, a mieunat Stea Albastră, cu tonul un pic mai aspru. Va trebui să fiți pedepsiți. Și pentru că nu v-ați purtat ca niște războinici, să vedem dacă vă aduceți aminte să fiți ucenici. De acum înainte veți vâna pentru bătrâni și veți avea grijă de ei. Iar atunci când vânați, trebuie să aveți cu voi un războinic care să vă supravegheze.

— Poftim? Inimă de Foc nu și-a putut stăpâni mieunatul indignat.

— Ați încălcat codul războinicilor, i-a reamintit Stea Albastră. Pentru că nu putem avea încredere în voi, veți merge cu cineva de încredere. Nu mai pot avea loc vizite la Clanul Râului.

— Dar… Nu o să fim cu adevărat ucenici din nou. Nu? a mieunat Dungă Cenușie temător.

— Nu, a răspuns Stea Albastră cu un licăr de amuzament în ochi. Sunteți tot războinici. O frunză nu se poate întoarce la existența de boboc. Dar va trebui să trăiți ca niște ucenici până consider că v-ați învățat lecția.

Inimă de Foc încerca să-și controleze respirația. Era mândru să fie războinic al Clanului Tunetului, iar rușinea îl copleșea la gândul de a-și pierde privilegiile de războinic. Știa însă că nu are rost să negocieze cu Stea Albastră, iar în adâncul ființei lui recunoștea că e o pedeapsă corectă. A plecat capul respectuos.

— Prea bine, Stea Albastră.

— Și chiar ne pare rău, a adăugat Dungă Cenușie.

— Știu, a dat din cap Stea Albastră spre el. Poți pleca, Dungă Cenușie. Inimă de Foc, tu mai rămâi o clipă.

Surprins, Inimă de foc a așteptat neliniștit să afle despre ce e vorba.

După ce Dungă Cenușie dispărut, conducătoarea clanului l-a întrebat:

— Spune-mi, Inimă de Foc, a murit vreo pisică din Clanul Râului în inundație? Vreun războinic?

Părea preocupată și, pentru prima dată, nu îl privea în ochi.

— Din câte știu eu, nu. Stea Încovoiată n-a pomenit nimic despre moartea vreunei pisici.

Stea Albastră s-a încruntat, însă nu l-a mai întrebat altceva. A dat ușor din cap, ca pentru ea. Apoi, după o scurtă ezitare, l-a expediat și pe Inimă de Foc.

— Mergi să-l găsești pe Dungă Cenușie și spune-i că aveți amândoi voie să mâncați, i-a poruncit cu vocea din nou severă și lipsită de expresie. Și trimite-l la mine pe Gheară de Tigru.

Inimă de foc a plecat capul și s-a ridicat. În timp ce traversa luminișul, a întors privirea spre Stea Albastră. Pisica cenușie era încă așezată la poalele pietrei, privea în gol. Motanul era uluit de întrebările conducătoarei lui.

„De ce era atât de îngrijorată pentru războinicii din Clanul Râului?“ s-a întrebat el.

CAPITOLUL 15

— Ia te uită, e noul nostru ucenic, Labă de Foc!

Inimă de Foc și-a ridicat privirea de la șobolanul pe care îl mânca și l-a văzut pe Coadă Lungă mergând țanțoș spre el, cu coada fluturând în aer.

— Ești gata de un antrenament? l-a întrebat batjocoritor războinicul. M-a trimis Gheară de Tigru să-ți fiu mentor.

Fără să se grăbească, Inimă de Foc a înghițit ultima gură de șobolan și s-a ridicat în toate patru labele. Bănuia ce se întâmplase. Stea Albastră îi spusese lui Gheară de Tigru despre pedeapsă, iar acesta încropise repede prima patrulă. Sigur că a ales motanul care îl antipatiza cel mai mult pe Inimă de Foc, pentru a-l supraveghea la vânătoare.

Aflat lângă el, Dungă Cenușie a sărit și el în picioare și a făcut un pas spre Coadă Lungă.

— Vezi ce vorbești, a mârâit el. Nu suntem ucenici!

— Eu altceva am auzit, a declarat Coadă Lungă, ștergându-se pe bot cu limba ca și cum ar fi mâncat ceva delicios.

— Păi atunci trebuie să îți arătăm noi cum stă treaba, a șuierat Inimă de Foc, începând să plesnească din coadă. Vrei să-ți aranjez și cealaltă ureche?

Coadă Lungă a făcut un pas înapoi. Își amintea foarte bine momentul în care Inimă de Foc sosise în tabăra lor. Se luptase înverșunat cu Coadă Lungă, fără să dea vreun semn de teamă, cu toate că luptătorul îl tot tachinase spunându-i „pisoi de casă“. Inimă de Foc știa că și dacă celelalte pisici l-ar fi lăsat pe Coadă Lungă să își uite înfrângerea, urechea pe care i-o sfâșiase avea să-i amintească mereu de acel moment.

— Aveți grijă, a răbufnit Coadă Lungă. Gheară de Tigru vă taie coada dacă vă atingeți de mine.

— Ar merita, i-a replicat Inimă de Foc. Mai spune-mi „Labă de Foc“ o dată și o să afli.

Coadă Lungă nu a spus nimic, doar a întors capul într-o parte, lingându-și blana palidă. Inimă de Foc și-a mai relaxat poziția amenințătoare.

— Haide, atunci, a mormăit el. Dacă tot o să vânăm, hai să ne punem pe treabă.

El și Dungă Cenușie au ieșit primii prin tunelul de orz sălbatic și au urcat povârnișul. Coadă Lungă i-a urmat, sugerând cu voce tare unde să meargă la vânătoare, ca și cum le-ar fi fost șef, dar odată ajunși în pădure, Inimă de Foc și Dungă Cenușie au făcut tot ce-au putut ca să-l ignore.

Era o zi rece și întunecată, începuse să cadă o ploaie măruntă. Prada se găsea greu. Dungă Cenușie a zărit niște mișcare într-un tufiș de ferigă și s-a dus să cerceteze, însă Inimă de Foc era aproape gata să renunțe, când a văzut un pițigoi ciugulind la poalele unui alun. S-a lipit de pământ, înaintând labă cu labă, în vreme ce pasărea ciugulea nestingherită.

Tocmai se pregătea să atace, cu fundul legănându-se dintr-o parte în alta, când s-a auzit vocea ironică a lui Coadă Lungă:

— Asta numești tu „poziție de luptă“? Am văzut iepuri șchiopi care se țineau mai bine pe poziție!

Imediat ce el deschisese gura, pițigoiul își luase zborul cuprins de panică, ciripind alarmat.

Inimă de Foc s-a întors furios.

— A fost vina ta! a mârâit el dezgolindu-și dinții. Imediat ce te-a auzit…

— Prostii, a mieunat Coadă Lungă. Nu mai găsi scuze. N-ai fi în stare să prinzi un șoarece nici dacă ți s-ar așeza între labe.

Inimă de Foc a dat urechile pe spate și și-a arătat colții, însă, în timp ce se pregătea de luptă, și-a dat seama că e posibil ca motanul să-l provoace în mod intenționat. Coadă Lungă ar fi fost încântat să-i povestească apoi lui Gheară de Tigru că Inimă de Foc îl atacase.

— Bine, a rostit Inimă de Foc printre dinți. Dacă ești așa mare vânător, arată-ne tu.

— Ca și cum mai e pradă pe aicea, după gălăgia pe care a făcut-o pasărea aia când ai speriat-o tu.

— Acum cine caută scuze? a scuipat Inimă de Foc.

Înainte ca motanul să-i poată răspunde, Dungă Cenușie a ieșit dintre ferigi cu un șoarece gras între fălci. L-a lăsat jos lângă Inimă de Foc și a început să arunce pământ peste el, îngropându-l până aveau să se întoarcă în tabără.

Coadă Lungă a profitat de această întrerupere ca să se întoarcă cu spatele, pornind spre tunelul pe care îl croise Dungă Cenușie printre ferigi.

Dungă Cenușie l-a privit îndepărtându-se.

— Ce e cu el? Arată de parcă a înghițit fiere de șoarece.

Inimă de Foc a ridicat din umeri.

— Nimic. Hai să ne vedem de treabă.

După aceea, Coadă Lungă i-a lăsat în pace, iar până la apus cei doi tineri războinici adunaseră o grămăjoară respectabilă de vânat, pe care aveau s-o care până în tabără.

— Tu du-le de mâncare bătrânilor, i-a sugerat Inimă de Foc lui Dungă Cenușie, în timp ce târau ultimele bucăți de vânat. Eu mă ocup de Colț Galben și de Labă Fumurie.

A ales o veveriță și a pornit cu ea spre vizuina pisicii-vraci. Colț Galben stătea în pragul crăpăturii din stâncă, iar Labă Fumurie ședea în fața ei. Fosta ucenică a lui Inimă de Foc părea fericită și foarte concentrată. Ședea dreaptă, cu coada încolăcită în jurul labelor, iar ochii ei albaștri o urmăreau pe Colț Galben.

— Frunzele de rujalină le putem mesteca și le combinăm cu fructe de ienupăr zdrobite, a mieunat Colț Galben cu vocea ei răgușită. Iese o cataplasmă bună pentru durere de încheieturi. Vrei să încerci să o prepari?

— Sigur! A mieunat Labă Fumurie entuziastă.

A sărit în picioare și s-a pus pe adulmecat mormanele de ierburi așezate în fața ei de Colț Galben.

— Are gust prost?

— Nu, i-a răspuns Colț Galben, dar încearcă să n-o înghiți. Un pic nu-ți face rău, dar dacă înghiți prea mult, o să te doară burta. Da, Inimă de Foc, ce dorești? Inimă de Foc traversa luminișul, târând printre labele din față veverița. Labă Fumurie era deja aplecată deasupra rujalinei, mestecând cu conștiinciozitate, însă a fluturat din coadă spre Inimă de Foc, ca salut.

— Asta-i pentru voi, a mieunat Inimă de Foc lăsând veverița lângă Colț Galben.

— A, da, mi-a povestit Vânt Ager că faceți din nou treburi de ucenici, a mormăit Colț Galben. Minte de șoarece! Normal că cineva avea să te prindă ajutându-i pe cei din Clanul Râului.

— Asta este, i-a răspuns Inimă de Foc, care nu voia să discute despre pedeapsa lui.

Spre ușurarea lui, Colț Galben a schimbat ușor subiectul.

— Mă bucur că ai venit, vreau să vorbesc ceva cu tine. Vezi cataplasma aia? a mieunat ea arătând cu botul spre pasta verde de frunze mestecate, pe care tocmai o pregătea Labă Fumurie.

— Da.

— E pentru Urechiușă. E în vizuina mea acum, cu niște dureri de încheieturi cum n-am mai văzut de mult la o pisică. De-abia se mișcă. Am impresia că motivul este că i-a fost căptușit de curând cuibul cu mușchi umed.

Îi vorbea pe un ton blând, dar privirea ei gălbuie îl frigea pe Inimă de Foc. Era rușinat.

— E vorba de Norișor, nu-i așa?

— Așa cred, a mieunat Colț Galben. A fost neatent când a adus așternuturile noi pentru bătrâni. Am impresia că nu a catadicsit să le scuture de apă.

— Dar i-am arătat cum… a izbucnit Inimă de Foc.

Avea și așa destule necazuri; nu era corect să tot trebuiască să se ocupe și de Norișor. A tras adânc aer în piept.

— O să stau de vorbă cu el, a promis el.

— Așa să faci, a mormăit Colț Galben.

Labă Fumurie s-a ridicat, scuipând resturi de rujalină.

— E destul de mestecată?

Colț Galben i-a inspectat opera.

— E excelent.

Ochii albaștri ai lui Labă Fumurie au strălucit la auzul laudei, iar Inimă de Foc o privea cu recunoștință pe pisica-vraci. Îl bucura mult că bătrâna o făcea pe Labă Fumurie să se simtă utilă, necesară.

— Acum poți să mergi după fructele de ienupăr, a continuat Colț Galben. Să vedem… Trei ar trebui să fie de ajuns. Știi unde le ține?

— Da, Colț Galben.

Labă Fumurie s-a îndreptat spre intrarea în stâncă cu pași veseli, în ciuda șchiopătatului său, și cu coada în sus. Ajunsă la intrarea în vizuină, s-a uitat înapoi.

— Îți mulțumesc pentru veveriță, Inimă de Foc, a mieunat ea înainte de a dispărea.

Colț Galben a urmărit-o cu o privire aprobatoare și a tors.

— Uite o pisică ce-și face treaba foarte bine, a murmurat ea.

Inimă de Foc era de acord. Și-ar fi dorit să poată spune același lucru și despre nepotul lui.

— Mă duc să-l caut chiar acum pe Norișor, a spus el.

A oftat, și-a lipit nasul de blana lui Colț Galben și a ieșit din vizuina ei.

Pisoiul alb nu era în cuibul lui, așa că Inimă de Foc s-a dus să încerce și în vizuina bătrânilor. Intrând, a auzit vocea lui Juma de Coadă.

— Și așa, conducătorul Clanului Tigrilor a urmărit vulpea o noapte și o zi, iar în cea de-a doua noapte… Ah, salut, Inimă de Foc. Ai venit să asculți povestea?

Inimă de Foc a aruncat o privire în jur. Juma de Coadă era culcușit în mușchi, iar Zdreanță și Coadă Tărcată erau și ei cuibăriți în apropiere. Norișor era culcat la căldurică, lipit de motanul mare, tărcat; ochii lui albaștri erau căscați de uimire, imaginându-și pisicile imense, dungate cu negru, ale Clanului Tigrilor. Câteva resturi de pradă zăceau pe dușumeaua vizuinii și, judecând după mirosul de șoarece ce emana din blana lui Norișor, Inimă de Foc bănuia că bătrânii îl lăsaseră să se înfrupte din mâncarea lor.

— Nu, mulțumesc, Juma de Coadă. Nu pot să rămân. Voiam doar să stau de vorbă cu Norișor. Am înțeles de la Colț Galben că v-a adus așternuturi umede.

Coadă Tărcată a pufnit.

— Ce aiureală!

— A ascultat văicărelile lui Urechiușă, a mieunat Zdreanță. Ăla s-ar plânge și dacă ar coborî Clanul Stelelor din Blana Argintie, ca să-i aducă personal așternutul.

Blana lui Inimă de Foc s-a zburlit. Nu se așteptase ca bătrânii să-i găsească scuze lui Norișor.

— Ei, ce fel de așternut ai adus? l-a întrebat el poruncitor, privind lung la puiul alb.

— Chiar am încercat să fac cum trebuie, Inimă de Foc.

— E doar un pui, a subliniat afectuos Coadă Tărcată.

— Da, în fine… a bălmăjit Inimă de Foc scurmând în dușumea cu labele. Urechiușă suferă de dureri de încheieturi.

— Urechiușă are dureri de încheieturi de mai multe anotimpuri, a mieunat Juma de Coadă. Cu mult înainte să se fi născut puiul ăsta. Tu vezi-ți de treaba ta, Inimă de Foc, și lasă-ne pe noi cu

treburile noastre.

— Scuze, a mormăit Inimă de Foc. Atunci vă las. Norișor, ai grijă doar ca de acum înainte să nu mai aduci mușchi umed, da?

În timp ce ieșea din vizuina bătrânilor, a auzit mieunatul lui Norișor:

— Spune în continuare, Juma de Coadă. Ce-a mai făcut liderul Clanului Tigrilor?

Inimă de Foc se bucura să iasă în luminiș. Avea impresia că Norișor chiar fusese neglijent când adusese mușchiul, însă ceilalți bătrâni îi luau apărarea.

Acum putea să mănânce, după ce vânase pentru bătrâni, așa că Inimă de Foc a pornit spre grămada de vânat, dar privirea i-a fost atrasă de Coadă Ruptă, care ședea în fața vizuinii lui. Gheară de Tigru era lângă el, iar cele două pisici se spălau una pe alta, ca niște vechi prieteni.

Neașteptat de mișcat de priveliște, Inimă de Foc s-a oprit. Să fi fost oare o rară manifestare a compasiunii lui Gheară de Tigru? Auzea vag vocea groasă a lui Gheară de Tigru, însă era prea departe ca să-i distingă cuvintele. Coadă Ruptă îi dădea răspunsuri scurte și părea mult mai relaxat, ca și cum ar fi răspuns unei oferte de prietenie din partea secundului.

Dintr-odată, în Inimă de Foc au renăscut toate vechile lui îndoieli legate de acuzațiile aduse lui Gheară de Tigru. Toate pisicile știau că e un luptător extraordinar, neînfricat, că-și îndeplinea îndatoririle de secund cu o încredere firească. Inimă de Foc nu văzuse niciodată la el vreo dovadă a compasiunii demne de un lider; până acum, cu Coadă Ruptă…

Mintea lui Inimă de Foc vuia. Poate că Stea Albastră avusese dreptate, poate că Gheară de Tigru nu era vinovat pentru moartea lui Coadă Roșie. Poate că accidentul lui Labă Fumurie chiar asta fusese – un accident, nu o capcană.

„Dacă m-am înșelat în tot timpul ăsta?“, s-a întrebat Inimă de Foc. „Dacă Gheară de Tigru este exact ceea ce pare a fi: un secund loial și eficient?“

Dar nu se putea convinge să creadă asta. Și în timp ce se îndrepta încet spre mormanul de mâncare, își dorea cu ardoare să fie eliberat de povara lucrurilor pe care le știa.

CAPITOLUL 16

Inimă de Foc a păşit dincolo de ferigile care înconjurau vizuina ucenicilor şi şi-a întins labele din faţă. Era imediat după răsărit, iar cerul avea deja culoarea unui bleu palid ca de coajă de ou, vestind vreme bună, după atâtea zile de ploaie şi frig.

Pentru Inimă de Foc, faptul că trebuia să doarmă în vizuina ucenicilor era partea cea mai rea a pedepsei. De câte ori intra să se odihnească, Labă Ascuţită şi Labă Luminoasă îl priveau cu nişte ochi imenşi, ca şi cum nu le venea să creadă ce vedeau. Labă de Ferigă părea doar foarte jenat, iar Labă Iute – încurajat de mentorul lui, Coadă Lungă, bănuia Inimă de Foc – îi mârâia în faţă. În condiţiile astea, îi era greu să se relaxeze, iar somnul îi era întrerupt de vise în care Frunză Ruginie alerga spre el, mieunând o avertizare pe care el nu şi-o mai amintea niciodată la trezire.

Acum, Inimă de Foc a deschis larg fălcile căscând şi s-a aşezat, pregătindu-se de o sesiune zdravănă de spălat. Dungă Cenuşie încă dormea; în curând, Inimă de Foc avea să-l trezească şi să pornească în căutarea unui războinic care să-i supravegheze cât vânau.

În timp ce se spăla, i-a văzut pe Stea Albastră şi pe Gheară de Tigru aşezaţi la poalele Pietrei Mari, absorbiţi de conversaţie. Tocmai când se întreba despre ce vorbesc, Stea Albastră l-a chemat cu o mişcare din coadă. Inimă de Foc a sărit imediat în picioare şi a traversat în fugă tabăra.

— Inimă de Foc, a mieunat Stea Albastră în timp ce se apropia. Eu şi Gheară de Tigru suntem de părere că ai fost pedepsit destul. Tu şi Dungă Cenuşie puteţi trece din nou la statutul de războinici.

Lui Inimă de Foc îi venea să ţopăie de bucurie.

— Mulţumesc, Stea Albastră, a mieunat el.

— Să sperăm că v-aţi învăţat lecţia, a mormăit Gheară de Tigru.

— Gheară de Tigru va conduce o patrulă până la Patru Copaci, a continuat Stea Albastră, înainte ca Inimă de Foc să apuce să-i răspundă. Peste două nopţi, va fi lună plină şi trebuie să ştim dacă o să putem ajunge la Adunare. Gheară de Tigru, îl iei şi pe Inimă de Foc cu tine?

Inimă de Foc nu ştia cum să interpreteze sclipirea din ochii de chihlimbar ai secundului. Nu părea mulţumit – Gheară de Tigru nu părea niciodată mulţumit –, dar parcă se citea o satisfacţie sumbră, ca şi cum avea să-i facă plăcere să îl aibă pe Inimă de Foc în puterea lui. Tânărului războinic nu-i păsa. Era încântat că Stea Albastră avea din nou încredere în el, dându-i o misiune adevărată de războinic.

— Poate să vină, a mieunat Gheară de Tigru. Dar dacă pune o singură labă greşit, o să vreau să ştiu de ce.

Blana întunecată a vălurit în timp ce s-a ridicat în picioare.

— O să mai găsesc o pisică să ne însoţească.

Inimă de Foc l-a urmărit cu privirea în timp ce traversa luminişul şi intra în vizuina luptătorilor.

— Va fi o Adunare importantă, a murmurat Stea Albastră lângă el. Trebuie să aflăm cum se descurcă celelalte clanuri cu inundaţiile. E important să fim prezenţi acolo.

— O să găsim o cale, Stea Albastră, a asigurat-o el.

Siguranța l-a părăsit însă, o clipă mai târziu, când l-a văzut pe Gheară de Tigru ieșind din vizuină. Pisica ce-l urma era Coadă Lungă. Se părea că Gheară de Tigru alesese al treile membru al misiunii în așa fel încât să-l dezavantajeze pe Inimă de Foc.

Motanul roșcat a simțit cum stomacul i se strânge de îngrijorare. Nu era sigur că vrea să plece singur în misiune, doar cu Gheară de Tigru și Coadă Lungă. Avea încă proaspătă amintirea luptei cu Clanul Râului, în care Gheară de Tigru l-a privit liniștit cum se lupta cu un războinic feroce și nu a mișcat o labă să îl ajute. Iar Coadă Lungă îi era dușman din clipa în care sosise în clan.

I-au trecut prin fața ochilor imagini cu cele două pisici atacându-l în adâncul pădurii, ucigându-l. S-a scuturat. Se speria singur, ca un pui când ascultă poveștile bătrânilor. Nu încăpea îndoială că Gheară de Tigru avea să-l pună la treburi exagerate, iar Coadă Lungă avea să savureze fiecare moment, însă Inimă de Foc nu se speria de o provocare. Avea să le arate că le e egal ca războinic!

Luându-și respectuos rămas-bun de la Stea Albastră, s-a grăbit de-a curmezișul luminișului, ieșind din tabără în urma lui Gheară de Tigru și a lui Coadă Lungă.

Soarele urca în continuare, iar cerul a devenit de un albastru adânc în vreme ce pisicile călătoreau prin pădure spre Patru Copaci. Ferigile erau îngreunate cu stropi strălucitori de rouă, care se lipeau de blana lui Inimă de Foc când trecea pe lângă ele. Păsările cântau, iar pe ramuri foșneau frunzele noi. Sosise, în sfârșit, primăvara.

În timp ce îl urma pe Gheară de Tigru, Inimă de Foc era distras de mișcările tentante de prin tufișuri – prada mișuna încoace și încolo. După o vreme, secundul le-a dat voie să se oprească și să vâneze pentru ei. Era într-o dispoziție neobișnuit de bună, și-a spus Inimă de Foc, suficient de relaxat încât să-l laude chiar și pe războinicul cu blana de culoarea flăcărilor pentru priceperea cu care prinsese un șoarece rapid. Până și Coadă Lungă s-a abținut de la comentariile lui neprietenoase.

Și-au continuat drumul, iar Inimă de Foc își simțea stomacul plin și călduț, după ce mâncase șobolanul. Neliniștea dispăruse. Într-o zi atât de frumoasă nu putea să fie decât optimist, încredințat că aveau să se întoarcă la Stea Albastră cu vești bune.

Apoi au ajuns în vârful povârnișului și au privit pârâul ce traversa teritoriul Clanului Tunetului, care îi despărțea de Patru Copaci. Gheară de Tigru a șuierat încet și lung, iar Coadă Lungă a scos un strigăt surprins.

Inimă de Foc le împărtășea exasperarea. De obicei, apa pârâului era atât de joasă, încât pisicile puteau trece cu ușurință, sărind de pe piatră pe piatră și păstrându-și labele uscate. Acum apa își adjudecase o întindere vastă, de o parte și de alta a vechiului pârâu, iar curentul vuia nebunește de-a lungul cursului vechi al pârâului.

— Aveți chef să-l treceți? a scuipat Coadă Lungă. Eu nu prea.

Fără o vorbă, Gheară de Tigru a pornit în amonte, mergând pe marginea apelor revărsate spre Calea Tunetului. Pământul se înălța ușor, iar la scurtă vreme, Inimă de Foc a văzut că suprafața lucioasă era presărată cu smocuri de iarbă și tufe de buruieni ce se iteau deasupra apei.

— Nu mai e așa de adâncă precum era când a raportat Vifor Alb, a mieunat Gheară de Tigru. O să încercăm să traversăm aici.

Inimă de Foc se îndoia că apa e suficient de joasă, dar a tăcut. Știa că dacă s-ar fi împotrivit, n-ar fi primit decât obișnuitele ironii despre trecutul lui de pisoi de casă fraier. Așa că l-a urmat în tăcere pe Gheară de Tigru, care păși deja în apele revărsate. A observat că urechile lui Coadă Lungă tresăltau a neliniște când a intrat și el în apă.

Apa care se lovea de labele lui Inimă de Foc era rece. Și-a ales drumul cu grijă, mergând în zigzag spre malul celălalt al pârâului, sărind de la un smoc de iarbă la altul. Picăturile de apă sclipeau în lumina soarelui în timp ce el stropea în jur cu săriturile sale. La un moment dat, de sub labele lui a sărit o broască, aproape făcându-l să-și piardă echilibrul, dar s-a ținut bine înfigându-și ghearele într-un smoc de iarbă udă. În fața lui, curentul era maroniu acolo unde învolburase pământul din albia pârâului. Era prea lat ca să poată sări o pisică, iar pietrele erau cu totul

acoperite de ape.

„Sper că Gheară de Tigru nu are pretenția să înotăm“, își spunea Inimă de Foc înfiorat.

Chiar în clipa în care aceste cuvinte îi treceau prin minte, l-a auzit pe Gheară de Tigru strigând de undeva din amonte.

— Vino aici! Ia uite!

Inimă de Foc a pleoscăit prin apă spre el. Secundul, cu Coadă Lungă lângă el, stătea pe marginea pârâului. O creangă de copac era prinsă în fața lor, ținută în loc de curent, în așa fel încât se întindea de la un mal la altul.

— Exact ce ne trebuia, a mârâit satisfăcut Gheară de Tigru. Inimă de Foc, verifică tu dacă e stabil, da?

Inimă de Foc a privit plin de îndoială la creangă. Era mult mai subțire decât copacul prăbușit pe care îl folosise ca să treacă pe teritoriul Clanului Râului. Ieșeau din ea în toate direcțiile rămurele, pe care încă mai atârnau frunze uscate. O dată la câteva minute, creanga se zguduia puțin, ca și cum curentul ar fi vrut s-o poarte din nou în larg.

Cu orice alt războinic veteran, chiar cu Stea Albastră, Inimă de Foc ar fi discutat despre cât de sigură e creanga, înainte de a pune laba pe ea. Însă nicio pisică nu punea sub semnul întrebării un ordin de la Gheară de Tigru.

— Ți-e teamă, pisoi de casă? l-a tachinat Coadă Lungă.

Inimă de Foc își simțea hotărârea ca pe o bilă fierbinte în pântec. Nu avea de gând să se arate temător în fața acelor motani, oferindu-le plăcerea de a povesti apoi întregului clan. Scrâșnind din dinți, a pășit pe capătul crengii.

S-a lăsat imediat sub labele lui, iar motanul și-a înfipt adânc ghearele, luptând să-și găsească echilibrul. Vedea apa maronie ce se învolbura la nici o lungime de șoarece sub el, iar preț de câteva clipe i-a trecut prin cap să se arunce direct în ea.

Apoi și-a recăpătat echilibrul. A început să înainteze cu grijă, așezând labele una în fața celeilalte, în linie dreaptă. Creanga subțire se încovoia sub greutatea lui la fiecare pas. Rămurele i se prindeau în blană, punându-i în pericol echilibrul. „Așa nu o să ajungem niciodată la Adunare“, și-a spus Inimă de Foc.

Se apropia încet de mijlocul pârâului, unde vâltoarea era mai puternică. Creanga se tot îngusta, până a ajuns aproape la fel de groasă cât coada lui, fiindu-i tot mai greu să găsească loc pentru labe. Inimă de Foc s-a oprit și a măsurat din ochi distanța rămasă; oare era destul de aproape ca să poată sări direct?

Apoi creanga s-a legănat sub el. Mânat de instinct, a prins-o și mai tare cu ghearele. L-a auzit pe Gheară de Tigru strigând:

— Inimă de Foc! Vino înapoi!

O secundă, Inimă de Foc s-a bălăngănit în aer. Apoi creanga s-a îndoit din nou și dintr-odată era liberă, pornind în goană de-a lungul curentului. Inimă de Foc a alunecat într-o parte și i s-a părut că îl mai aude o dată pe Gheară de Tigru strigând în timp ce apa îl acoperea cu totul.

CAPITOLUL 17

Aruncându-se în pârâu, Inimă de Foc reușise să-și înfigă ghearele în creangă. Avea impresia că se luptă cu un inamic țepos din lemn, crengușele îl loveau și îi treceau prin blană, în timp ce respirația lui făcea bule la suprafața apei murdare. A reușit să scoată o clipă capul deasupra apei, însă înainte să tragă aer în piept, creanga s-a răsucit și l-a tras din nou în adânc.

Spaima îi conferea o liniște ciudată, ca și cum timpul și-ar fi încetinit trecerea. O parte din mintea lui Inimă de Foc îi spunea să dea drumul crengii și să încerce să iasă singur la suprafață, dar știa că în felul acesta și-ar fi riscat viața. Curentul era mult prea puternic pentru a înota. Nu avea altă soluție decât să-și înfigă ghearele în ramură și să se țină tare. „Clanul Stelelor să mă ajute!“ și-a spus el înspăimântat.

Simțurile începeau să se cufunde într-un întuneric tentant, când ramura s-a răsucit din nou, aducându-l iar la suprafață. Înecându-se și scuipând, s-a ținut de ea, în timp ce curentul trecea puternic pe lângă el. Nu vedea malul. Încerca să se tragă mai departe de vâltoarea cea mare, însă blana udă atârna greu. Iar labele îi erau epuizate de efort și de frig. Nu știa cât putea să mai reziste.

Chiar când simțea că e pe cale să dea drumul bucății de lemn, ceva a făcut-o să se oprească brusc. A vibrat pe toată lungimea ei, aproape aruncându-l pe Inimă de Foc cât acolo. Agățându-se disperat cu ghearele, a auzit o pisică strigându-l pe nume. A întors capul și-a văzut că celălalt capăt al crengii era blocat de o stâncă ce intra în pârâu.

Pe stâncă era întins Coadă Lungă, care se întindea spre el.

— Mișcă, pisoi de casă! a mârâit el.

Cu ultimul strop de energie, Inimă de Foc s-a târât de-a lungul crengii. Rămurelele îl loveau peste față. A simțit cum creanga începe din nou să se smucească și s-a aruncat spre stâncă, zgâriind-o disperat cu labele din față, în vreme ce labele din spate loveau haotic apa. Labele lui de-abia atingeau stânca, când creanga a fost smulsă de sub el.

A crezut o clipă că avea s-o urmeze. Stânca era netedă, nu avea cum să se prindă cu labele de ea. În secunda următoare, Coadă Lungă s-a întins spre el și Inimă de Foc i-a simțit colții apucându-l de ceafă. Cu ajutorul motanului, a reușit să se urce în gheare pe stâncă. Tremurând, a tușit mult și a scuipat câteva guri de apă de râu, înainte de a-și ridica privirea.

— Mulțumesc, Coadă Lungă, a suspinat el.

Figura războinicului era lipsită de expresie.

— N-ai pentru ce.

Gheară de Tigru și-a făcut apariția din spatele stâncii.

— Ești rănit? Poți să mergi?

Nesigur pe labe, Inimă de Foc s-a ridicat. Apa îi curgea șiroaie din blană. S-a scuturat.

— S-sunt bine, Gheară de Tigru, s-a bâlbâit el.

Secundul s-a dat un pas înapoi, ferindu-se de stropii ce săreau din blana lui Inimă de Foc.

— Ai grijă, suntem deja cu toții suficient de uzi.

Apropiindu-se de Inimă de Foc, l-a adulmecat din cap până în labe.

— Gata, înapoi în tabără, a poruncit el. De fapt, ne întoarcem toți. Nicio pisică nu poate trece apa; asta chiar c-ai demonstrat.

Inimă de Foc a dat din cap și l-a urmat fără o vorbă pe secund. Au intrat înapoi în pădure. Înfrigurat și mai obosit decât fusese vreodată în viața lui, Inimă de Foc nu-și dorea decât să se culcușească și să doarmă sub razele calde ale soarelui.

Însă în timp ce labele îi erau grele ca piatra, în minte avea un vârtej de temeri și bănuieli. Gheară de Tigru îl trimisese să treacă peste creangă, când orice pisică și-ar fi dat seama că e periculos. Nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva Gheară de Tigru desprinsese intenționat creanga de la mal, ca să fie sigur că Inimă de Foc era aruncat în pârâul revărsat.

„Nu dacă era acolo și Coadă Lungă“, a decis el. În fond, Coadă Lungă îl salvase. Oricât l-ar fi antipatizat Inimă de foc pe Coadă Lungă, trebuia să recunoască, războinicul tărcat respecta cu strictețe codul războinicilor când un tovarăș era în pericol.

Chiar și așa, Gheară de Tigru ar fi putut mișca ramura fără ca celălalt motan să fi văzut, sau poate Coadă Lungă nu înțelesese ce se întâmpla. Ar fi vrut să-l întrebe, dar știa că Gheară de Tigru ar fi aflat imediat de întrebările lui.

Apoi a privit spre Gheară d e Tigru și a văzut că secundul îl urmărea cu o ură fățișă în ochi. Când Inimă de Foc a întâlnit privirea de chihlimbar, a văzut cum ochii lui Gheară de Tigru se îngustează amenințător. În clipa aceea Inimă de Foc a știut că Gheară de Tigru încercase să-l ucidă. De data aceasta eșuase. Dar ce avea să se întâmple data următoare? Mintea obosită a lui Inimă de Foc a ocolit întrebarea aceasta. Data următoare, Gheară de Tigru avea să se asigure că reușește.

Până a ajuns la tabără, soarele cald al primăverii îi uscase blana, însă era atât de epuizat, încât de-abia se mai ținea pe labe.

Furtună de Nisip, care ședea la soare în fața vizuinii războinicilor, a sărit în picioare imediat ce l-a văzut și a pornit spre el într-un suflet.

— Inimă de Foc, arăți groaznic! Ce s-a întâmplat?

— Nimic, a bălmăjit Inimă de Foc. Am…

— Inimă de Foc a înotat un pic, atâta tot, l-a întrerupt Gheară de Tigru, privind spre tânărul războinic. Haide, trebuie să-i dăm raportul lui Stea Albastră.

A pornit tacticos spre Piatra Mare, iar în spatele lui venea Coadă Lungă. Inimă de Foc se împleticea după ei, iar Furtună de Nisip îl însoțea, mergând lipită de el, sprijinindu-l.

— Ei bine? a întrebat Stea Albastră când pisicile au ajuns în fața ei. Ați găsit pe unde să traversați?

Gheară de Tigru a clătinat capul imens.

— E imposibil. Apa e prea mare.

— Dar toate clanurile trebuie să participe la Adunare, a insistat Stea Albastră. Clanul Stelelor se va mânia dacă nu încercăm să găsim o cale pe uscat. Gheară de Tigru, spune-mi exact pe unde ați luat-o.

Secundul a început să descrie în detaliu evenimentele din dimineața aceea, inclusiv tentativa lui Inimă de Foc de a traversa pârâul pe creangă.

— A fost curajos, dar nechibzuit, a mârâit el. Am crezut c-o să plătească cu viața.

Furtună de Nisip era foarte impresionată, însă Inimă de Foc știa la fel de bine ca și Gheară de Tigru că nu avusese de ales când a pus laba pe creanga aceea.

— Pe viitor să ai mai multă grijă, Inimă de Foc, l-a avertizat Stea Albastră. Mai bine treci pe la Colț Galben, să nu fi răcit.

— Sunt bine, i-a răspuns el. Trebuie doar să dorm. Asta-i tot.

Ochii lui Stea Albastră s-au îngustat.

— A fost un ordin, Inimă de Foc.

De-abia stăpânindu-și un căscat, Inimă de Foc a plecat capul respectuos.

— Da, Stea Albastră.

— După ce termini să vii la vizuină, a mieunat Furtună de Nisip, lingându-l ușor. O să-ți aduc niște pradă proaspătă.

Inimă de Foc i-a mulțumit cu un mieunat și s-a împleticit nesigur spre vizuina lui Colț Galben. Poiența era goală, dar când a strigat-o, bătrâna pisică-vraci a scos capul din stâncă.

— Inimă de Foc? Vai de Clanul Stelelor, parcă ești o veveriță căzută din copac. Ce-ai pățit?

În timp ce povestea, bătrâna s-a apropiat de el. A urmat-o imediat și Labă Fumurie, care s-a așezat lângă Inimă de Foc, făcând ochii mari când a auzit că aproape se înecase.

Văzând-o, Inimă de Foc și-a amintit cum fusese rănită lângă Calea Tunetului – alt accident aranjat de Gheară de Tigru? Mai era, bineînțeles, uciderea mișelească a lui Coadă Roșie. Amețit de oboseală, Inimă de Foc se întreba cum l-ar fi putut opri pe Gheară de Tigru înainte ca o altă pisică să moară pentru ambiția nemiloasă a secundului.

— Mda, a mormăit Colț Galben, întrerupându-i șirul gândurilor triste. Ești un motan puternic și probabil n-ai răcit, dar o să verificăm, ca să fim sigure. Labă Fumurie, după ce trebuie să ne uităm în cazul unei pisici căzute în apă?

Labă Fumurie s-a așezat în fund, cu spatele drept și coada încolăcită în jurul labelor. Privind-o drept pe Colț Galben, a recitat:

— Respirație dificilă, senzație de rău, lipitori în blană.

— Bun, a mormăit Colț Galben. Dă-i drumul atunci.

Cu mare atenție, Labă fumurie l-a adulmecat din cap până în labe, răscolindu-i ușor blana cu o labă, ca să se asigure că nu se prinsese de el vreo lipitoare.

— Respiri normal, Inimă de Foc? l-a întrebat cu blândețe. Te simți rău?

— Nu, totul e în regulă, a mieunat Inimă de Foc. Vreau doar să dorm o lună.

— Cred că este bine, Colț Galben, a dat raportul Labă Fumurie.

Și-a lipit obrazul de fața lui Inimă de Foc și l-a lins repejor de câteva ori.

— Dar să nu mai sari în vreun râu, da?

Colț Galben a tors amuzată.

— Bine, Inimă de Foc, poți să mergi să te culci.

Labă Fumurie a ciulit urechile uimită.

— Dar nu verifici și tu? Dacă mi-a scăpat ceva?

— Nu e nevoie, a mieunat Colț Galben. Am încredere în tine, Labă Fumurie.

Bătrâna pisică s-a întins, arcuindu-și spatele costeliv și apoi s-a relaxat.

— Vreau să-ți spun un lucru de ceva vreme, a continuat ea. Văd pe aicea așa de multe pisici cu minți de șoarece, că e o adevărată bucurie să găsesc una cu capul pe umeri. Ai învățat repede și te porți foarte bine cu pisicile bolnave.

— Mulțumesc, Colț Galben! a izbucnit Labă Fumurie cu ochii rotunjiți de surprindere, laudele lui Colț Galben o luaseră pe nepregătite.

— Taci din gură, n-am terminat. Îmbătrânesc și e momentul să-mi caut ucenic. Labă Fumurie, ce părere ai de a deveni următoarea pisică-vraci a Clanului Tunetului?

Tânăra pisică a sărit în picioare. Ochii îi străluceau, tremura de entuziasm.

— Vorbești serios? a șoptit ea.

— Sigur că vorbesc serios, a mârâit Colț Galben. Spre deosebire de alte pisici, n-am obiceiul de a vorbi doar ca să-mi aud vocea.

— În cazul ăsta, a murmurat Labă Fumurie ridicând capul cu demnitate, nimic pe lumea asta nu m-ar bucura mai mult!

Inimă de Foc își simțea inima bătând repede de fericire. Își făcuse atâtea griji pentru Labă Fumurie; întâi când crezuse că avea să moară, apoi când devenise evident că rana de la picior avea s-o împiedice să devină războinică. Își amintea cu câtă disperare se întreba ea ce-avea să facă în viață. Acum, Colț Galben găsise soluția perfectă. Inimă de Foc nici nu îndrăznise să spere că avea să mai vadă tânăra pisică atât de fericită și de entuziasmată de viitor.

S-a întors cu inima mai ușoară la vizuina războinicilor, a mâncat împreună cu Furtună de Nisip și apoi s-a culcat. La trezire, lumina din vizuină era roșiatică – soarele apunea.

Dungă Cenușie îl înghiontea.

— Trezește-te, mieuna prietenul lui. Stea Albastră a convocat o Adunare.

Când a ieșit din vizuină Inimă de Foc a văzut-o pe Stea Albastră deja instalată în vârful Pietrei Mari. Lângă ea ședea Colț Galben, iar după ce s-au adunat toate pisicile, bătrâna pisică-vraci a fost cea care li s-a adresat prima.

— Pisici ale Clanului tunetului, a mieunat ea cu vocea-i răgușită. Am de făcut un anunț. După cum știți, nu sunt o pisică tânără. A venit momentul să iau un ucenic. Așa că am ales singura pisică pe care o suport, a tors ea amuzată. Și singura care mă suportă pe mine. Viitoarea voastră pisică-vraci va fi Labă Fumurie.

A izbucnit un cor de miorlăituri încântate. Labă Fumurie ședea la poalele Pietrei Mari, cu ochii strălucitori și cu blana spălată cu grijă. Și-a plecat capul modestă, în timp ce tot clanul o felicita.

— Labă Fumurie, s-a făcut auzită Stea Albastră peste mieunatul general, accepți postul de ucenică a lui Labă Galbenă?

Labă Fumurie a ridicat privirea spre lidera ei.

— Da, Stea Albastră.

— Atunci când luna va ajunge la jumătate, vei face călătoria la Gura-mamei, pentru a fi acceptată de Clanul Stelelor. Toate gândurile bune ale pisicilor din clan te vor însoți.

Colț Galben s-a dat jos de pe piatră – pe jumătate a sărit, pe jumătate s-a lăsat să alunece – și s-a dus lângă Labă Fumurie, lipindu-și nasul de al ei. Apoi celelalte pisici din clan s-au strâns în jurul noii ucenice. Inimă de Foc l-a văzut pe Labă de Ferigă lipindu-se de sora lui, cu ochii strălucind de mândrie; până și Gheară de Tigru s-a dus la ea și i-a mieunat câteva cuvinte. Era clar că Labă Fumurie era preferata tuturor pentru ocuparea acele poziții importante.

Așteptând să o felicite și el, Inimă de Foc se gândea cât de bine ar fi fost dacă toate problemele lui s-ar fi rezolvat la fel de ușor.

CAPITOLUL 18

Soarele apunea pentru a treia oară de când Inimă de Foc aproape că se înecase. Tânărul luptător se spăla în fața vizuinii, trecându-și cu nădejde limba peste blană. I se tot părea că mai simte gustul apei mâloase. Întorcându-și capul ca să se spele pe spate, a auzit zgomotul unor labe ce se apropiau și, ridicând privirea, l-a văzut pe Gheară de Tigru oprindu-se lângă el.

— Stea Albastră vrea să mergi la Adunare, a mârâit el. Mergi la vizuina ei și ia-i și pe Furtună de Nisip și Dungă Cenușie.

A plecat înainte ca Inimă de Foc să apuce să-i răspundă.

Motanul roșcovan s-a ridicat și s-a întins. Aruncând o privire în jur, i-a văzut pe Dungă Cenușie și Furtună de Nisip mâncând împreună lângă tufișul de urzici și s-a dus repede lângă ei.

— Stea Albastră ne-a ales să mergem la Adunare, i-a anunțat el.

Furtună de Nisip și-a terminat mierla și s-a lins repede pe bot cu limbuța roz.

— Dar avem cum să ajungem la Adunare? a mieunat ea nedumerită. Credeam că pârâul nu poate fi trecut.

— Stea Albastră a zis că s-ar înfuria Clanul Stelelor dacă nu am încerca, a mieunat Inimă de Foc. Vrea să vorbească acum cu noi, poate are un plan.

Dungă Cenușie a răspuns vorbind cu gura plină, tocmai mânca un șobolan.

— Sper doar că nu se așteaptă să înotăm.

În ciuda cuvintelor lui, ochii îi străluceau de entuziasm, în timp ce hăpăia restul prăzii; apoi a sărit în picioare. Inimă de Foc știa că prietenul lui era, probabil, nerăbdător să o vadă pe Pârâu Argintiu și se întreba dacă apucaseră să se mai întâlnească după ce el și Dungă Cenușie fuseseră prinși trecând râul după acea vânătoare ghinionistă pentru Clanul Râului.

Inimă de Foc se gândea la puii lui Dungă Cenușie și se întreba dacă acesta avea să suporte să-i vadă crescând în alt clan. Oare Pârâu Argintiu avea să le poată spune vreodată că tatăl lor e Dungă Cenușie, războinicul din Clanul Tunetului? A încercat să nu se mai gândească la lucrurile astea, în timp ce traversa împreună cu prietenii lui luminișul, spre Piatra Mare. Stea Albastră stătea în fața vizuinii ei, iar lângă ea se aflau deja Vifor Alb, Blană de Șoarece și Blană Albastră. O clipă mai târziu li s-au alăturat și Gheară de Tigru și Dungă Neagră.

— După cum știți, în noaptea asta e lună plină, a început Stea Albastră după ce s-au adunat cu toții. Va fi greu să ajungem la Patru Copaci, însă Clanul Stelelor așteaptă ca noi să facem tot ce putem pentru a găsi o cale pe uscat. Așa că am decis ca de data acesta să mă însoțească doar războinici – nu e o călătorie pentru bătrâni și ucenici, sau pentru reginele însărcinate. Dungă Neagră, tu ai condus o patrulă pentru a cerceta pârâul în dimineața aceasta. Spune-mi ce-ați găsit.

— Apa scade, a mieunat Dungă Neagră. Dar nu destul de repede. Am patrulat până la Calea Tunetului și pe nicăieri nu poate traversa o pisică fără să trebuiască să înoate.

— Pârâul e mai îngust acolo, a mieunat Blană Albastră. Nu am putea sări pe malul celălalt?

— Poate dacă ne cresc aripi, i-a răspuns Dungă Cenușie. Dacă ai la dispoziție doar labele…

— Dar tot ăla trebuie să fie locul cel mai bun în care să încercăm, a insistat Vifor Albastru.

Stea Albastră a dat din cap.

— Vom începe de acolo, a hotărât ea. Poate Clanul Stelelor ne va ajuta să trecem în siguranță.

S-a ridicat în labe și și-a condus pisicile afară din tabără.

Soarele coborâse de pe cer, iar apusul estompa contururile pădurii. De undeva din depărtare s-a auzit tânguiala unei bufnițe, iar Inimă de Foc auzea prada mișcându-se prin tufișuri, însă războinicii erau prea concentrați asupra călătoriei pe care o aveau de făcut, pentru a se gândi la vânat. Stea Albastră i-a condus printre copaci, ieșind direct în locul unde pârâul izvora dintr-un tunel de piatră de sub Calea Tunetului. Drumul lor obișnuit spre Patru Copaci nu trecea atât de aproape de Calea Tunetului, așa că Inimă de Foc se întreba ce are de gând lidera lor. Când au ajuns la tunel, a văzut că apele revărsate se întind și pe partea cealaltă, reflectând lumina palidă a lunii, ce urca pe cer. Apa acoperea și Calea Tunetului, iar pisicile au văzut cum trecea un monstru, mișcându-se încet de tot și ridicând cu labele lui rotunde, negre, un val de apă mizerabilă.

Odată ce monstrul dispăruse în depărtare, Stea Albastră și-a condus pisicile la marginea apei, pe suprafața dură a Căii Tunetului. A adulmecat apa, strâmbând din nas atunci când i-a simțit duhoarea, și a pus precaută o labă în potop.

— Aici e destul de joasă, a mieunat ea. Putem să mergem pe lângă Calea Tunetului până pe partea cealaltă a pârâului, iar până la Patru Copaci s-o luăm de-a lungul graniței cu Clanul Umbrelor.

Să meargă pe lângă Calea Tunetului! Lui Inimă de Foc i se înfoia blana de teamă la gândul că aveau să o ia intenționat pe urmele monștrilor. Accidentul lui Labă Fumurie îi demonstrase ce le puteau face aceștia pisicilor, iar ea de-abia ajunsese la marginea Căii Tunetului.

— Dacă mai vine un monstru? a rostit Dungă Cenușie, dând glas îngrijorării lui Inimă de Foc.

— O să ne ținem deoparte, i-a răspuns Stea Albastră calmă. Ați văzut cât de încet se mișca monstrul. Poate nu le place să-și ude labele.

Inimă de Foc își dădea seama că Dungă Cenușie încă are îndoieli. Era la fel de îngrijorat ca prietenul său, dar nu mai avea rost să protesteze. Gheară de Tigru le-ar fi reproșat că sunt lași.

— Stea Albastră, așteaptă, a mieunat Vifor Alb, când lidera clanului a pășit în apă. Știi cât de jos este teritoriul nostru pe partea cealaltă a pârâului? Presupun că va fi inundație și acolo. N-avem cum să ajungem la Patru Copaci fără să intrăm pe teritoriul Clanului Umbrelor, care e mai înalt.

O pisică de lângă Inimă de Foc a șuierat ușor, iar Inimă de Foc a simțit din nou fiorul spaimei. Un grup de războinici care să treacă granița unui clan cu care se luptaseră de curând? Dacă i-ar fi prins o patrulă, puteau presupune că e vorba de o invazie.

Stea Albastră s-a oprit, cu apa izbindu-i-se ușor de labe, și a întors privirea spre Vifor Alb.

Poate, a recunoscut ea, dar trebuie să ne asumăm riscul, dacă asta e singura cale.

A pornit din nou, nedându-le pisicilor timp să protesteze. Nu mai aveau ce face, trebuia s-o urmeze. Inimă de Foc a înaintat prin apă pe marginea Căii Tunetului, chiar în spatele lui Vifor Alb. Gheară de Tigru era ultimul în caz că venea vreun monstru din spate.

La început a fost liniște, cu excepția unui singur monstru care a trecut în direcția opusă, pe partea cealaltă a Căii Tunetului. Apoi Inimă de Foc a auzit mârâitul unui monstru ce se apropia.

— Feriți-vă! a strigat Gheară de Tigru de la capătul șirului de pisici.

Inimă de Foc a înmărmurit, lipindu-se de zidul jos ce mărginea Calea Tunetului pe bucata aflată deasupra apei. Dungă Neagră s-a urcat în gheare pe zid și s-a lipit de el, arătându-și colții monstrului care trecea. Preț de o clipă, culorile lui stranii, sclipitoare s-au reflectat în apa urât mirositoare și s-a format un val care l-a stropit pe Inimă de Foc până la blana de pe burtă.

Apoi a dispărut, iar Inimă de Foc a simțit că poate respira din nou. Când au ajuns pe partea cealaltă a pârâului, Inimă de Foc și-a dat seama că Vifor Alb avusese dreptate. Terenul jos al Clanului Tunetului era acoperit de apă. Nu aveau ce face, doar să meargă în continuare de-a lungul Căii Tunetului, până ce pământul avea să fie mai înalt și suficient de uscat pentru a putea merge.

Bucuros că nu mai trebuie să meargă pe suprafața dureros de tare a Căii Tunetului, Inimă de Foc a ridicat capul și a deschis botul. Un miros puternic, rânced, i-a invadat nasul – mirosul

Clanului Umbrelor! Urmaseră Calea Tunetului până dincolo de teritoriul Clanului Tunetului, iar acum îi despărțea de Adunarea de la Patru Copaci o bucată de pământ al Clanului Umbrelor.

— N-ar trebui să fim aici, a murmurat neliniștită Blană Albastră.

Dacă Stea Albastră auzise comentariul, l-a ignorat, grăbind pasul până au ajuns să alerge prin teritoriul inamic. Erau doar câțiva copaci, iar iarba tăiată scurt nu putea oferi adăpost sau ascunziș pisicilor clandestine. Inima motanului roșcat bătea tare, și asta nu numai din cauza alergăturii. Dacă îi prindeau pisicile din Clanul Umbrelor, aveau mari probleme, dar nu mai era mult până la Patru Copaci și poate că norocul avea să fie de partea lor.

Apoi a zărit o umbră întunecată strecurându-se în fața lor, pe cale să se intersecteze cu Stea Albastră. Au apărut și alte umbre, iar un urlet furios a despicat liniștea nopții.

La început, pentru un moment, Stea Albastră a grăbit pasul, ca și cum ar fi vrut să scape fugind. Apoi a încetinit și chiar s-a oprit. Războinicii ei au făcut la fel. Inimă de Foc s-a oprit gâfâind. Umbrele s-au apropiat, și Stea Albastră a văzut că erau pisici din Clanul Umbrelor, conduse de liderul lor, Blană Întunecată.

— Stea Albastră! a scuipat el oprindu-se în fața conducătoarei Clanului Tunetului. De ce ți-ai adus pisicile pe teritoriul nostru?

— Din cauza inundațiilor, ăsta e singurul drum spre Patru Copaci, i-a răspuns ea calmă, cu voce joasă. Nu avem gânduri rele, Blană Întunecată. Știi și tu că avem armistițiu pentru Adunare.

Blană întunecată a șuierat, cu urechile lipite de cap și blana înfoiată.

— Armistițiul e valabil la Patru Copaci, a mârâit el. Aici nu e niciun armistițiu.

Din instinct, Inimă de Foc s-a lăsat în jos, în poziția de apărare. Pisicile din Clanul Umbrelor – războinici, dar și ucenici și bătrâni – s-au așezat în semicerc în jurul grupului mai mic de pisici din Clanul Tunetului. Ca și Blană Întunecată, aveau blana zburlită și dădeau nervoase din coadă. Ochii dușmănoși reflectau lumina rece a lunii. Inimă de Foc era conștient că, dacă s-ar fi ajuns la o luptă, Clanul Tunetului nu ar fi avut nicio șansă, fiind depășit numeric.

— Îmi pare rău, Blană Întunecată, a mieunat Stea Albastră. Nu ți-am încălca teritoriul fără un motiv întemeiat. Te rugăm să ne lași să trecem.

Cuvintele ei nu le îmbunaseră pe pisicile din Clanul Umbrelor. Blană Plumburie, secundul Clanului Umbrelor, a pășit lângă lider, o umbră nedeslușită în lumina lunii.

— Cred c-au venit să ne spioneze, a mârâit el încet.

— Să spionăm?

Gheară de Tigru și-a făcut drum printre pisici, venind în față lângă Stea Albastră. Și-a vârât capul în fața lui Blană Plumburie până mai era doar o lungime de șoarece între nasurile lor.

— Ce am putea să spionăm aici? Suntem departe de tabăra voastră.

Blană Plumburie și-a dezvelit colții ascuțiți ca niște spini.

— Dă-ne ordinul, Blană Întunecată, și îi rupem în fâșii.

— Puteți să încercați, cel puțin, a mârâit Gheară de Tigru.

Câteva clipe, Blană Întunecată a rămas tăcut. Inimă de Foc s-a încordat tot. Lângă el Dungă Cenușie mârâia încet, din gât. Blană de șoarece își arăta colții celei mai apropiate pisici din Clanul Tunetului, iar ochii gălbui ai lui Furtună de Nisip străluceau gata de luptă.

— Dați-vă înapoi, a mormăit în cele din urmă Blană Întunecată spre luptătorii lui. Îi lăsăm să treacă. Vreau ca pisicile din Clanul Tunetului să se afle la Adunare.

Cu toate că vorbele lui erau prietenoase, le-a șuierat printre colții dezveliți. Devenind bănuitor, Inimă de Foc a șoptit spre Dungă Cenușie:

— Ce vrea să spună cu asta?

— Habar n-am. N-am văzut labă din Clanul Umbrelor de când au început inundațiile. Cine știe ce pun la cale.

— Ba chiar o să vă oferim și o escortă, a continuat blană Întunecată, îngustând ochii. Doar așa, ca să fim siguri că ajungeți în siguranță la Patru Copaci. N-am vrea ca marele Clan al Tunetului s-o ia la goană, speriat de vreun șoarece furios, nu?

Un murmur de aprobare s-a auzit din rândul războinicilor Clanului Umbrelor. S-au grupat în așa fel încât au înconjurat din toate părțile pisicile din Clanul Tunetului. Dând ușor din cap, Blană Întunecată a pornit pe lângă Stea Albastră. Celelalte pisici i-au urmat, patrula Clanului Umbrelor potrivindu-și pașii după Clanul Tunetului.

Pisicile din Clanul Tunetului au pornit spre Adunare înconjurate din toate părțile de inamici.

Luna urcase deja pe cer când Inimă de Foc și celelalte pisici din Clanul Tunetului au fost conduși în vâlceaua de sub cei Patru Stejari. O lumină rece și amenințătoare strălucea deasupra membrilor Clanului Râului și ai Clanului Vântului, care se adunaseră deja. S-au întors cu toții, curioși, spre grupul care cobora. Inimă de Foc știa că el și clanul lui arată mai curând a prizonieri. Încerca să meargă cât mai mândru, cu capul și cu coada în sus, sfidând orice pisică ce ar fi îndrăznit să spună că sunt supuși.

Spre ușurarea lui, pisicile din Clanul Umbrelor s-au făcut nevăzute imediat ce au ajuns în vâlcea. Stea Albastră s-a îndreptat direct spre Piatra Mare, cu Gheară de Tigru lângă ea. Inimă de Foc s-a uitat în jur după Dungă Cenușie: și-a dat seama că prietenul lui dispăruse deja. O secundă mai târziu, l-a zărit apropiindu-se de Pârâu Argintiu, însă frumoasa pisică tărcată era înconjurată de alte pisici din Clanul Râului, așa că Dungă Cenușie nu putea decât să se învârtă prin preajmă, frustrat.

Inimă de Foc și-a înăbușit un oftat. Știa cât de mult jinduie Dungă Cenușie să o vadă din nou pe Pârâu Argintiu, mai ales acum că era însărcinată, însă era deosebit de periculos să se întâlnească la Adunare, unde orice pisică îi putea surprinde împreună.

— Ce-i cu tine? l-a întrebat Blană de Șoarece, făcându-l să tresară. Pari îngrijorat.

Inimă de Foc l-a privit lung pe războinicul cafeniu.

— Mă… mă gândeam la ce a spus Blană Întunecată, a improvizat el repede. Oare de ce a zis că vrea ca pisicile din Clanul Tunetului să fie prezente aici?

— Oricum ar fi, eu sunt sigură de un lucru. N-a făcut-o ca să fie de ajutor, a miorlăit Furtună de Nisip, apropiindu-se, cu Blană Albastră lângă ea.

Și-a lins o labă și s-a frecat după ureche cu ea.

— O să aflăm curând, a continuat.

— Se apropie necazuri mari, a mieunat Blană Albastră peste umăr, întorcându-se ca să stea de vorbă cu niște regine din Clanul Vântului. O simt în labe.

Mai tulburat ca niciodată, Inimă de Foc a început să se plimbe de colo colo pe sub copaci, ascultând cu o ureche ce vorbeau pisicile din jurul lui. Cele mai multe făceau schimb de bârfe inofensive, se puneau la curent cu noutățile din celelalte clanuri, așa că nu a reușit să afle nimic despre ce punea la cale Clanul Umbrelor. A observat, însă, că toate pisicile din Clanul Umbrelor pe lângă care trecea îl priveau lung, cu o dușmănie fățișă. A surprins una sau două dintre ele uitându-se spre Piatra Mare ca și cum ar fi fost nerăbdătoare să înceapă Adunarea.

În cele din urmă, de pe stâncă s-a auzit un strigăt, iar zgomotul mieunăturilor s-a stins. Inimă de Foc a găsit un loc la marginea vâlcelei, de unde îi vedea bine pe cei patru lideri de clanuri, ale căror siluete se conturau negre pe fundalul cerului.

Furtună de Nisip a venit lângă el așezându-se cu labele sub ea.

— Ia să vedem, a mieunat ea nerăbdătoare.

Blană Întunecată a făcut un pas înainte, cu labele rigide și în mod vădit furios.

— Pisici din toate clanurile, ascultați-mă! a cerut el. Ascultați-mă și țineți minte. Până în vara trecută, Stea Căzătoare a fost liderul Clanului Umbrelor. A fost…

Stea Înaltă, liderul Clanului Vântului, a pășit și el în față până lângă Blană Întunecată.

— De ce rostești numele acesta pe care îl urăște toată lumea? a mârâit el.

Ochii i-au scăpărat, iar Inimă de Foc și-a amintit cum Stea Căzătoare și luptătorii lui goniseră Clanul Vântului de pe propriul teritoriu.

— Îl urâm cu toții, da, a aprobat Blană Întunecată. Și pe bună dreptate, după cum știi și tu

foarte bine, Stea Înaltă. A furat pui de la Clanul Tunetului. A forțat puii din propriul clan să participe prea devreme la lupte, iar aceștia au murit. În cele din urmă, s-a dovedit atât de însetată de sânge, încât noi, propriul lui clan – l-am exilat. Și unde este el acum? a strigat el cu o voce tot mai ascuțită. A fost lăsat să moară în pădure sau să se hrănească din resturile de pe lângă Două-Picioare? Se află în seara asta aici pisicile care l-au primit în rândul lor. Ele trădează codul războinicilor, trădează toate celelalte pisici din pădure!

Inimă de Foc și Furtună de Nisip și-au aruncat câte o privire neliniștită. Își dădea seama ce urmează și după privirea ei era clar că și ea știe.

— Clanul Tunetului! a urlat Blană Întunecată. Clanul Tunetului îl găzduiește pe Stea Căzătoare.

CAPITOLUL 19

Strigăte șocate și furioase s-au ridicat din rândul pisicilor ce înconjurau Piatra Mare. Fiecare mușchi din trupul lui Inimă de Foc îi poruncea instinctiv să se dea în spate, să intre în tufișuri și să se ascundă de mânia lor. A avut nevoie de toată puterea voinței lui pentru a rămâne pe loc. Furtună de Nisip s-a lipit de el, iar căldura ei l-a mai liniștit un pic.

Sus pe Piatra Mare, Stea Înaltă s-a întors fulgerător spre Stea Albastră.

— E adevărat ce spune? a mârâit el.

Stea Albastră nu i-a răspuns imediat. Cu o demnitate admirabilă, ea a pășit în față, privindu-l în ochi pe Blană Întunecată. Lumina lunii strălucea pe blana ei, făcând-o să pară argintie, Inimă de Foc aproape c-ar fi putut crede că un războinic din Clanul Stelelor sărise de pe Blana Argintie pentru a li se alătura. Pisica a așteptat până s-au potolit zgomotele de jos.

— De unde știi asta? l-a întrebat cu răceală pe Blană Întunecată. Ne-ați spionat tabăra?

— Să spionăm! a scuipat Blană Întunecată. Nici nu e nevoie să vă spionăm, când ucenicii voștri bârfesc cu gura cât o șură. Războinicii mei au auzit din întâmplare despre asta la ultima Adunare. Îndrăznești să stai în fața mea și să-mi spui că s-au înșelat?

Inimă de Foc și-a amintit că-l văzuse pe Labă Iute împreună cu ucenicii din Clanul Umbrelor, la finalul ultimei Adunări. Nici nu era de mirare că tânărul motan avea o figură așa de vinovată, dacă le povestise prietenilor lui despre prizonierul Clanului Tunetului, imediat ce Stea Albastră poruncise întregului clan să păstreze tăcerea.

Stea Albastră a ezitat. Lui Inimă de Foc îi părea rău că era pusă într-o asemenea situație. Multe pisici din clanul ei fuseseră nemulțumite de hotărârea de a-l adăposti pe Coadă Ruptă cel orb. Oare cum avea să se apere în fața celorlalte clanuri?

Stea Înaltă s-a așezat pe burtă în fața ei, cu urechile date pe spate.

— E adevărat? a repetat el.

În primul moment, Stea Albastră nu a răspuns nimic. Apoi a ridicat sfidătoare capul.

— Da, e adevărat, a mieunat ea.

— Trădătoare! a scuipat Stea Înaltă. Știi prea bine ce ne-a făcut Stea Căzătoare.

Vârful cozii lui Stea Albastră a tresărit; până și din locul în care se afla el, Inimă de foc vedea cât de încordat era trupul conducătoarei, cum se lupta să rămână calmă.

— Nicio pisică nu îndrăznește să mă numească „trădătoare“! a șuierat ea.

— Eu îndrăznesc, a ripostat Stea Înaltă. Ești o trădătoare a codului războinicilor dacă ești gata să-i oferi adăpost acelui… acelui rahat de șoarece!

Peste tot prin poiană, pisicile Clanului Vântului au sărit în labe, strigând întru susținerea liderului lor:

— Trădătoare! Trădătoare!

La poalele Pietrei Mari, Gheară de Tigru și Șchiopul, secundul Clanului Vântului, se înfruntau față în față cu blana zburlită, colții dezgoliți și cu boturile la distanță de nici o lungime de șoarece.

Inimă de Foc a sărit și el în picioare, instinctul de luptă umplându-l de energie. A zărit-o pe Blană Albastră mârâind la reginele din Clanul Vântului împreună cu care se spălase, prietenoasă,

mai devreme. Doi războinici din Clanul Umbrelor au pornit amenințători spre Dungă Cenușie, iar Blană de Șoarece a sărit lângă el, gata de atac în apărarea lui.

— Opriți-vă! a strigat Stea Albastră. Cum puteți să încălcați armistițiul în felul ăsta? Chiar vreți să stârniți mânia Clanului Stelelor?

În timp ce vorbea, lumina lunii începea să se stingă. Toate pisicile din vâlcea au înmărmurit. Ridicând privirea, Inimă de Foc a văzut un nor trecând peste fața lunii. S-a cutremurat. Să fi fost un avertisment din partea Clanului Stelelor, din cauză că păreau pe cale să încalce armistițiul sacru? Norii mai acoperiseră luna și alte dăți, semn al mâniei Clanului Stelelor, punând capăt Adunării.

După trecerea norului, vâlceaua a fost din nou scăldată în lumina lunii. Momentul de criză trecuse. Cele mai multe dintre pisici s-au așezat, continuând însă să se privească cu dușmănie. Vifor Alb și-a făcut loc între Șchiopul și Gheară de Tigru, începând să miaune grăbit în urechea secundului Clanului Tunetului.

Pe Piatra Mare, Stea Încovoiată a făcut un pas înainte, venind lângă Stea Albastră. Părea calm; Inimă de Foc și-a dat seama că dintre toate clanurile, Clanul Râului avea cele mai puține motive să îl urască pe Coadă Ruptă. Nu le încălcase teritoriul și nici nu le furase puii.

— Stea Albastră, a mieunat el, spune-ne de ce ai procedat așa?

— Coadă Ruptă este orb, a răspuns Stea Albastră cu voce tare, ca să o audă toate pisicile din luminiș. E o pisică bătrână, învinsă. Nu mai prezintă pericol pentru nimeni. Ați vrea să moară de foame în pădure?

— Da! s-a auzit vocea ascuțită și furioasă a lui Blană Întunecată. Nicio moarte nu e prea crudă pentru el!

De pe buzele șefului Clanului Umbrelor zburau bucățele de spumă. Și-a aruncat agresiv capul spre Stea Înaltă și a mârâit:

— Ai să ierți pisica ce te-a gonit din propriul teritoriu?

Inimă de Foc se întreba de ce e Blană Întunecată atât de hotărât să atâțe ura lui Stea Înaltă. El era liderul clanului acum. Ce rău îi putea face un prizonier orb?

Stea Înaltă s-a îndepărtat de liderul Clanului Umbrelor, vizibil uluit de furia lui.

— Știți ce înseamnă asta pentru clanul meu, a mieunat el. Nu-l vom ierta niciodată pe Stea Căzătoare.

— Atunci trebuie să-ți spun că te înșeli, a mieunat Stea Albastră. Codul războinicilor ne îndeamnă să dăm dovadă de compasiune. Stea Înaltă, nu-ți amintești ce a făcut Clanul Tunetului pentru tine când erai învins și gonit din propria casă? Te-am căutat, te-am găsit și te-am adus înapoi, iar apoi am luptat alături de tine împotriva Clanului Râului. Ai uitat că ne ești îndatorat?

În loc să-l calmeze pe Stea Înaltă, cuvintele lui Stea Albastră l-au înfuriat mai rău ca niciodată. A venit spre ea cu blana înfoiată.

— Clanul Tunetului crede că-i aparținem? a scuipat el. De asta ne-ați adus înapoi, ca să ne plecăm capul în fața voinței voastre și să vă acceptăm toate deciziile fără să crâcnim? Credeți că pisicile din Clanul Vântului nu au onoare?

Stea Albastră a lăsat capul în jos, văzând furia conducătorului Clanului Vântului.

— Stea Înaltă, a mieunat ea. Ai dreptate, niciun clan nu poate aparține altuia. Nu asta voiam să spun. Dar adu-ți aminte cum te simțeai atunci când erai slab și încearcă acum să dai dovadă de compasiune. Dacă îl alungăm pe Coadă Ruptă în pădure să moară acolo, nu suntem cu nimic mai buni decât el.

— Compasiune? A scuipat Blană Întunecată. Nu ne turna povești de adormit puii, Stea Albastră! A dat vreodată dovadă de compasiune Stea Căzătoare?

Au răsunat mârâituri aprobatoare. Blană Întunecată a continuat:

— Trebuie să-l alungi acum, Stea Albastră, sau altfel o să vreau să aflu de ce.

Ochii lui Stea Albastră s-au îngustat, ajungând două linii de un albastru strălucitor.

— Nu-mi spui tu cum să-mi conduc clanul!

— Îți spun doar asta, a mârâit Blană Întunecată. Dacă veți continua să-l adăpostiți pe Stea Căzătoare, să vă așteptați la necazuri. Se va ocupa Clanul Umbrelor de asta.

— Și Clanul Vântului, a mârâit Stea Înaltă.

Preț de o clipă, Stea Albastră nu a spus nimic. Inimă de Foc știa că înțeleapta pisică e conștientă că e periculos să-și facă dușmani din două clanuri în același timp, mai ales când unele dintre propriile pisici sunt nemulțumite de decizia ei de a-l îngriji pe Coadă Ruptă.

— Clanul Tunetului nu primește ordine de la alte clanuri, a mieunat ea în cele din urmă. Facem ceea ce considerăm că este corect.

— Corect? a mârâit ironic Blană Întunecată. Să-i oferiți adăpost acelui nemernic…

— Destul! l-a întrerupt Stea Albastră. Gata cu discuția. Mai sunt și alte lucruri de dezbătut la Adunarea asta, sau ați uitat?

Blană Întunecată și Stea Înaltă s-au privit lung, iar în răgazul acesta, a pășit în față Stea Încovoiată, prezentând situația inundațiilor și explicând ce pagube suferise tabăra Clanului Râului. L-au lăsat să vorbească, cu toate că Inimă de Foc nu credea că-l ascultă prea multe pisici. Vâlceaua vuia de presupuneri în legătură cu Coadă Ruptă.

Furtună de Nisip s-a lipit și mai tare de Inimă de Foc și i-a mieunat în ureche:

— Am știut c-o să fie probleme legate de Coadă Ruptă imediat ce Blană Întunecată a deschis botul să vorbească.

— Știu, a răspuns Inimă de Foc. Dar Stea Albastră nu-l poate goni acum, ar părea că cedează. Nicio pisică n-ar mai respecta-o, nici din clanul ei, nici din celelalte.

Furtună de Nisip a tors tare, aprobator. Inimă de Foc a încercat să se concentreze la restul Adunării, dar era dificil. Simțea privirile dușmănoase ale pisicilor din Clanul Vântului și Clanul Umbrelor și de-abia aștepta să se încheie Adunarea.

Părea că trecuse mult timp când luna a început să coboare și pisicile au început să se împartă pe clanuri, pornind spre casă. Fără să-și vorbească, luptătorii Clanului Tunetului au fugit lângă Stea Albastră imediat ce a coborât de pe Piatra Mare, așezându-se în jurul ei într-un cerc de protecție. Niciunul nu era sigur că armistițiul avea să reziste.

În timp ce războinicii se adunau în jurul lui Stea Albastră, Inimă de Foc l-a văzut pe Mustăcioară, care trecea pe lângă el, mergând să se alăture unei patrule a Clanului Vântului. Privirile li s-au întâlnit, iar Mustăcioară s-a oprit.

— Îmi pare rău de toate astea, Inimă de Foc, a mieunat el încet. Eu unul nu am uitat cum ne-ai adus acasă.

— Mulțumesc, Mustăcioară. Sper doar…

S-a întrerupt la apariția lui Gheară de Tigru, care i-a privit lung și i-a arătat colții lui Mustăcioară, acesta dând înapoi și alăturându-se pisicilor din Clanul Vântului. Inimă de Foc era pregătit să-i suporte criticile, dar secundul a trecut pe lângă el fără să-l bage în seamă.

— Sper că ești mulțumită, a mârâit Gheară de Tigru la Stea Albastră, ocupându-și locul lângă ea. Acum două clanuri sunt însetate de sângele nostru. Trebuia să dăm afară de mult parazitul ăla nenorocit.

Inimă de Foc era luat prin surprindere de ostilitatea lui Gheară de Tigru față de prizonier. Nu trecuse atât de mult timp de când îl văzuse spălându-se împreună cu Coadă Ruptă, ca și cum secundul s-ar fi împăcat cu bătrânul prizonier. Dar poate nu era chiar atât de surprinzător, fusese și el răscolit – cu toții fuseseră – de ciocnirea cu Clanul Vântului și Clanul Umbrelor.

— Gheară de Tigru, nu e momentul să ne certăm între noi, i-a răspuns încet Stea Albastră. După ce ne întoarcem în tabără…

— Și cum aveți de gând să vă întoarceți?

Era Blană Întunecată, care tocmai își croia drum printre războinicii Clanului Tunetului.

— Nu pe drumul pe care ați venit, sper. Dacă puneți o labă pe teritoriul Clanului Tunetului, vă sfâșiem în secunda următoare.

S-a întors și a dispărut în umbră fără să aștepte răspuns.

Stea Albastră a părut nedumerită o clipă. Nu exista alt drum spre tabăra Clanului Tunetului. Inimă de Foc știa asta, doar dacă nu încercau să traverseze pârâul înot. S-a cutremurat la gândul vâltorii furioase în care aproape că își pierduse viața. Oare erau nevoiți să rămână la Patru Copaci până scădeau apele?

A simțit apoi mirosul Clanului Râului și, întorcându-se, l-a văzut pe Stea Încovoiată, ce se apropia împreună cu câțiva dintre războinicii lui.

— L-am auzit, i s-a adresat el lui Stea Albastră. Blană Întunecată se înșală. În vremuri ca acestea, toate pisicile trebuie să se ajute între ele.

L-a privit pe Inimă de Foc în timp ce vorbea, iar acesta bănuia că liderul își amintește cum el și Dungă Cenușie ajutaseră pisicile din Clanul Râului ducându-le pradă. Însă în afară de Stea Albastră, niciuna dintre pisicile din Clanul Tunetului aflate acolo nu știa despre asta, iar Inimă de Foc a auzit câteva șoapte neliniștite ale războinicilor din jurul lui.

— Vă pot oferi eu un drum spre casă, a continuat Stea Încovoiată. Ca să ajungem aici, noi am traversat râul pe la podul Două-Picioare. Dacă o luați pe acolo, puteți trece pe teritoriul nostru și traversa înapoi râul mai jos – este un trunchi de copac prins în pietre.

Înainte ca Stea Albastră să apuce să răspundă, Gheară de Tigru a mârâit:

— Și de ce am avea noi încredere în Clanul Râului?

Stea Încovoiată l-a ignorat, ochii lui de ambră fiind ațintiți asupra lui Stea Albastră, în așteptarea răspunsului. Ea a plecat capul respectuoasă.

— Vă mulțumim, Stea Încovoiată. Și vă acceptăm oferta.

Liderul Clanului Râului a dat ușor din cap și s-a întors să o conducă afară din luminiș. Se mai auzeau niște mormăieli în rândul pisicilor din Clanul Tunetului, în vreme ce Stea Albastră le conducea spre tufișuri și dincolo de vâlcea. Pisicile din Clanul Umbrelor și Clanul Vântului au pâhâit la ele, cu toate că războinicii din Clanul Râului îi însoțeau. Protejându-i din ambele părți. Inimă de Foc a tresărit dându-și seama că aliațele din pădure se schimbaseră complet în decursul unei singure nopți.

S-a simțit ușurat când au ajuns în vârful povârnișului, lăsând în urmă Adunarea ostilă. A observat că Dungă Cenușie încerca să-și croiască drum spre Pârâu Argintiu, dar una dintre reginele clanului Râului îi stătea în drum, lingând-o din când în când pe Pârâu Argintiu și cocoloșind-o.

— Ești sigură că n-ai obosit? se agita regina. E un drum tare lung când ești însărcinată.

— Nu, Floare Verde, sunt bine, îi tot răspundea Pârâu Argintiu răbdătoare, aruncând câte o privire frustrată spre Dungă Cenușie peste capul prietenei ei.

Gheară de Tigru încheia procesiunea pisicilor din Clanul Tunetului, întorcându-și dintr-o parte în alta capul uriaș, agresiv, ca și cum s-ar fi așteptat ca din clipă în clipă pisicile din Clanul Râului să-i atace.

Pe de altă parte, Stea Albastră părea să călătorească liniștită împreună cu celălalt clan. După ce au plecat din zona celor Patru Copaci, l-a lăsat pe Stea Încovoiată să preia conducerea, iar ea a rămas în urmă, alăturându-i-se lui Labă de Ceață.

— Am auzit că ai pui, a început ea cu vocea liniștită. Sunt bine?

Labă de Ceață era surprinsă de faptul că o abordase lidera de clan.

— Doi… Doi dintre ei au fost luați de viitură, s-a bâlbâit ea. Inimă de Foc și Dungă Cenușie i-au salvat.

— Îmi pare rău. Trebuie să fi fost tare speriată pentru ei, a murmurat Stea Albastră cu ochii plini de compasiune. Mă bucur că războinicii Clanului Tunetului au putut să fie de ajutor. Și-au revenit puii?

— Da, Stea Albastră, acum sunt bine.

Labă de Ceață părea uluită de atâtea întrebări personale, cu care o copleșea conducătoarea Clanului Tunetului.

— Toți patru sunt bine. Vor deveni ucenici în curând.

— Sunt sigură că vor ajunge niște buni războinici, a mieunat Stea Albastră cu căldură.

Privindu-și conducătoarea și pe regina Clanului Râului mergând împreună, la pas, Inimă de Foc n-a putut să nu observe că blana cenușiu-albăstruie le strălucea identic în lumina lunii. Aveau același trup compact, suplu, iar când erau nevoite să sară peste vreun buștean ce le ieșea în cale, își încordau labele cu exact aceeași mișcare. Blană de Piatră, care venea din spate, era o copie fidelă a surorii lui, cu o tentă argintie a blănii și cu o agerime în mișcări demnă de invidiat.

Dacă pisicile din clanuri diferite puteau să arate la fel, se întreba Inimă de Foc, oare de ce nu puteau să și gândească la fel? De ce trebuia să fie atâtea conflicte? Și-a adus aminte cu tulburare de dușmănia pe care o vădiseră Clanul Umbrelor și Clanul Vântului față de clanul lui, precum și de ranchiuna stârnită de faptul că Stea Albastră îl apărase pe Coadă Ruptă.

Mergând spre pod, adulmecând după mirosul de Două-Picioare, Inimă de Foc simțea că în pădure începuse deja să bată vântul războiului.

La cel de-al doilea răsărit de după Adunare, Inimă de Foc s-a trezit în vizuina războinicilor și a văzut că Dungă Cenușie plecase deja. Gaura din mușchi în care dormise prietenul său era destul de rece.

„S-a dus să se întâlnească cu Pârâu Argintiu“, și-a spus Inimă de Foc și a oftat resemnat. Nu era deloc surprinzător, acum că Dungă Cenușie știa că urmează să aibă pui, dar însemna că Inimă de Foc trebuie să-l acopere din nou.

Căscând larg, Inimă de Foc a ieșit printre ramuri și s-a scuturat de rămășițele de mușchi de pe blană, în timp ce privea în jurul luminișului. Soarele începea să apară deasupra gardului de ferigi, aruncând umbre lungi pe pământul gol. Cerul era senin, fără măcar un nor, și albastru. Ciripitul păsărilor purta promisiunea unei prăzi ușoare.

— Hei, Labă de Ferigă! a strigat Inimă de Foc, spre ucenicul care stătea buimac în pragul vizuinii sale. Vrei să mergi la vânătoare?

Labă de Ferigă a sărit imediat în picioare și a dat fuga la Inimă de Foc.

— Acum? l-a întrebat cu ochii sclipind de încântare.

— Da, acum, a mieunat Inimă de Foc, molipsit de entuziasmul motanului tânăr. Aș mânca un șoarece proaspăt, tu nu?

Labă de Ferigă l-a urmat în tunelul de orz sălbatic. Nici nu mai întrebase unde e Dungă Cenușie, și-a dat seama Inimă de Foc. Prietenul lui nu-și luase niciodată în serios îndatoririle de mentor, și-a spus el cu inima strânsă de îngrijorare. Încă de la bun început sentimentele și relația cu Pârâu Argintiu îl interesaseră mult mai mult. Între timp, Inimă de Foc preluase într-o oarecare măsură antrenamentele tânărului motan. Îi făcea plăcere și aprecia conștiinciozitatea ucenicului; era însă tulburat la gândul că loialitatea față de clan nu mai înseamnă mare lucru pentru Dungă Cenușie.

A lăsat deoparte gândurile acestea când l-a condus pe Labă de Ferigă spre partea de sus a râpei, evitând albia unde apa revărsată începuse să se usuce. Era greu să fie trist sau neliniștit într-o zi atât de luminoasă și de caldă ca aceasta. Apele se retrăgeau tot mai mult cu fiecare zi, așa că nu mai exista pericolul ca pisicile din Clanul Tunetului să fie gonite de pe teritoriul lor.

Ajuns sus, Inimă de Foc s-a oprit.

— Așa, Labă de Ferigă, a mieunat el. Adulmecă bine. Ce miroși?

Labă de Ferigă stătea cu capul drept, cu ochii închiși și cu gura deschisă, ca să simtă mai bine vântul.

— Șoarece, a mieunat el în cele din urmă. Iepure și mierlă și… altă pasăre pe care n-o cunosc.

— E o ciocănitoare, i-a spus Inimă de Foc. Altceva?

Labă de Ferigă s-a concentrat, deschizând apoi ochii alarmat.

— Vulpe!

— Miros proaspăt?

Ucenicul a adulmecat din nou aerul și s-a relaxat cu o expresie puțin rușinată.

— Nu, e vechi. De două sau trei zile, cred.

— Bravo, Labă de Ferigă. Acum ia-o în direcția asta, până la cei doi stejari bătrâni, iar eu o iau în partea cealaltă.

L-a privit câteva momente pe Labă de Ferigă în timp ce se îndrepta încet spre umbra copacilor, oprindu-se din pas în pas, ca să simtă aerul. Un fluturat de aripi de sub un tufiș i-a distras atenția lui Inimă de Foc. A întors capul și a văzut un sturz care dădea din aripi ca să-și păstreze echilibrul în timp ce trăgea o râmă din pământ.

Inimă de Foc s-a lipit de pământ și a pornit târâș. Pasărea a reușit să tragă râma cu totul, și a început să o devoreze; Inimă de Foc s-a încordat tot, gata să atace.

— Inimă de Foc! Inimă de Foc!

Miorlăitul disperat al lui Labă de Ferigă a spintecat tăcerea. Labele îi scrâșneau pe covorul de frunze uscate, în timp ce alerga printre copaci spre Inimă de Foc. Cu toate că motanul roșcovan se aruncase asupra păsării, aceasta fusese avertizată din plin. A zburat pe o ramură joasă, cârâind speriată, iar labele motanului au aterizat pe pământul gol cu un bufnet.

— Ce tot faci? s-a răstit Inimă de Foc întorcându-se furios spre ucenic. Aș fi prins sturzul ăla, acum ia ascultă-l! Au aflat deja toate păsările din…

— Inimă de Foc! a gâfâit Labă de Ferigă oprindu-se cu greu în fața lui. Vin! I-am mirosit; pe urmă i-am văzut!

— Pe cine ai mirosit? Cine vine?

Ochii lui Labă de Ferigă erau rotunjiți de spaimă.

— Clanul Umbrelor și Clanul Vântului, a mieunat el. Vin să ne invadeze tabăra!

CAPITOLUL 20

— Unde? Câți războinici? l-a interogat Inimă de Foc.

— Acolo, a spus Labă de Ferigă, făcând semn cu coada spre adâncul pădurii. Nu știu câți sunt. Se furișează prin tufișuri.

— Bine.

Mintea lui Inimă de Foc lucra febril, încercând să ignore bătăile nebunești din piept.

— Du-te înapoi în tabără. Spune-le lui Stea Albastră și lui Gheară de Tigru. Avem nevoie de niște războinici aici imediat.

— Da, Inimă de Foc.

Labă de Ferigă s-a întors pe loc și a luat-o la goană în josul râpei.

Imediat ce a plecat ucenicul, Inimă de Foc a intrat în pădure, mișcându-se cu și mai multă grijă pe sub ferigile arcuite. La început părea că domnește o liniște totală, însă n-a trecut mult și a simțit mirosul rânced al multor pisici străine – mirosul Clanului Vântului și al Clanului Umbrelor.

Undeva în față, o pasăre a ciripit speriată, dând alarma. Inimă de Foc s-a ascuns după un copac. Tot nu vedea nimic. Blana i se zburlea în așteptare.

Și-a încordat labele din spate și a sărit, urcându-se în gheare pe trunchiul copacului, până a ajuns la una dintre ramurile mai joase. Lipindu-se de aceasta, și-a coborât privirea printre frunze.

Pădurea părea pustie, nu se mișca nici măcar un gândac. Apoi Inimă de Foc a zărit o tulpină de ferigă tremurătoare. Fulgerător, s-a văzut ceva alb, dispărând într-o clipă. Câteva momente mai târziu, din tufișurile de sub copac s-a ițit un cap cu blana închisă la culoare. Inimă de Foc l-a recunoscut pe Blană Întunecată.

A scos un mieunat șoptit:

— Veniți după mine!

Liderul Clanului Umbrelor a ieșit din tufiș și a început să alerge de-a curmezișul unei fâșii de câmp deschis. Un grup de pisici l-au urmat; Inimă de Foc s-a îngrijorat și mai tare când a văzut câți sunt. Războinicii din Clanul Vântului și Clanul Umbrelor își uniseră forțele împotriva taberei lui. I-a văzut pe Stea Înaltă și pe Blană Plumburie, pe Șchiopul și pe Codiță, pe Labă Udă și pe Mustăcioară alergând împreună, de parcă ar fi crescut în același cuib.

Cu nu multă vreme înainte, pisicile astea se luptau unele cu altele în tabăra înzăpezită a Clanului Vântului. Acum îi unea ura față de Coadă Ruptă și față de Clanul Tunetului, pentru că-l adăposteau.

Inimă de Foc știa că trebuie să se lupte cu ei. Chiar dacă pe luptătorii din Clanul Vântului îi considera prieteni, trebuia să-și sprijine liderul și propriul clan.

Când se pregătea să sară din copac, a auzit un urlet furios dinspre tabără și a recunoscut vocea lui Gheară de Tigru, care își chema războinicii la luptă. Oricâte îndoieli avea în legătură cu secundul, Inimă de Foc a fost ușurat. În momentul acela, Clanul Tunetului avea nevoie de tot curajul lui Gheară de Tigru și de măiestria lui ca războinic.

S-a dat jos din copac, aterizând în patru labe și a pornit în fugă spre locul bătăliei, fără să mai încerce să se ascundă de invadatori. Când a ieșit dintre copaci, a văzut că spațiul deschis din vârful

râpei era plin de pisici învălmășite, care se luptau și se scuipau. Gheară de Tigru și Blană Întunecată se luptau corp la corp, gheruindu-se cu furie. Dungă Neagră țintuise la pământ un războinic din Clanul Vântului. Blană de Șoarece s-a aruncat urlând mânioasă asupra lui Blană Plumburie. Floarea Zorilor, o regină din Clanul Vântului, și-a înfipt ghearele în coapsa lui Coadă Lungă, acesta rostogolindu-se în râpă, urlând de durere.

Inimă de Foc s-a aruncat asupra Florii Zorilor, mânia făcând ca sângele să-i fiarbă în vene. Și-a amintit însă cum o ajutase chiar pe această regină să-și care puiul pe drumul spre casă, după ce Stea Căzătoare îi alungase clanul din propria tabără. Ea a sărit în lături, așa că Inimă de Foc a aterizat lângă ea și s-a dat imediat înapoi, ferindu-se de ghearele cu care tocmai se repezea spre el. Peste o clipă, cele două pisici s-au fixat cu privirea. Ochii reginei erau plini de durere, iar Inimă de Foc și-a dat seama că și ea își amintește încercările prin care trecuseră împreună. Nu s-a îndurat s-o lovească, iar o clipă mai târziu ea a dat înapoi, dispărând în marea de pisici.

Înainte să apuce să-și tragă răsuflarea, a fost lovit din spate de o pisică, care l-a trântit la pământ. Degeaba s-a chinuit să se ridice. Întorcând capul, a întâlnit privirea nemiloasă a lui Codiță, războinicul Clanului Umbrelor; o clipă mai târziu, colții acestuia i s-au înfipt în umăr. Urlând de durere, Inimă de Foc a lovit repede, de multe ori, cu labele din spate în burta lui Codiță; a smuls smocuri mari de blană maronie. A simțit cum îl stropește sângele lui Codiță, iar războinicul Clanului Umbrelor s-a retras sfâșiat de durere și a dispărut.

Inimă de Foc s-a ridicat în picioare și s-a uitat în jur gâfâind. Luptele cele mai crâncene se purtau acum pe fundul râpei. Pisicile inamice înaintau, hotărâte să invadeze tabăra. Războinicii din Clanul Tunetului, depășiți numeric, nu reușeau să le oprească înaintarea. Și unde era Stea Albastră?

Apoi a văzut-o. Împreună cu Vifor Alb și Blană Pământie, stătea în dreptul intrării în tunelul de orz sălbatic, gata să-i oprească cu prețul vieții. Mustăcioară și Labă Udă pătrunseseră deja prin linia de apărare a lui Gheară de Tigru și, sub privirea înspăimântată a lui Inimă de Foc, Labă Udă s-a aruncat asupra lui Stea Albastră.

Inimă de Foc a alergat pe buza râpei. Din tot Clanul Tunetului, doar el și Colț Galben știau că Stea Albastră își trăiește ultima din cele nouă vieți. Dacă ar fi murit în lupta aceasta, Clanul Tunetului ar fi rămas fără lider – sau, și mai rău, ar fi rămas sub controlul lui Gheară de Tigru.

Când a ajuns deasupra intrării în tunel, Inimă de Foc a pornit direct în josul povârnișului, labele lui de-abia atingând stâncile ascuțite; a aterizat, frânând cu greu, în toiul luptei. Și-a înfipt colții în ceafa lui Labă Udă, smulgându-l de pe Stea Albastră. Conducătoarea Clanului Tunetului l-a gheruit pe motanul cenușiu până a bătut în retragere, luând-o la fugă.

Inimă de Foc și celelalte pisici de la intrarea în tunel au fost copleșiți de un val de războinici. Inimă de Foc mușca și zgâria instinctiv, fără să mai știe cu ce pisică se luptă. Niște gheare ascuțite i-au sfâșiat pielea de pe frunte și sângele a început să-i picure pe ochi. A răsuflat adânc, având senzația că se va sufoca în mirosul rânced al dușmanilor săi.

A auzit-o pe Stea Albastră mieunând undeva aproape:

— Au început să dărâme zidul! Retragerea, apărați tabăra!

Inimă de Foc se străduia să rămână în picioare, în timp ce invadatorii împingeau lupta spre interiorul tunelului. Orzul sălbatic îl zgâria prin blană, ca niște gheare dușmănoase. Era imposibil să lupte acolo, așa că s-a întors pe loc și și-a croit drum prin orzul sălbatic până în tabără.

În luminiș, Blană Albastră, Vânt Ager și Furtună de Nisip dăduseră deja fuga în fața vizuinii puilor, gata să apere reginele și puii lor. Coadă Lungă, lingându-și în grabă rănile, stătea în fața vizuinii lui Coadă Ruptă, cu Labă de Ferigă lângă el. Printre ramurile copacului căzut, Inimă de Foc distingea greu blana închisă la culoare și ochii orbi ai fostului lider al Clanului Umbrelor. A simțit înțepătura frustrării că erau atacați din cauza acelei pisici crude, criminale.

Blană Întunecată și Mustăcioară au fost primii care au ieșit din tunel, trecând prin câmpul deschis spre vizuina lui Coadă Ruptă. Stea Înaltă și-a croit drum prin gardul plin de spini și li s-a alăturat. I-au urmat și mai mulți invadatori.

— Opriți-i! a strigat Inimă de Foc, adunând după el războinici și alergând în luminiș. Îl vor pe Coadă Ruptă.

S-a aruncat asupra lui Blană Întunecată, rostogolindu-se împreună cu motanul negru prin țărână. Se întreba câte dintre pisicile Clanului Tunetului voiau cu adevărat să-l apere pe fostul lider al Clanului Umbrelor. Nu încăpea îndoială că mulți dintre ei ar fi fost încântați să-l dea pe mâna celorlalte clanuri. Însă Inimă de Foc era sigur că aveau să rămână loiali; indiferent ce simțeau în adâncul inimii, aveau să lupte pentru Clanul Tunetului.

L-a țintuit pe Blană Întunecată la pământ, cu dinții înfipți adânc în umărul osos al liderului. Acesta s-a zvârcolit sub el și apoi a încercat să se ridice. Inimă de Foc s-a dezechilibrat și s-a trezit prins în capcană – războinicul, cu toate că era bătrân, era incredibil de puternic.

Blană Întunecată și-a arătat colții, iar ochii îi străluceau. Dintr-odată a dat înapoi, dându-i drumul lui Inimă de Foc. Scuturându-se de sângele care îi tot intra în ochi, Inimă de Foc a văzut că Labă de Ferigă sărise pe conducătorul Clanului Umbrelor și se agățase cu toate labele de spinarea lui. Blană Întunecată încerca în zadar să scape de el; s-a trântit la pământ, rostogolindu-se și astfel strivindu-l pe Labă de Ferigă. Ucenicul a scos un urlet furios.

Inimă de Foc s-a repezit spre Blană Întunecată cu ghearele scoase, dar s-a aruncat între ei Stea Înaltă, în încercarea de a ajunge la vizuina lui Coadă Ruptă. Spre disperarea lui, Inimă de Foc și-a dat seama că e împins înapoi.

Au apărut și alți războinici ai Clanului tunetului: Vifor Alb, Blană de Șoarece, Vânt Ager și însăși Stea Albastră. Sorții luptei s-au schimbat. Invadatorii au început să se retragă, refugiindu-se în direcția tunelului și dând bir cu fugiții prin găurile din tufișurile ce împrejmuiau luminișul. Inimă de Foc a urmărit, de-abia răsuflând, cum a dispărut Mustăcioară, ultimul dintre invadatorii care acum fugeau mâncând pământul. Lupta luase sfârșit.

Coadă Ruptă stătea lipit de pământ în vizuina lui, cu capul plecat și cu ochii nevăzători ațintiți spre pământ. Nu scosese un sunet în timpul luptei. Inimă de Foc se întreba dacă știe măcar câte riscase pentru el clanul său adoptiv.

Lângă el, Labă de Ferigă se ridica cu greu în picioare. De pe un umăr îi atârnau fâșii zdrențuite de blană, iar trupul îi era mânjit cu praf și sânge; ochii, însă, îi străluceau.

— Bravo, i-a spus Inimă de Foc. Ai luptat ca un războinic.

Ochii ucenicului au sclipit și mai fericiți.

Între timp, pisicile epuizate ale Clanului Tunetului se adunau în jurul lui Stea Albastră. Toate erau murdare de pământ și pline de sânge, părând la fel de epuizate cum se simțea Inimă de Foc. La început au fost tăcute, stând cu capul plecat. Inimă de Foc nu simțea nicio fărâmă de triumf în victoria lor.

— Din cauza ta s-a întâmplat asta.

Dungă Neagră era cel care vorbise, înfruntând-o mânios pe Stea Albastră.

— Ne-ai pus să-l ținem pe Coadă Ruptă aici și acum am fost făcuți harcea-parcea pentru că l-am apărat. Cât va mai dura până când unul dintre noi o să moară apărându-l?

Stea Albastră părea tulburată.

— N-am crezut niciodată că va fi ușor, Dungă Neagră. Dar trebuie să facem ceea ce credem că e corect.

Dungă Neagră a scuipat spre ea disprețuitor.

— Pentru Coadă Ruptă? Pe câteva cozi de șoarece l-aș omorî și eu.

Mai mulți războinici au mieunat a aprobare.

— Dungă Neagră!

Gheară de Tigru și-a croit drum prin adunarea de pisici, mergând să se așeze lângă Stea Albastră, care părea dintr-odată bătrână și fragilă, în comparație cu uriașul motan tărcat.

— Nu uita că vorbești cu lidera ta. Fii respectuos.

Dungă Neagră i-a privit pe amândoi încrâncenat, apoi a plecat capul. Gheară de Tigru și-a învârtit capul lat, trecându-și privirea pe deasupra tuturor pisicilor.

— Inimă de Foc, mergi și cheam-o pe Colț Galben, a mieunat Stea Albastră.

Inimă de Foc a pornit spre vizuina pisicii-vraci, însă aceasta venea deja în fugă prin luminiș, urmată îndeaproape de Labă Fumurie. Cele două pisici au început imediat să verifice rănile luptătorilor, căutându-i pe cei care aveau cea mai mare nevoie de ajutorul lor. În timp ce își aștepta rândul, Inimă de Foc a văzut o pisică apărând la intrarea în tabără. Era Dungă Cenușie. Avea blana curată, îngrijită și din bot îi atârnau două bucăți de vânat proaspăt.

Înainte ca Inimă de Foc să apuce să se miște, Gheară de Tigru s-a desprins de lângă Labă Fumurie și a pornit spre Dungă Cenușie, întâmpinându-l în mijlocul luminișului.

— Unde ai fost?

Dungă Cenușie era înmărmurit. A lăsat vânatul să cadă și a mieunat:

— La vânătoare. Ce s-a întâmplat aici?

— Ce ți se pare că s-a întâmplat? a mârâit secundul. Ne-au asediat Clanul Vântului și Clanul Umbrelor, încercând să pună laba pe Coadă Ruptă. Am avut nevoie de toți războinicii, dar se pare că tu n-ai fost aici. Unde ai fost?

„Cu Pârâu Argintiu“, i-a răspuns în gând Inimă de Foc. A mulțumit Clanului Stelelor că măcar adusese niște vânat, ca motivul lui să fie îndreptățit.

— Păi de unde era să știu ce se întâmpla? a protestat Dungă Cenușie, începând să se enerveze. Sau trebuie să-ți cer permisiunea înainte să pun laba în afara taberei?

Inimă de Foc a tresărit – Dungă Cenușie știa că nu e bine să-l provoace așa pe secund, dar poate că sentimentul de vinovăție îl făcea nechibzuit.

Gheară de Tigru a mârâit gros, din gât.

— Nu-mi convine că ești plecat atât de mult – și tu și Inimă de Foc.

— Stai puțin! s-a ofuscat Inimă de Foc. Eu am fost aici când ne-au atacat pisicile și nu e vina lui Dungă Cenușie că el nu era.

Gheară de Tigru și-a fixat privirea rece asupra lui Dungă Cenușie, iar apoi asupra lui Inimă de Foc.

— Aveți grijă, atâta vă spun. Sunt cu ochii pe voi, pe amândoi.

S-a întors cu spatele și a pornit înapoi spre Labă Fumurie.

— De parcă îmi pasă, a mormăit Dungă Cenușie, însă și-a ferit privirea de ochii lui Inimă de Foc.

În vreme ce Dungă Cenușie își ducea prada în mormanul cu vânat, Inimă de Foc a mers înapoi la pisicile-vraci, ca să-i fie îngrijite rănile.

— Hm, a mormăit Colț Galben, în timp ce îl măsura cu un ochi expert. Dacă ți-ar mai fi smuls încă niște blană, ai fi arătat ca un țipar. Dar niciuna dintre răni nu e adâncă. O să supraviețuiești.

Labă Fumurie a apărut cu un tampon din pânză de păianjen, pe care l-a așezat peste zgârietura de la ochi. Cu blândețe, și-a lipit nasul de al lui.

— Ai fost curajos, Inimă de Foc, a șoptit ea.

— Nu prea, i-a răspuns rușinat Inimă de Foc. Am făcut ceea ce a trebuit cu toții să facem.

— Dar nu-i ușor, s-a auzit pe neașteptate vocea aspră a lui Colț Galben. Am luptat și eu în bătălii, așa că știu. Stea Albastră, a rostit ea întorcându-se spre lideră, mulțumesc. Îți mulțumesc. Înseamnă mult pentru mine să știu că ți-ai riscat propriul clan ca să-l aperi pe Coadă Ruptă.

Stea Albastră a clătinat din cap.

— Nu e nevoie de mulțumiri, Colț Galben. E o chestiune de onoare. Lăsând la o parte ce a făcut pe vremuri, Coadă Ruptă merită acum compasiunea noastră.

Bătrâna pisică-vraci a plecat capul. Încet, în așa fel încât s-o audă doar Stea Albastră și Inimă de Foc, a mieunat:

— A adus mare pericol asupra clanului meu adoptiv, iar pentru asta îmi pare tare rău.

Stea Albastră s-a mutat mai aproape de ea și i-a lins blana, susținând-o. Preț de o clipă, expresia din ochii ei era cea a unei mame care își alină puiul înspăimântat. În mintea lui Inimă de Foc a apărut imaginea liderei mergând prin pădure în noaptea Adunării, când lumina lunii

strălucea pe trei pisici cu blana argintie – Stea Albastră, Labă de Ceață și Blană de Piatră.

Inimă de Foc a rămas cu gura căscată. Oare chiar asta văzuse? Trei pisici ce semănau atât de bine, încât nu puteau fi decât rude. Labă de Ceață și Blană de Piatră erau soră și frate, asta o știa bine… iar Lac Fumuriu îi spusese că ei purtaseră odinioară mirosul Clanului Tunetului.

Oare era posibil ca puii lui Stea Albastră să nu fi murit atunci, cu atâta timp în urmă? Era oare posibil ca Labă de Ceață și Blană de Piatră să fi fost puii pierduți ai conducătoarei Clanului Tunetului?

CAPITOLUL 21

Când Labă Fumurie a terminat de îngrijit rănile lui Inimă de Foc, acesta s-a dus să-l caute pe Dungă Cenușie. Prietenul său stătea ghemuit în vizuina luptătorilor, cu o privire îngrijorată.

A ridicat privirea când a intrat Inimă de Foc printre ramuri.

— Îmi pare rău, a izbucnit el. Știu că era datoria mea să fiu aici. Dar trebuia s-o văd pe Pârâu Argintiu. În noaptea Adunării nu reușisem să mă apropii de ea.

Inimă de Foc a oftat. Se gândise să-și împărtășească bănuielile legate de Labă de Ceață și Blană de Piatră cu prietenul său, însă acum își dădea seama că Dungă Cenușie are deja destule probleme.

— E în regulă, Dungă Cenușie. Oricare dintre noi putea să fie plecat, patrulând sau vânând. Însă dacă aș fi în locul tău, în următoarele zile aș sta mai mult prin tabără și m-aș asigura că mă vede Gheară de Tigru.

Dungă Cenușie se juca absent cu o bucată de mușchi. Inimă de Foc bănuia că stabilise deja cu Pârâu Argintiu următoarea întâlnire.

— Mai e ceva ce voiam să-ți spun, a mieunat el hotărând să nu intre acum în discuții despre Labă de Ferigă.

I-a descris repede cum el și ucenicul ieșiseră devreme la vânătoare, cum Labă de Ferigă mirosise banda de invadatori.

— Și a luptat bine, a adăugat Inimă de Foc. Poate c-a venit momentul să devină războinic.

Dungă Cenușie a tors aprobator.

— Stea Albastră știe despre asta?

— Încă nu. Tu ești mentorul lui Labă de Ferigă. Tu ar trebui să faci recomandarea.

— Dar eu n-am fost aici.

— Asta nu contează, i-a răspuns Inimă de Foc, înghiontindu-l prietenește. Haide să mergem să stăm de vorbă cu Stea Albastră chiar acum.

Conducătoarea Clanului Tunetului și cei mai mulți dintre războinici erau încă în luminiș, iar Colț Galben și Labă Fumurie le împărțeau pânze de păianjen să oprească sângerările și semințe de mac pentru dureri. Față Dungată își scosese puii, să vadă și ei ce se întâmplă, iar Norișor se agita de colo colo, necăjind războinicii cu întrebări despre luptă. Labă de Ferigă era și el acolo, spălându-se zdravăn; Inimă de Foc a fost ușurat să vadă că nu fusese chiar atât de rău rănit.

Cei doi luptători s-au îndreptat spre Stea Albastră, iar Inimă de Foc a repetat povestea măiestriei cu care Labă de Ferigă simțise invadatorii, precum și curajul lui în timpul luptei.

— Mulțumită lui Labă de Ferigă, nu ne-au luat chiar cu totul pe nepregătite, a mieunat el.

— Noi suntem de părere că ar trebui să fie făcut războinic, a adăugat Dungă Cenușie.

Stea Albastră a dat din cap gânditoare.

— Sunt de acord, Labă de Ferigă a demonstrat astăzi că merită.

S-a ridicat, a pășit până în mijlocul pisicilor și a ridicat vocea:

— Să se adune sub Piatra Mare toate pisicile îndeajuns de mari să-și prindă propria pradă.

Floare Aurie a ieșit imediat din vizuina puilor, urmată de Coadă Pestriță, iar Urechiușă a

șchiopătat în direcția lor dinspre vizuina bătrânilor. Când s-au adunat în jurul lui Stea Albastră, aceasta a mieunat:

— Labă de Ferigă, vino aici.

Ucenicul a ridicat privirea uimit, pornind emoționat spre lideră. Inimă de Foc își dădea seama că nu are nici cea mai mică idee ce avea să se întâmple.

— Labă de Ferigă, tu ai fost astăzi cel care a avertizat clanul, iar în bătălie ai luptat cu mult curaj, a mieunat Stea Albastră. E momentul să devii războinic.

Gura ucenicului a rămas larg deschisă. Ochii îi emanau entuziasm, în timp ce Stea Albastră rostea cuvintele ritualului.

— Eu, Stea Albastră, lideră a Clanului Tunetului, le cer strămoșilor mei războinici să-și coboare privirea asupra acestui ucenic. S-a antrenat din greu pentru a înțelege regulile codului nostru nobil, iar eu cer în numele lui să fie făcut războinic – a rostit ea fixându-și privirea albastră asupra lui Labă de Ferigă. Labă de Ferigă, promiți să respecți codul războinicilor, să protejezi și să aperi acest clan, chiar cu prețul vieții?

Labă de Ferigă tremura ușor, dar vocea îi era sigură când a răspuns:

— Promit.

— Atunci, prin puterile Clanului Stelelor îți voi da numele de războinic. Labă de Ferigă, din momentul acesta ai devenit Blană de Ferigă. Clanul Stelelor îți onorează prevederea și hotărârea, iar noi te primim cu drag ca membru cu drepturi depline al Clanului Tunetului.

Când a terminat de vorbit, Stea Albastră a pășit spre Labă de Ferigă, lipindu-și botul de capul lui plecat. Blană de Ferigă i-a lins respectuos umărul, apoi s-a dus să stea între Inimă de Foc și Dungă Cenușie.

Pisicile care fuseseră martore ritualului și-au unit vocile, scandând numele noului războinic – „Blană de Ferigă, Blană de Ferigă“.

S-au adunat în jurul lui, felicitându-l și urându-i succes. Mama lui, Blană de Zăpadă, și-a lipit botul de spatele lui, în timp ce ochii ei de un albastru închis, licăreau încântați.

— În seara asta trebuie să stai singur de veghe, a mieunat Furtună de Nisip, dându-i un ghiont prietenos. Slavă Clanului Stelelor! Ne putem și noi, ceilalți, odihni o noapte!

Blană de Ferigă era copleșit, nu le putea răspunde cum trebuie, însă a început să miorlăie tare, a mulțumire.

— M-mulțumesc, Dungă Cenușie, a bălmăjit el. Și ție, Inimă de Foc.

Inimă de Foc era mândru de proaspătul ucenic, aproape la fel de mândru cum ar fi fost dacă i-ar fi fost el mentor lui Blană de Ferigă. Îl consola, într-un fel, știind că nu avea să treacă niciodată prin ritualul acesta cu Labă Fumurie. Clanul Stelelor avea pregătită o altă soartă pentru ea. Acum că ceremonia se încheiase, Inimă de Foc a simțit și mai accentuat oboseala. Era pe cale să se întoarcă în vizuina războinicilor, când a zărit-o pe Labă Fumurie, șchiopătând grăbită spre fratele ei.

— Felicitări, Blană de Ferigă, a mieunat ea, iar frumoșii ochi albaștri îi străluceau în timp ce îi lingea frenetic urechile.

Torsul lui Blană de Ferigă s-a poticnit, iar ochii i s-au umplut de tristețe.

— Ar fi trebuit să fii și tu cu mine, a murmurat el, adulmecând ușor piciorul ei rănit.

— Nu, sunt foarte bine așa cum sunt, a insistat Labă Fumurie. O să trebuiască să fii războinic cât pentru amândoi. Iar eu va trebui să mă mulțumesc să fiu cea mai grozavă pisică-vraci care a trăit vreodată în pădurea asta!

Inimă de Foc a privit cu admirație pisica de un cenușiu închis. Știa că Labă Fumurie e cu adevărat bucuroasă să-i fie ucenică lui Colț Galben. Avea să fie o pisică-vraci pricepută. Dar ar fi fost și un războinic priceput. Era nevoie de un caracter aparte, își spunea el, ca să nu poarte ranchiună succesului fratelui său. Ca întotdeauna, rana lui Labă Fumurie i-a amintit lui Inimă de Foc de Gheară de Tigru. Era mai sigur ca niciodată că secundul provocase accidentul ei și că pe el încercase de curând să-l înece. Însă astăzi luptase cu puterea Clanului Stelelor. Fără el, ar fi

pierdut bătălia. „Dacă dovedesc că e un trădător, cine va mai apăra Clanul Tunetului“, s-a întrebat Inimă de Foc.

După atac, Inimă de Foc a observat, ușurat, că Dungă Cenușie se ține de promisiunea de a sta în tabără, patrulând, vânând sau ajutându-le pe Colț Galben și pe Labă Fumurie să-și refacă proviziile de plante. Gheară de Tigru nu a spus nimic, dar Inimă de Foc spera că observase.

Însă în a treia dimineață Inimă de foc s-a trezit simțind mișcare în cuibul de lângă el. Când a deschis ochii, l-a văzut pe Dungă Cenușie strecurându-se afară din vizuină.

— Dungă Cenușie? a mormăit el, însă prietenul lui a dispărut fără să-i răspundă.

Având grijă să nu o trezească pe Furtună de Nisip, care dormea de cealaltă parte a sa, Inimă de Foc s-a ridicat și a ieșit printre crengi. Ajuns în luminiș, a clipit de câteva ori și l-a văzut pe Dungă Cenușie dispărând în tunelul de orz sălbatic. La văzut și pe Dungă Neagră, așezat lângă grămada de pradă, ridicându-și privirea de la un șobolan pe care se pregătea să-l înfulece. Ochii îi erau ațintiți asupra tunelului.

Inimă de Foc a simțit ceva greu, ca un bolovan ce-i atârna în burtă. Dacă Dungă Neagră îl văzuse pe Dungă Cenușie plecând, în scurtă vreme avea să afle și Gheară de Tigru. Iar secundul avea să vrea să știe exact unde fusese. Ar fi putut chiar să-l urmărească, surprinzându-l cu Pârâu Argintiu.

Aproape fără să-și dea seama, Inimă de Foc a pornit. Se străduia să meargă alert, dar fără grabă. Când a trecut pe lângă grămada de vânat, a strigat:

— ’Neața, Dungă Neagră! Mergem la vânătoare. Cu cât mai devreme, cu atât mai bine!

Fără să mai aștepte răspunsul lui Dungă Neagră, a intrat în tunel. Odată ce a părăsit luminișul, a început să se grăbească, alergând în susul râpei. Dungă Cenușie nu se mai vedea nicăieri, dar mirosul lui era puternic, ducând fără ezitări spre Pietrele Însorite.

Dar au căzut de acord să se vadă numai la Patru Copaci, și-a spus el.

Inimă de Foc a continuat să-l urmărească, ignorând sunetele ispititoare ale prăzii ce mișuna prin tufișuri. Sperase să-l prindă din urmă pe Dungă Cenușie și să-l convingă să se întoarcă din drum înainte ca acesta să fi ajuns la Pârâu Argintiu, în caz că Gheară de Tigru era deja în pădure. Însă când a început să zărească Pietrele Însorite, nu era nici urmă de el. Inimă de Foc s-a oprit la marginea lizierei și a tras în piept aerul parfumat. Dungă Cenușie era pe aproape, de asta era sigur și o mirosea și pe Pârâu Argintiu, dar ambele mirosuri erau acoperite de ceva ce făcea blana lui Inimă de Foc să se zburlească – miros de sânge!

În momentul acela a auzit un plânset subțire, straniu, venind dinspre stâncile din față: semnalul inconfundabil al unei pisici în suferință.

— Dungă Cenușie! a strigat el.

S-a repezit înainte și s-a aruncat pe suprafața rotunjită a stâncii de lângă el. Ce a văzut de acolo i-a făcut inima să stea în loc.

Dedesubt, într-o viroagă adâncă dintre stânca aceea și cea de lângă ea, Pârâu Argintiu stătea întinsă pe o parte. În timp ce Inimă de Foc privea uimit, un spasm puternic i-a scuturat tot trupul, picioarele zvâcnindu-i. A mai scos un țipăt sfâșietor.

— Dungă Cenușie! a strigat Inimă de Foc.

Dungă Cenușie ședea pe vine lângă Pârâu Argintiu, lingându-i disperat pântecul ce-i fremăta. A ridicat privirea auzind vocea prietenului său.

— Inimă de Foc! Sunt puii… Sosesc puii și totul merge prost. Adu-o pe Colț Galben!

— Dar…

S-a abținut să protesteze. Labele porniseră deja, purtându-l de-a curmezișul spațiului deschis, spre copaci.

Inimă de Foc alerga cum n-o făcuse toată viața, dar chiar și așa, o voce mică, rece, din mintea sa, îi spunea că acesta e sfârșitul. Fiecare pisică din cele două clanuri avea să afle despre Dungă Cenușie și Pârâu Argintiu. Ce aveau să le facă Stea Albastră și Stea Încovoiată când totul se

sfârșea?

Nici nu și-a dat seama cum a ajuns înapoi în tabără. S-a aruncat în josul râpei, aproape dând peste Labă Fumurie, la intrarea în tunel. Ea s-a dat înapoi cu un mieunat surprins, împrăștiind ierburile pe care le adunase.

— Inimă de Foc, ce…

— Colț Galben?

Labă Fumurie a devenit brusc mai serioasă, simțind disperarea motanului.

— S-a dus până la Pietrele Șerpilor. Acolo se găsește multă coada-șoricelului.

Inimă de Foc s-a pregătit să continue drumul, apoi s-a oprit frustrat. Ar fi durat prea mult s-o aducă pe colț Galben de la Pietrele Șerpilor. Pârâu Argintiu avea nevoie de ajutor în momentul ăla!

— Ce s-a întâmplat? a mieunat Labă Fumurie.

— E o pisică, Pârâu Argintiu o cheamă, lângă Pietrele Însorite. Naște, dar ceva e în neregulă.

— Vai, s-o ajute Clanul Stelelor! Vin eu. Stai aici, trebuie să aduc provizii.

A dispărut în gura tunelului de orz sălbatic. Inimă de Foc a rămas pe loc, frământând cu labele, nerăbdător, până ce în cele din urmă a văzut din nou mișcare în tunel. Însă nu era Labă Fumurie, ci Blană de Ferigă.

— M-a trimis Labă Fumurie după Colț Galben, i-a spus, trecând pe lângă el în fugă.

În cele din urmă și-a făcut apariția Labă Fumurie. Fălcile îi erau încleștate pe un mănunchi de ierburi înfășurat într-o frunză. I-a făcut un semn din coadă în timp ce se apropia, semn că Inimă de Foc putea acum s-o conducă.

Fiecare pas din drumul acela a fost un chin pentru Inimă de foc. Labă Fumurie se străduia cât putea, dar piciorul beteag îi încetinea mersul. Timpul părea să se întindă la nesfârșit. Cu inima strânsă de teamă, motanul și-a amintit visul în care văzuse o regină argintie fără figură care dispărea, lăsându-și puii disperați să plângă în întuneric. Oare fusese Pârâu Argintiu?

Imediat ce au început să se vadă Pietrele Însorite, Inimă de Foc a luat-o înainte. Când a ajuns la poalele stâncii, a văzut că pe aceasta ședea pe vine o altă pisică, privind spre locul unde se aflau Dungă Cenușie și Pârâu Argintiu. Inima lui a fost prinsă într-o strânsoare rece. Trupul masiv și blana întunecată ale lui Gheară de Tigru erau inconfundabile. Probabil că Dungă Neagră îl anunțase, iar secundul urmărise mirosul lui Dungă Cenușie. Inimă de Foc trecuse pe lângă el în graba de a ajunge în tabără, însă nu-și dăduse seama.

— Inimă de Foc, mârâi Gheară de Tigru, în timp ce motanul roșcat se străduia să se urce pe stâncă, ce știi despre asta?

Inimă de Foc a privit în jos spre viroagă. Pârâu Argintiu zăcea tot pe o parte, însă valurile ce păreau să-i treacă prin trup se transformaseră în spasme slabe. Nu mai plângea. Inimă de Foc presupunea că e prea epuizată. Dungă Cenușie se lipise și mai aproape de ea. Scotea din piept un sunet jos, consolator, iar ochii gălbui erau fixați pe fața pisicii. Probabil nu-și dăduseră seama că Gheară de Tigru e acolo. Înainte ca Inimă de Foc să poată răspunde întrebării secundului, Labă Fumurie a apărut, derapând la marginea stâncii și s-a strecurat de-a lungul viroagei până pe partea lui Pârâu Argintiu. A lăsat jos mănunchiul de ierburi, și a început să adulmece regina argintie.

— Inimă de Foc! l-a strigat o clipă mai târziu. Coboară aici! Am nevoie de tine!

Ignorând un șuierat furios al lui Gheară de Tigru, a sărit direct de pe stâncă până în viroagă, zgâriindu-și dureros ghearele pe piatra dură. Când a ajuns jos, Labă Fumurie a venit să-l întâmpine. Ținea în dinți un pui foarte mic, cu ochii închiși și cu urechile lipite de cap. Blana cenușie era udă, lipită de corp.

— E mort? a șoptit Inimă de Foc.

— Nu! i-a răspuns Labă Fumurie punându-l jos și împingându-l spre el. Linge-l, Inimă de foc! Încălzește-l, pune-i sângele în mișcare.

Imediat ce a terminat de vorbit, s-a răsucit prin spațiul îngust și s-a întors la Pârâu Argintiu.

Trupul ei stătea în drum, Inimă de Foc nu vedea ce se întâmplă, dar a auzit ucenica-vraci mieunând încurajator, și pe Dungă Cenușie întrebând-o ceva, îngrijorat.

Inimă de Foc s-a aplecat asupra puiului și și-a trecut limba aspră peste blănița lui. Multă vreme nu a reacționat în niciun fel, iar el a început să se teamă că Labă Fumurie se înșelase și puiul e mort. Apoi a simțit un mic fior străbătându-i trupul, iar micuțul a deschis gura, mieunând fără glas.

— Trăiește! a suflat el.

— Ți-am spus, i-a strigat Labă Fumurie. Acum linge-l în continuare. Mai vine unul, din clipă în clipă. Așa, Pârâu Argintiu… Te descurci foarte bine.

Între timp, Gheară de Tigru coborâse de pe stâncă și stătea la intrarea în viroagă, cu o expresie prevestitoare de furtună.

— Asta e o pisică din clanul Râului, a șuierat el. Îmi spuneți și mie ce se întâmplă?

Înainte ca vreo pisică să apuce să îi răspundă, Labă Fumurie a strigat triumfătoare:

— Bravo! Ai reușit, Pârâu Argintiu!

Câteva clipe mai târziu, s-a întors din nou, cu al doilea pui în gură, și l-a lăsat jos în fața lui Gheară de Tigru.

— Ia. Linge-l.

Gheară de Tigru a fixat-o cu privirea.

— Nu sunt pisică-vraci.

Din ochii albaștri ai lui Labă Fumurie izbucneau fulgere când s-a apropiat de secund.

— Ai limbă, nu? Apucă-te să-l lingi, ghem inutil de blană! Vrei să moară puiul ăsta?

Inimă de Foc a tresărit, aproape că se aștepta ca Gheară de Tigru să se arunce pe ea și să o spintece cu ghearele-i puternice. Însă uriașul motan tărcat a lăsat capul în jos și a început să lingă puiul.

Labă Fumurie s-a întors imediat spre Pârâu Argintiu. Inimă de Foc a auzit-o mieunând:

— Trebuie să înghiți ierburile astea. Uite, Dungă Cenușie, convinge-o să mănânce cât de mult poate. Trebuie să oprim sângerarea.

Inimă de Foc s-a oprit din linsul febril; puiul pe care îl avea în grijă respira normal și părea să fi scăpat de pericol. Ar fi vrut să știe ce se întâmpla în viroagă; a auzit-o pe Labă Fumurie strigând „Rezistă, Pârâu Argintiu“ și un mieunat mai puternic, speriat, al lui Dungă Cenușie: „Pârâu Argintiu!“

Auzind strigătul înspăimântat al prietenului său, Inimă de Foc nu s-a mai putut ține departe. A lăsat puiul și a înaintat până lângă Labă Fumurie, așezându-se lângă ea. A văzut-o pe Pârâu Argintiu ridicând capul și lingându-l slăbită pe Dungă Cenușie.

— Adio, Dungă Cenușie, a murmurat ea. Te iubesc. Să ai grijă de puii noștri.

Apoi trupul ei argintiu a fost zguduit de un fior puternic. Capul i-a căzut pe spate, labele i s-au zgâlțâit și a rămas nemișcată.

— Pârâu Argintiu! a șoptit Labă Fumurie.

— Nu, Pârâu Argintiu, nu, a mieunat încet de tot Dungă Cenușie. Nu pleca. Nu mă părăsi.

S-a aplecat asupra trupului moale, împingând-o ușor cu nasul. Nu s-a mișcat.

— Pârâu Argintiu!

Dungă Cenușie s-a dat înapoi, lăsându-și capul pe spate. Urletele sale de jale au spintecat aerul.

— Pârâu Argintiu!

Labă Fumurie s-a mai aplecat câteva clipe asupra trupului ei, adulmecându-i blana, dar în cele din urmă s-a recunoscut învinsă. S-a ridicat, privind în gol, cu ochii triști și reci.

Inimă de Foc s-a ridicat și a mers lângă ea.

— Labă Fumurie, puii sunt bine, i-a șoptit el.

Privirea pe care i-a aruncat-o pisica a făcut să-i înghețe inima în piept.

— Dar mama lor a murit. Am pierdut-o, Inimă de Foc.

Stâncile încă mai reverberau urletul înspăimântător de jale al lui Dungă Cenușie.

A apărut Gheară de Tigru, trecând printre ei ca să-i dea o labă după ureche războinicului cenușiu.

— Încetează cu plânsetele.

Dungă Cenușie a tăcut, mai mult din cauza uimirii și a oboselii, și-a spus Inimă de Foc, decât din dorința de a-i da ascultare secundului.

Gheară de Tigru i-a fixat pe rând cu privirea.

— Acum îmi poate spune vreo pisică ce se întâmplă? Dungă Cenușie, de unde cunoști pisica asta din Clanul Râului?

Dungă Cenușie a ridicat privirea. Ochii îi erau stinși și reci, ca niște pietre.

— Am iubit-o, a șoptit el.

— Ce?... Ăștia sunt puii tăi? l-a întrebat Gheară de Tigru uluit.

— Ai mei și ai lui Pârâu Argintiu.

Părea că în inima lui Dungă Cenușie se aprinsese o mică scânteie a sfidării.

— Știu ce ai să spui, Gheară de Tigru. Nu-ți răci gura de pomană. Nu mă interesează.

S-a întors la Pârâu Argintiu, afundându-și nasul în blana ei și șoptindu-i drăgăstos.

Între timp, Labă Fumurie se ridicase și examinase cei doi pui.

— Cred că vor supraviețui, a mieunat ea, însă lui Inimă de Foc i s-a părut că e mai puțin sigură decât înainte. Trebuie să-i ducem imediat în tabără, să găsim o regină care să-i alăpteze.

Gheară de Tigru s-a răsucit imediat spre ea.

— Ai înnebunit? De ce să-i crească Clanul Tunetului? Sunt corcituri. Nu o să-i vrea niciun clan.

Labă Fumurie l-a ignorat.

— Inimă de Foc, ia-l tu pe ăla, i-a ordonat ea. Eu o să-l car pe celălalt.

Inimă de Foc a dat din mustăți a aprobare, însă înainte de a lua puiul, s-a dus lângă Dungă Cenușie, lipindu-și trupul de umerii lați ai prietenului său.

— Vrei să vii cu noi?

— O să stau aici, o s-o înmormântez, a șoptit el. Aici, între Clanul Râului și Clanul Tunetului. După toate astea, nici clanul ei nu o să vrea să o jelească.

Lui Inimă de Foc i se rupea sufletul pentru prietenul lui, însă nu mai avea cu ce să-l ajute.

— Am să mă întorc curând, a promis el.

A adăugat mai încet, cu toate că nu-i mai păsa dacă Gheară de Tigru îl aude sau nu:

— Am să o jelesc eu împreună cu tine, Dungă Cenușie. A fost o pisică foarte curajoasă și știu că te-a iubit.

Prietenul lui nu i-a răspuns. Inimă de Foc a apucat puiul cu dinții și a plecat, lăsându-l pe Dungă Cenușie lângă pisica pe care o iubise mai mult decât își iubise propriul clan, onoarea și viața însăși.

CAPITOLUL 22

Gheară de Tigru a luat-o în față, iar până ce Inimă de Foc și Labă Fumurie au ajuns în tabără cu puii lui Pârâu Argintiu, tot clanul știa ce se întâmplase. Războinicii și ucenicii se adunaseră în fața vizuinilor, privindu-i în tăcere. Inimă de Foc aproape că le simțea uluirea.

Stea Albastră stătea la intrarea în vizuina puilor ca și cum i-ar fi așteptat. Pe de o parte, Inimă de Foc se aștepta ca ea să-i gonească, refuzând să îngrijească puii altui clan, însă ea a miorlăit repede:

— Veniți înăuntru.

În inima tufișului de mărăcini, era întuneric și liniște. Față Dungată era încolăcită în jurul puilor ei, dormind cu toții, un morman de blană cenușie și pestriță, blana albă a lui Norișor strălucind ca un petic de zăpadă. Aproape de ea, într-un cuib din mușchi căptușit cu pene, Floare Aurie era culcată pe o parte, alăptându-și puii nou-născuți. Unul era de un roșcat palid, ca Floare Aurie, iar celălalt era tărcat în nuanțe de gri-închis.

— Floare Aurie, a murmurat Stea Albastră, aș vrea să te rog ceva. Te-ai mai putea descurca cu alți doi pui? Mama lor a murit.

Floare Aurie a ridicat capul, privirea speriată îmblânzindu-se când a văzut boțurile de blană ce se legănau neajutorate în botul lui Inimă de Foc și în cel al lui Labă Fumurie; începuseră să se zbată slab, scoțând mieunături subțiri de teamă și foame.

— Cred că da… a început Floare Aurie.

— Stai, a întrerupt-o Coadă Pestriță, care intrase în vizuină imediat după Inimă de Foc. Înainte să fii de acord, Floare Aurie, întreab-o pe Stea Albastră ai cui sunt puii ăștia.

Inimă de Foc s-a îngrijorat. Cu toate că era o mamă bună, Coadă Pestriță avea un temperament feroce, probabil nu privea cu ochi buni puii care nu aparțineau nici unui clan, nici celuilalt.

— Nu i-aș ascunde așa ceva, a mieunat calmă Stea Albastră. Floare Aurie, sunt puii lui Dungă Cenușie. Mama lor a fost Pârâu Argintiu – din Clanul Râului.

Ochii lui Floare Aurie s-au mărit de mirare, iar Față Dungată, trezită din moțăială, a ciulit urechile.

— Probabil că Dungă Cenușie se furișa la întâlniri de luni întregi, a șuierat Coadă Pestriță. Ce pisică loială ar face așa ceva? Amândoi și-au trădat clanurile. În puii ăștia e sânge rău.

— Prostii, a scuipat Stea Albastră, cu blana înfoiată pe spinare.

Inimă de Foc a tresărit, rareori își văzuse lidera atât de furioasă.

— Orice părere am avea despre Dungă Cenușie și Pârâu Argintiu, puii sunt nevinovați. Accepți să-i iei tu, Floare Aurie? O să moară fără o mamă.

Floare Aurie a ezitat, iar apoi a oftat lung.

— Cum aș putea să refuz? Am lapte din belșug.

Coadă Pestriță a pufnit dezaprobatoare, întorcându-se ostentativ cu spatele, în timp ce Inimă de Foc și Labă Fumurie așezau cu grijă puii în cuibul lui Floare Aurie. Regina roșcată s-a aplecat, ghidându-i spre pântecul ei, iar scheunăturile lor triste s-au stins, în timp ce se cuibăreau în

căldura trupului ei. Au început să sugă.

— Îți mulțumesc, Floare Aurie, a tors Stea Albastră.

Inimă de Foc și-a dat seama că ea privea puii cu jind. Motanul se întreba dacă nu cumva lidera se gândea la propriii pui pierduți, iar îndoielile legate de ceea ce se întâmplase au revenit. Era posibil ca puii ei să fi fost Labă de Ceață și Blană de Piatră, care trăiau bine-mersi în Clanul Râului? Oare ea știa?

Șirul gândurilor i-a fost întrerupt când Labă Fumurie s-a întors brusc și a ieșit din vizuină. Inimă de Foc a urmat-o, văzând că se oprise în fața vizuinii, culcată cu capul pe labe.

— Ce-ai pățit? a întrebat-o el.

— Pârâu Argintiu a murit. Am lăsat-o să moară.

— Nu-i adevărat!

Labă Fumurie și-a ridicat privirea clipind. Ochii ei erau două lacuri albastre de tristețe.

— Ar trebui să fiu pisică-vraci. Ar trebui să salvez vieți.

— Ai salvat cei doi pui, i-a amintit Inimă de Foc, lipindu-și fața de obrazul ei.

— Dar n-am salvat-o pe Pârâu Argintiu.

Inimă de Foc era copleșit de milă. Știa cum se simte Labă Fumurie și voia să-i spună că nu are dreptate să se învinuiască pe ea însăși, dar nu a găsit cuvintele potrivite. Simțindu-se inutil și întristat, a început să o lingă cu blândețe.

— Ce se întâmplă?

Ridicând capul, Inimă de Foc a văzut-o pe Colț Galben în fața lor, cu o expresie nedumerită pe fața cenușie.

— Ce se tot vorbește despre Dungă Cenușie și o regină din Clanul Râului?

Labă Fumurie nu părea să observe că e de față mentorul ei. Inimă de Foc trebuia să explice.

— Labă Fumurie a fost grozavă, i-a spus bătrânei pisici-vraci. Puii ar fi murit dacă nu era ea.

Colț Galben a dat din cap.

— Am vorbit cu Gheară de Tigru. Blană de Ferigă mă conducea la Pietrele Însorite când ne-am întâlnit cu el. E furios la culme din cauza puilor. Dar nu e supărat pe tine, Labă Fumurie. Știe că ți-ai făcut datoria, ca orice pisică-vraci.

Labă Fumurie a ridicat privirea.

— N-o să fiu niciodată pisică-vraci, a scuipat ea cu amărăciune. Nu-s bună de nimic. Am lăsat-o pe Pârâu Argintiu să moară.

— Ce? a mârâit Colț Galben arcuindu-și trupul costeliv. Ăsta e cel mai prostesc lucru pe care l-am auzit în viața mea.

— Colț Galben… a început Inimă de Foc să protesteze împotriva tonului ei aspru, dar nu l-a băgat în seamă.

— Ai făcut tot ce s-a putut, Labă Fumurie, a mormăit ea. Nicio pisică n-ar fi reușit mai mult de atât.

— Dar n-a fost suficient, a insistat Labă Fumurie. Dacă tu ai fi fost acolo, ai fi salvat-o cu siguranță.

— A, da? Ți-a spus asta Clanul Stelelor, sau cum? Labă Fumurie, uneori pisicile mor, și nimeni nu poate schimba asta.

A scos un miorlăit răgușit, pe jumătate râset, pe jumătate dojană. A continuat:

— Nici măcar eu.

— Dar am pierdut-o, Colț Galben.

— Știu. Asta e o lecție grea, i-a răspuns pisica bătrână cu compasiune. Eu am pierdut pisici și înainte – atât de multe că nici nu vreau să mă gândesc. Toate pisicile-vraci din lumea asta au trecut prin clipele astea. Vei supraviețui. Vei merge mai departe.

A înghiontit-o ușor pe Labă Fumurie cu botul ei plin de cicatrice; a tot înghiontit-o până când ucenica s-a ridicat nesigură în picioare.

— Haide, a continuat bătrâna. Avem treabă. Urechiușă se plânge iar că-l dor încheieturile.

A condus-o pe Labă Fumurie spre vizuină, oprindu-se cât să arunce o privire peste umăr la Inimă de Foc.

— Nu-ți face griji. O să-și revină.

Motanul le-a privit cum traversează luminișul, dispărând în vizuina lui Colț Galben.

— Poți să te încrezi în Colț Galben.

La auzul mieunatului încet, Inima de Foc s-a întors, dând cu ochii de Stea Albastră.

— O s-o ajute pe Labă Fumurie să treacă cu bine peste asta, i-a mai spus ea.

Lidera clanului ședea chiar în fața vizuinii puilor, cu coada încolăcită peste labe. În ciuda agitației stârnite de moartea lui Pârâu Argintiu și de ieșirea la iveală a relației secrete a lui Dungă Cenușie, părea la fel de calmă ca întotdeauna.

— Stea Albastră, a mieunat ezitant Inimă de Foc, ce se va întâmpla acum cu Dungă Cenușie? O să fie pedepsit?

Pisica a căzut pe gânduri.

— Încă nu-ți pot răspunde, Inimă de Foc. Trebuie să discut cu Gheară de Tigru și cu ceilalți războinici.

— Dungă Cenușie n-a putut să se abțină, a izbucnit Inimă de Foc, loial prietenului său.

— N-a putut să se abțină – când și-a trădat clanul și codul războinicilor ca să fie cu Pârâu Argintiu?

Ochii lui Stea Albastră sclipeau, dar tonul nu era atât de furios pe cât s-ar fi așteptat Inimă de Foc.

— Pot însă să-ți promit un lucru. Nu voi lua nicio măsură până nu se calmează spiritele. Toată situația trebuie cumpănită cu grijă.

— Nu ești chiar atât de surprinsă, nu-i așa? a îndrăznit Inimă de Foc s-o întrebe. Ai ghicit ce se întâmpla?

Se aștepta ca Stea Albastră să nu-i răspundă. Pisica l-a privit lung, cu ochii ei albaștri pătrunzători, țintuindu-l pe loc. În ochii ei se citea înțelepciunea și, își dădea acum seama Inimă de Foc, durerea.

— Da, bănuiam, a mieunat ea în cele din urmă. Un lider știe lucrurile astea. Și nici nu sunt oarbă la Adunări.

— Atunci… atunci de ce nu i-ai pus capăt?

— Am sperat că Dungă Cenușie își va aminti singur de loialitatea față de propriul clan. Știam că și dacă el nu se trezește, mai devreme sau mai târziu, avea să se întâmple ceva care să-i pună capăt. Aș fi vrut însă să nu se fi încheiat atât de tragic pentru amândoi. Dar nu știu cum ar fi răbdat Dungă Cenușie să-și vadă puii crescând în alt clan.

— Tu știi cum e, nu? a întrebat-o, cuvintele ieșindu-i din bot înainte să-și dea seama ce spune. Ți s-a întâmplat și ție.

Stea Albastră a înmărmurit și Inimă de Foc s-a înfiorat văzând fulgerele de mânie din ochii ei. Apoi conducătoarea s-a liniștit, mânia a fost înlocuită de o privire pierdută, copleșită de amintiri și de suferință.

— Ai ghicit, a murmurat ea. M-am gândit că vei intui. Da, Inimă de Foc, Labă de Ceață și Blană de Piatră au fost puii mei.

CAPITOLUL 23

— Vino, i-a poruncit ea.

A început să traverseze încet tabăra spre vizuina ei, nelăsându-i lui Inimă de Foc nimic de făcut în afară de a o urma. Odată ajunși înăuntru, i-a spus să se așeze, iar ea s-a întins în cuib.

— Cât de mult știi?

— Doar că Inimă de Stejar a dus de mult doi pui din Clanul Tunetului la Clanul Râului, a recunoscut Inimă de Foc. I-a spus lui Lac Fumuriu – ea e regina care i-a alăptat – că nu știe ai cui sunt.

Stea Albastră a dat din cap, cu privire blândă.

— Știam că Inimă de Stejar avea să-mi rămână fidel până la capăt, a murmurat ea, ridicând capul. El era tatăl puilor. Asta ai ghicit?

Inimă de Foc a clătinat din cap. Dar era logic, în cazul ăsta, că Inimă de Stejar fusese atât de disperat ca regina să îngrijească puii neajutorați.

— Dar ce anume s-a întâmplat cu puii tăi? a întrebat motanul, curiozitatea făcându-l să uite de precauție. Doar nu i-a furat Inimă de Stejar, nu?

Urechile liderului au zvâcnit enervate.

— Normal că nu.

Inimă de Foc i-a întâlnit privirea, dintr-odată împovărată de o durere de neimaginat.

— Nu, nu i-a furat. Am renunțat eu la ei.

Lui Inimă de Foc nu-i venea să creadă. Nu avea ce face, trebuia să aștepte ca pisica să îi explice.

— Numele meu de luptătoare era Blană Albastră, a început ea. Ca și tine, tot ce-mi doream mai mult pe lumea asta era să-mi slujesc clanul. Pe Inimă de Stejar l-am întâlnit la o Adunare, la începutul unei ierni când eram amândoi tineri și nebuni. Nu am fost parteneri multă vreme. Când am descoperit că urma să am pui, prima mea intenție a fost să îi nasc pentru Clanul Tunetului. Nicio pisică nu m-a întrebat cine e tatăl – dacă o regină nu vrea să dezvăluie identitatea lui, este decizia ei.

— Dar atunci…?

Ochii lui Stea Albastră erau ațintiți undeva departe, ca și cum ar fi privit spre trecutul îndepărtat.

— Apoi secundul clanului nostru, Pată Roșie, a decis să se retragă. Știam că am șanse mari să fiu aleasă în locul lui. Pisica-vraci îmi spusese deja că îmi fusese hărăzit un destin măreț de către Clanul Stelelor, dar știam că o regină ce-și alăpta puii nu avea să fie acceptată niciodată ca secund.

— Așa că ai renunțat la ei? a întrebat Inimă de Foc, neputând să ascundă tonul decepționat. N-ai fi putut aștepta până nu-i mai alăptai? Cu siguranță ai fi putut fi numită secund după ce ei învățau să se descurce singuri.

— N-a fost o decizie ușoară, i-a răspuns ea cu vocea înăsprită de durere. Era o iarnă foarte grea. Clanul aproape că murea de foame, eu de-abia aveam suficient lapte pentru pui. Știam că în Clanul Râului aveau să fie bine îngrijiți. Pe vremea aceea, râul era plin de pește și pisicile din

Clanul Râului n-ajungeau niciodată înfometate.

— Dar să îi pierzi… s-a înfiorat Inimă de Foc, simțind durerea ei.

— Inimă de Foc, nu am nevoie să-mi spui tu cât de dificilă a fost hotărârea. Am stat trează nopți de-a rândul, încercând să decid ce să fac. Ce era mai bine pentru pui… ce era mai bine pentru mine… și ce era mai bine pentru clan.

— Dar trebuie să fi fost și alți luptători pregătiți să devină secunzi?

Lui Inimă de Foc îi era greu să accepte că Stea Albastră fusese atât de ambițioasă încât renunțase la propriii pui.

Stea Albastră și-a săltat bărbia spre el, sfidătoare.

— O, da! Era Gheară de Scaiete. Era un bun războinic, puternic și curajos. Însă rezolvarea lui pentru orice problemă era lupta. Ar fi fost mai bine să stau deoparte și să-l văd numit secund, apoi lider, lăsându-l să implice clanul în războaie inutile?

A clătinat din cap tristă.

— A murit așa cum a și trăit, Inimă de Foc. A pierit cu câteva anotimpuri înainte să ni te alături tu, atacând la graniță o patrulă a Clanului Râului. A fost sălbatic și arogant până în ultima clipă. Nu-l puteam lăsa să îmi distrugă clanul.

— I-ai dat chiar tu puii lui Inimă de Stejar?

— Da. Am stat de vorbă la o Adunare și el a acceptat să ia puii. Așa că într-o noapte m-am strecurat afară din tabără și i-am dus la Pietrele Însorite. Inimă de Stejar mă aștepta acolo și a dus doi dintre ei peste râu.

— Doi dintre ei? a tresărit el. Adică erau mai mulți de doi?

— Erau trei, a răspuns ea cu capul plecat, mieunând atât de încet încât de-abia a auzit-o. Al treilea pui era prea firav pentru a face față călătoriei. A murit cu mine, lângă râu.

— Ce le-ai spus pisicilor din clan?

Inimă de Foc își amintea de Adunare, unde Zdreanță spusese doar că Stea Albastră își „pierduse“ puii.

— Am făcut… am făcut în așa fel încât să pară că fuseseră furați din vizuină de o vulpe sau un bursuc. Am făcut o gaură în perete chiar înainte să plec, iar când m-am întors le-am spus că fusesem la vânătoare și că-mi lăsasem puii dormind liniștiți.

Tremura din tot corpul, iar Inimă de Foc își dădea seama că mărturisirea acelei minciuni îi provoacă mai multă durere decât pierderea unei vieți.

— Toate pisicile s-au pus pe căutat, a continuat ea. Am căutat și eu cu ele, deși știam forte bine că n-aveam nicio șansă să îi găsim. Clanul suferea mult de dragul meu.

Și-a lăsat capul în jos, pe labe. Uitând că ea e conducătoarea clanului, Inimă de Foc a trecut în partea cealaltă a vizuinii și a lins ușor urechile lui Stea Albastră.

Și-a amintit din nou visul cu regina fără figură care dispărea, lăsând în urmă puii ce plângeau. Crezuse că acea regină era Pârâu Argintiu, dar acum își dădea seama că era și Stea Albastră. Visul fusese, în același timp, o profeție și o amintire din istoria clanului.

— De ce-mi spui toate astea? a întrebat-o.

— Când Stea Albastră a ridicat ochii, Inimă de Foc s-a simțit copleșit de suferința din privirea ei.

— Timp de multe sezoane, nu m-am gândit la pui. Am devenit secund, lider, iar clanul meu avea nevoie de mine. Însă în ultima vreme, de când cu inundațiile și cu pericolul în care se află Clanul Râului – și descoperirile tale, Inimă de Foc care m-au făcut să aud din nou poveștile pe care le știam atât de bine… Iar acum s-au născut alți pui care sunt pe jumătate Clanul Râului, pe jumătate Clanul Tunetului.

— Dar de ce să-mi povestești tocmai mie?

— Poate că, după ce a trecut atâta timp, vreau ca o pisică să știe adevărul, a mieunat Stea Albastră, încruntându-se ușor. Știu că tu ai putea înțelege, Inimă de Foc. Uneori nu există alegeri bune.

Dar Inimă de Foc nu era deloc sigur că înțelesese. Îi vuia capul. Pe de o parte, își putea imagina tânăra războinică Blană Albastră ambițioasă, hotărâtă să facă ce era mai bine pentru clanul ei, chiar dacă asta presupunea sacrificii de neimaginat. Pe de altă parte, a văzut o mamă ce încă suferea după puii pe care îi părăsise cu atâta timp în urmă. Și, poate că lucrul ce i se părea cel mai legat de realitate, liderul care făcuse ceea ce credea că e corect și apoi suportase singur durerea.

— N-am să spun niciunei pisici, a promis el, dându-și seama câtă încredere trebuie să fi avut în el ca să-și dezvăluie secretele.

— Îți mulțumesc, Inimă de Foc, i-a răspuns ea. Ne așteaptă vremuri dificile. Clanul nu are nevoie și de alte necazuri.

S-a ridicat în labe și s-a întins ca după un somn lung.

— Acum trebuie să vorbesc cu Gheară de Tigru. Și tu, Inimă de Foc, trebuie să-ți găsești prietenul.

Soarele începuse să coboare de pe cer, transformând râul într-o panglică ruginie, în timp ce Inimă de Foc se întorcea la Pietrele Însorite. Dungă Cenușie ședea lângă un morman de pământ proaspăt săpat, în partea de sus a malului, cu privirea ațintită asupra vâltorii râului.

— Am îngropat-o pe mal, i-a șoptit lui Inimă de Foc, care a venit lângă el. Iubea râul.

A ridicat capul spre cer, unde primele stele din Blana Argintie își făceau apariția.

— Acum vânează cu Clanul Stelelor, a mieunat el încet. Într-o bună zi am să o găsesc din nou și vom fi împreună.

Inimă de Foc nu putea să vorbească. S-a lipit și mai tare de trupul lui Dungă Cenușie, iar cele două pisici au stat împreună în timp ce lumina sângerie se stingea.

— Unde ai dus puii? a mieunat în cele din urmă Dungă Cenușie. Ar fi trebuit îngropați cu ea.

— Îngropați? a repetat Inimă de foc ca un ecou. Dungă Cenușie, nu știi? Puii trăiesc.

Dungă Cenușie îl privea înmărmurit cu botul deschis, cu un început de sclipire în ochii aurii.

— Trăiesc?... Puii lui Pârâu Argintiu?... Puii mei? Inimă de Foc, unde sunt?

— În cuibul puilor din Clanul Tunetului. Îi alăptează Floare Aurie.

— Dar n-o să-i păstreze, nu? Știe că sunt ai lui Pârâu Argintiu?

— Tot clanul știe, i-a răspuns cu o strângere de inimă. A avut grijă de asta Gheară de Tigru. Dar Floare Aurie nu-i învinovățește pentru nimic, și nici Stea Albastră. O să fie bine îngrijiți, Dungă Cenușie. Chiar o să fie.

Dungă Cenușie s-a ridicat greu în picioare, cu labele țepene după priveghiul atât de lung. L-a privit pe Inimă de Foc cu îndoială, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă că pisicile din Clanul Tunetului i-ar fi acceptat puii.

— Vreau să-i văd.

— Vino, atunci, a mieunat Inimă de Foc, ușurat că prietenul său se simte în sfârșit pregătit să se întoarcă în clan. Stea Albastră m-a trimis să te aduc acasă.

El a pornit primul prin pădurea tot mai întunecoasă. Dungă Cenușie venea în urma lui, dar arunca întruna priviri peste umăr, ca și cum nu i-ar fi venit să o lase în urmă pe Pârâu Argintiu. Nu vorbea, iar Inimă de Foc l-a lăsat să păstreze tăcerea, să rămână cu amintirile sale.

Când au ajuns la tabără, murmurul curios al luptătorilor și al ucenicilor se stinsese, era o seară normală, călduță, de primăvară. Blană de Ferigă și Blană Pământie stăteau lângă tufișuri de urzici, mâncând împreună, iar în fața vizuinii ucenicilor, Labă Ascuțită și Labă Luminoasă se luptau în joacă sub privirile lui Labă Iute. Gheară de Tigru și Stea Albastră nu se vedeau nicăieri.

Inimă de Foc a oftat ușurat. Voia ca prietenul său să fie lăsat în pace, cel puțin până își vizita puii, fără să fie tulburat de învinovățirile sau de dușmănia tovarășilor săi războinici.

Pe drum spre vizuina puilor, au trecut pe lângă Furtună de Nisip. S-a oprit brusc, privindu-l ba pe Inimă de Foc, ba pe Dungă Cenușie.

— Salut, a mieunat Inimă de Foc, încercând să fie la fel de prietenos ca întotdeauna. Mergem să vizităm puii. Ne vedem mai târziu în vizuină?

— Cu tine da, a mârâit Furtună de Nisip aruncând o privire aspră spre Dungă Cenușie. Dar pe el să-l ții departe de mine. Atâta îți zic.

S-a îndepărtat mândră cu capul și coada sus.

Inimă de Foc era îndurerat. Și-a amintit cât de dușmănoasă fusese Furtună de Nisip față de el la început, când abia venise în clan. Îi luase atât de mult timp să se îmbuneze. Oare cât avea să treacă până ce l-ar fi tratat din nou pe Dungă Cenușie ca pe un prieten?

Dungă Cenușie și-a pleoștit urechile.

— Nu mă vrea aici. Niciuna dintre pisici nu mă vrea.

— Ba da, eu te vreau, i-a spus Inimă de Foc, străduindu-se să sune suficient de încurajator. Haide, să mergem să-ți vedem puii.

CAPITOLUL 24

Inimă de Foc sărea de pe o piatră pe alta, peste râul rapid. Apele revărsate se retrăseseră și pietrele de trecere erau din nou la vedere. Era a doua zi după moartea lui Pârâu Argintiu; cerul era cenușiu și din el cobora o burniță deasă, ca și cum ar fi jelit-o și Clanul Stelelor.

Inimă de Foc pornise să ducă vestea despre moartea lui Pârâu Argintiu Clanului Râului, însă fără să-i fi cerut voie întâi lui Stea Albastră. Se furișase fără să spună vreunei pisici, fiindcă era de părere că cei din clanul lui Pârâu Argintiu aveau dreptul să știe ce se întâmplase cu ea. Bănuia, în orice caz, că nu toate pisicile din Clanul Tunetului ar fi fost de acord cu el.

Ajungând pe malul celălalt, a stat cu capul sus, adulmecând aerul. A prins aproape imediat un miros, iar o clipă mai târziu, de după ferigile de lângă drum, a apărut un motan mic, tărcat.

A ezitat, părea speriat, însă în cele din urmă a coborât pe mal ca să-l înfrunte pe Inimă de Foc.

— Tu ești Inimă de Foc, nu-i așa? a mieunat el. Te recunosc de la ultima Adunare. Ce cauți pe partea noastră a râului?

Încerca să sune sigur pe el, dar Inimă de Foc îi simțea emoția din voce. Era foarte tânăr, probabil ucenic, nerăbdător să iasă din tabără fără mentor.

— N-am venit nici ca să mă lupt, nici ca să spionez, a promis Inimă de Foc. Trebuie să vorbesc cu Labă de Ceață. Poți s-o chemi tu, te rog?

Ucenicul a ezitat din nou, ca și cum ar fi avut de gând să protesteze. Însă obiceiul de a asculta ordinele războinicilor a învins, iar el a pornit de-a lungul râului, în direcția taberei Clanului Râului. Inimă de Foc l-a urmărit cu privirea și apoi a urcat într-un loc unde putea să se ascundă, camuflat de ferigi, până la sosirea lui Labă de Ceață.

A trecut mult timp până a venit, însă în cele din urmă Inimă de Foc a zărit binecunoscuta siluetă gri-albăstruie îndreptându-se grăbită spre el. Îi părea familiară datorită lui Stea Albastră, și-a dat el seama tresărind. Fiica liderului său îi semăna perfect. Spre ușurarea motanului, era singură. Când s-a oprit să adulmece aerul, el a strigat-o încet:

— Labă de Ceață, Labă de Ceață!

Urechile ei au fremătat, iar după câteva momente ea a trecut printre ferigi, venind lângă el.

— Ce este? a mieunat ea îngrijorată. S-a întâmplat ceva? Pârâu Argintiu? Nu am mai văzut-o de ieri.

Inimă de Foc simțea că se sufocă, ca și cum ar fi avut un os prins în gât. A înghițit cu greu.

— Labă de Ceață, am vești proaste… Îmi pare atât de rău… Pârâu Argintiu a murit.

Labă de Ceață l-a țintuit cu ochii ei albaștri mari, plini de neîncredere.

— A murit? a repetat ea ca un ecou. Nu se poate!

Înainte ca Inimă de Foc să apuce să-i răspundă, a adăugat pe un ton mai aspru:

— Au prins-o războinici din Clanul Tunetului pe teritoriul vostru?

— Nu, nu, s-a grăbit Inimă de Foc să răspundă. Era la Pietrele Însorite împreună cu Dungă Cenușie și au început să vină puii. A fost ceva în neregulă… I-a curs mult sânge. Am făcut tot ce-am putut, dar… Vai, Labă de Ceață, îmi pare atât de rău.

În timp ce îi explica ce se întâmplase, ochii pisicii erau copleșiți de durere. A scos un strigăt

gros, lung, de jale, cu capul dat pe spate și ghearele înfipte în pământ. Inimă de Foc s-a apropiat de ea să încerce s-o consoleze, însă a simțit că fiecare mușchi din trupul ei e împietrit de încordare. Nimic din ce putea spune el nu ar fi avut cum s-o ajute.

În cele din urmă, strigătele de jale s-au stins, iar Labă Cenușie s-a liniștit un pic.

— Știam că n-o să iasă nimic bun din asta, a murmurat ea, fără furie sau învinovățire, ci doar cu o tristețe nesfârșită. I-am spus să nu se întâlnească cu Dungă Cenușie, dar crezi că m-a ascultat? Și acum… Nu-mi vine să cred că nu am s-o mai văd niciodată.

— Dungă Cenușie a îngropat-o lângă Pietrele Însorite, i-a spus Inimă de Foc. Dacă ai vrea să ne întâlnim acolo într-o zi, am să-ți arăt locul.

— M-aș bucura, Inimă de Foc.

— Puii ei trăiesc, a adăugat Inimă de Foc, încercând să mai domolească suferința reginei.

— Puii ei? a întrebat Labă de Ceață, ridicându-se în fund, din nou atentă.

— Da, puii ei, a mieunat Inimă de Foc. Sunt bine.

Labă de Ceață a căzut pe gânduri.

— O să îi vrea Clanul Tunetului, ei aparținând pe jumătate Clanului Râului?

— Una dintre reginele noastre îi alăptează, a liniștito Inimă de Foc. Clanul e supărat pe Dungă Cenușie, dar nimeni nu s-ar răzbuna pe cei mici.

— Înțeleg.

Labă de Ceață a tăcut o vreme, gânditoare, iar apoi s-a ridicat în picioare.

— Trebuie să mă întorc în tabără și să anunț clanul. Ei nici măcar nu știu despre Dungă Cenușie. Nu știu ce am să-i spun tatălui lui Pârâu Argintiu.

Inimă de Foc o înțelegea. De multe ori, războinicii care deveneau tată nu erau apropiați de puii lor, însă Stea Încovoiată avea o relație specială cu Pârâu Argintiu. Durerea provocată de moartea ei avea să se îmbine cu furia că ea și-a trădat clanul, alegându-și-l pe Dungă Cenușie ca partener.

Labă de Ceață l-a lins repede pe frunte.

— Mulțumesc, a mieunat ea. Îți mulțumesc că ai venit să-mi spui.

Apoi a plecat, strecurându-se repede printre ferigi. Inimă de Foc a așteptat ca ea să dispară, apoi a coborât spre malul pietros și a traversat din nou râul spre teritoriul său.

Inimă de Foc s-a trezit de foame. Încercând să vadă în lumina slabă din vizuina luptătorilor, a descoperit că Dungă Cenușie își părăsise deja cuibul. „Of, nu!“ a gândit Inimă de Foc iritat. „Iar a plecat să se întâlnească cu Pârâu Argintiu!“ Apoi și-a amintit.

Trecuseră două răsărituri de la moartea lui Pârâu Argintiu. Șocul resimțit de clan la aflarea veștii despre relația ei cu Dungă Cenușie începea să se estompeze, cu toate că niciunul dintre războinici, în afară de Inimă de Foc și de Blană de Ferigă, nu îi vorbea lui Dungă Cenușie și nu voia să patruleze cu el. Stea Albastră tot nu anunțase încă pedeapsa.

Inimă de Foc s-a întins și a căscat. Dormise prost, fiindcă lângă el Dungă Cenușie tot tresărise și scheunase, însă starea lui proastă era mai adâncă de-atât. Nu vedea cum ar fi putut clanul să își revină după lovitura dată de lipsa de loialitate a lui Dungă Cenușie. Atmosfera era una de incertitudine și neîncredere, care scurta conversațiile și afecta ritualul de spălare reciprocă.

Scuturându-se hotărât, Inimă de Foc s-a strecurat printre ramuri și a pornit spre grămada de vânat proaspăt. Soarele se ridica, îmbrăcând tabăra într-o lumină aurie. Aplecându-se să ia un șobolan grăsun, a auzit o voce care-l striga:

— Inimă de Foc! Inimă de Foc!

S-a întors și l-a văzut pe Norișor, care fugea prin luminiș, dinspre vizuina puilor. Față Dungată și ceilalți pui ai ei îl urmau mai încet, și, spre surprinderea lui Inimă de Foc, a văzut că și Stea Albastră e cu ei.

— Inimă de Foc!

Norișor gâfâia, frânând cu greu în fața lui.

— O să fiu ucenic! O să fiu ucenic chiar acum!

Inimă de Foc a lăsat jos șobolanul. Se înveselise văzând entuziasmul puiului, dar se simțea și vinovat că uitase cu totul de aniversarea de șase luni a nepotului său.

— Tu ai să-i fii mentor, desigur, Inimă de Foc? a mieunat Stea Albastră apropiindu-se. E momentul să-ți iei alt ucenic. Te-ai descurcat foarte bine cu Blană de Ferigă, cu toate că nu era al tău.

— Mulțumesc, a mieunat Inimă de Foc plecând capul, încântat de lauda primită.

Se gândea tot cu tristețe la Labă Fumurie. Nu avea să scape niciodată de sentimentul că el fusese cel puțin parțial vinovat pentru accidentul ei și hotărâse să se descurce mai bine cu Norișor.

— O să mă străduiesc mai tare ca orice pisică! i-a promis Norișor cu ochii larg căscați. O să fiu cel mai bun ucenic din toată lumea!

— Vedem noi, a mieunat Stea Albastră, în timp ce Față Dungată torcea amuzată.

— M-a bătut la cap zi și noapte, a mieunat ea afectuoasă. Știu c-o să se străduiască din greu. E puternic și inteligent.

Ochii lui Norișor au sclipit la auzul laudei.

„Pare să-și fi revenit după aflarea faptului că era pisoi de casă“, și-a spus Inimă de Foc. „Însă e arogant și de-abia știe ce este codul războinicilor, d-apoi să îl respecte!“

Știa că avea să fie greu să joace rolul de mentor.

— Am să convoc Adunarea, a mieunat Stea Albastră, pornind spre Piatra Mare.

Aruncând o privire spre Inimă de Foc, Norișor a țopăit după conducătoarea clanului, iar ceilalți pui l-au urmat.

— Inimă de Foc, a mieunat Față Dungată, aș vrea să te rog ceva.

Inimă de Foc a înăbușit un oftat.

— Ce s-a întâmplat?

Era clar, nu apuca să-și mănânce șobolanul înainte de ceremonia pentru Norișor.

— Este legat de Dungă Cenușie. Știu prin câte a trecut, dar nu mai pleacă din vizuina puilor, îi veghează pe cei mici întruna. E ca și cum ar avea impresia că Floare Aurie nu-i îngrijește cum trebuie. Ne stă tuturor în drum.

— I-ați spus?

— Am încercat să-i dăm de înțeles. Coadă Pestriță l-a și întrebat dacă are impresia că e gravid. Nu înțelege deloc.

Inimă de Foc a aruncat o ultimă privire tristă spre șobolan.

— Vorbesc eu cu el, Față Dungată. Acum e acolo?

— Da, e la noi de azi dimineață.

— Mă duc să-l iau la Adunare.

Inimă de Foc a pornit de-a curmezișul poienii. Când a ajuns în dreptul vizuinii puilor, a auzit chemarea la Adunare a lui Stea Albastră.

La intrarea în vizuină a avut surpriza de a se întâlni cu Gheară de Tigru, care tocmai ieșea. S-a dat la o parte, lăsându-l pe secund să treacă și întrebându-se ce căutase acolo; apoi și-a amintit că unul dintre puii lui Floare Aurie era tărcat în nuanțe de gri. Probabil că Gheară de Tigru era tatăl puilor ei.

În vizuina puilor era cald și în aer plutea mirosul liniștitor al laptelui. Floare Aurie era întinsă în cuibul ei, cu Dungă Cenușie aplecat deasupra, adulmecând puii.

— Primesc destul lapte? a mieunat el neliniștit. Sunt atât de mici!

— Asta pentru că sunt de-abia născuți, i-a răspuns răbdătoare Floare Aurie. O să crească.

Inimă de Foc s-a dus și el să vadă cei patru pui care sugeau de zor la căldura trupului mamei lor. Într-adevăr, pisoiul dungat cu blana închisă la culoare semăna foarte bine cu Gheară de Tigru. Puii lui Dungă Cenușie erau mai mici, dar acum, cu blana uscată și pufoasă, arătau ca niște pisoi zdraveni și sănătoși. Unul era dungat, exact ca Dungă Cenușie, iar celălalt avea blana argintie a

mamei sale.

— Sunt tare frumoși, a șoptit Inimă de Foc.

— Mai mult decât merită ei, a pufnit Coadă Pestriță, trecând pe lângă ei în drum spre adunarea pe care o convocase Stea Albastră.

— Să n-o asculți pe Coadă Pestriță, a mieunat Floare Aurie, după ce plecase bătrâna regină.

S-a aplecat asupra puilor și l-a atins ușor cu nasul pe cel argintiu.

— E la fel de frumoasă ca mama ei, Dungă Cenușie.

— Dar dacă mor? a izbucnit motanul.

— N-o să moară, a insistat Inimă de Foc. Floare Aurie are grijă de ei.

Floare Aurie privea toți patru puii cu aceeași dragoste și admirație, însă lui Inimă de Foc i se părea că regina este obosită și slăbită. Poate că patru pui erau prea mulți. A gonit gândul acesta. Legătura dintre o mamă și puii ei este puternică, dar loialitatea pentru clan era și ea puternică, iar Floare Aurie avea să facă tot ce putea pentru acești pui, fiindcă aparțineau pe jumătate Clanului Tunetului, iar ea avea o inimă bună.

— Haide, l-a împins ușor cu nasul pe Dungă Cenușie. Stea Albastră a convocat o Adunare. O să-l facă pe Norișor ucenic.

Dungă Cenușie a ezitat o secundă, iar Inimă de Foc a crezut că avea să refuze să vină. Apoi s-a ridicat și l-a lăsat pe Inimă de Foc să-l împingă spre ieșire, întorcându-se întruna să se uite la pui.

Afară, în luminiș, restul clanului se adunase deja. Inimă de Foc a auzit-o pe Blană Albastră anunțându-i fericită pe Blană de Șoarece și Vânt Ager:

— În curând o să trebuiască să mă mut în vizuina puilor. Sunt însărcinată.

Vânt Ager a mormăit niște felicitări, în vreme de Blană de Șoarece a lins fericită urechea prietenei sale. Inimă de Foc se întreba cine poate fi tatăl puilor, iar atunci când a privit în jur a observat că Vifor Alb urmărește scena de la distanță.

Vestea despre puii lui Blană Albastră l-a încurajat pe Inimă de Foc. Indiferent câte dezastre aveau de înfruntat, viața clanului mergea mai departe. Cu Dungă Cenușie lângă el, și-a croit drum spre rândul din față, chiar sub Piatra Mare. Norișor era acolo, șezând foarte drept și important lângă Față Dungată. Gheară de Tigru era în apropiere, cu dezaprobarea zugrăvită în culori vii pe față. Inimă de Foc se întreba ce se mai întâmplase ca să-l supere iar pe secund.

— Pisici ale Clanului Tunetului, a început Stea Albastră din vârful Pietrei Mari. V-am chemat aici pentru două motive. Unul bun și unul rău. Ca să începem cu cel rău – știți cu toții ce s-a întâmplat acum câteva zile, când Pârâu Argintiu din Clanul Râului a murit și noi i-am adăpostit puii, al căror tată este Dungă Cenușie.

O mormăială dușmănoasă a trecut prin rândurile pisicilor. Dungă Cenușie s-a lăsat la pământ, tresărind, iar Inimă de Foc s-a lipit de el încurajându-l.

— Multe pisici m-au întrebat care va fi pedeapsa lui Dungă Cenușie, a continuat Stea Albastră. Am chibzuit mult și am hotărât că moartea lui Pârâu Argintiu este suficientă pedeapsă. Ce i-am putea face noi mai rău decât greutățile prin care a trecut deja?

Cuvintele ei au stârnit miorlăieli de protest. Coadă Lungă chiar a strigat:

— Nu-l vrem în clan! E un trădător!

— Dacă vei ajunge liderul clanului, Coadă Lungă, deciziile astea îți vor aparține, a mieunat Stea Albastră cu răceală. Până atunci o să respecți hotărârile mele. Am hotărât că nu va exista nicio pedeapsă. Însă, Dungă Cenușie, timp de trei luni nu vei participa la Adunarea clanurilor. Nu te pedepsesc, ci mă asigur că nu ești expus niciunui risc, pisicile din Clanul Râului, furioase, pot fi tentate să încalce armistițiul din cauza a ceea ce ai făcut.

— Am înțeles, Stea Albastră, mulțumesc, a mieunat Dungă Cenușie, lăsând capul în jos.

— Nu-mi mulțumi, a miorlăit conducătoarea. Dar de acum înainte muncește din greu și luptă cu vitejie pentru clanul tău. Într-o bună zi vei fi un mentor bun pentru puii aceștia.

Inimă de Foc a văzut că Dungă Cenușie s-a luminat un pic la față, ca și cum ar fi primit un motiv de speranță. Gheară de Tigru, pe de altă parte, se încrunta și mai fioros, iar Inimă de Foc a

presupus că acesta voise o pedeapsă grea pentru războinic.

Acum mă pot ocupa de o îndatorire mai plăcută, a mieunat Stea Albastră. Norișor a ajuns la a șasea lună și e pregătit să devină ucenic.

A sărit de pe stâncă și l-a chemat pe Norișor la ea, cu vârful cozii. Puiul a țopăit fericit până lângă ea. Tremura de bucurie, coada o ținea drept în sus și îi fremătau mustățile. Ochii îi sclipeau ca două stele îngemănate.

— Inimă de Foc, a miorlăit Stea Albastră, ești pregătit să te ocupi din nou de un ucenic, iar Labă de Nor este puiul surorii tale. Tu vei fi mentorul lui.

Inimă de Foc s-a ridicat, dar până să ajungă la Piatra Mare, Norișor i-a ieșind în cale țopăind și a ridicat capul ca să-i atingă nasul.

— Încă nu! a mârâit Inimă de Foc printre dinți.

— Inimă de Foc, tu știi ce înseamnă să fii unul dintre noi, cu toate că te-ai născut în afara clanului, a continuat ea, ignorând impulsivitatea lui Norișor. Mă bazez pe tine să-i transmiți lui Labă de Nor tot ce-ai învățat tu, să-l ajuți să devină un războinic cu care clanul să se mândrească.

— Da, Stea Albastră.

Inimă de Foc a plecat capul respectuos și, în sfârșit, l-a lăsat pe Labă de Nor să-i atingă nasul.

— Labă de Nor! a mieunat triumfător noul ucenic. Acum sunt Labă de Nor!

Inimă de Foc a văzut cum micul său nepot se umflă în pene, în timp ce membrii clanului se adună în jurul lui să-l felicite. Bătrânii, în special, erau tare îndrăgostiți de el, a observat Inimă de Foc.

Însă a mai observat și că o parte din clan s-a ținut deoparte. Gheară de Tigru nici nu s-a mișcat de unde se afla, la poalele pietrei, iar Coadă Lungă a mers să se așeze lângă el. Dându-se la o parte, ca să le permită celorlalte pisici să ajungă la proaspătul ucenic, l-a văzut pe Dungă Neagră croindu-și drum spre vizuina războinicilor.

Inimă de Foc a auzit miorlăitul lui dezgustat și ostentativ de tare:

— Trădători și pisoi de casă! Chiar n-a mai rămas nicio pisică cumsecade în clanul ăsta?

CAPITOLUL 25

Inimă de Foc s-a oprit la marginea lizierei.

— Stai, l-a avertizat pe Labă de Nor. Suntem aproape de cuibul Două-Picioare, așa că trebuie să avem grijă.

Labă de Nor și-a ridicat ascultător nasul și a adulmecat. El și Inimă de Foc tocmai fuseseră în prima expediție lungă din ucenicia lui, urmând granițele clanului și reînnoind marcajele de miros. Acum se aflau lângă fostul cămin de pisoi de casă al lui Inimă de Foc, în fața grădinii unde locuia Prințesa, mama lui Labă de Nor.

— Simt multe pisici, a mieunat Labă de Nor. Însă nu recunosc niciuna.

— Foarte bine, i-a spus Inimă de Foc. Cele mai multe sunt pisoi de casă și poate o singuratică, două. Nu sunt pisici din clanuri.

Simțise și urma mirosului lui Gheară de Tigru, dar nu i-a atras atenția lui Labă de Nor. Și-a amintit ziua aceea de demult de când pământul era acoperit cu zăpadă, când luase urma lui Gheară de Tigru până în locul acela și găsise mirosul secundului amestecat cu mirosurile multor pisici străine.

De data aceasta, mirosul lui Gheară de Tigru confirma faptul că mai venise acolo între timp. Inimă de Foc tot nu-și putea da seama dacă se întâlnise cu celelalte pisici sau dacă era o întâmplare că li se suprapuseseră mirosurile. Dar de ce ar fi venit Gheară de Tigru atât de aproape de casa Două-Picioare, când el îi disprețuia pe Două-Picioare și tot ce avea legătură cu ei?

— Inimă de Foc, acum putem merge s-o vedem pe mama? a cerut imediat Labă de Nor.

— Simți miros de câini? Sau miros proaspăt de Două-Picioare?

Labă de Nor a adulmecat din nou și a scuturat din cap.

— Atunci hai să mergem, a mieunat Inimă de Foc.

Uitându-se cu atenție în jur, a pășit în câmp deschis. Labă de Nor l-a urmat cu o precauție exagerată, ca și cum ar fi vrut să-i arate lui Inimă de Foc cât de repede învață.

De la ceremonia din ajun, Labă de Nor fusese neobișnuit de tăcut. Era evident că se străduiește să fie un ucenic bun, ascultând cu ochii mari, serios, orice îi spunea Inimă de Foc. Însă motanul roșcat se întreba cât avea să dureze această conștiinciozitate neobișnuită. Poruncindu-i lui Labă de Nor să rămână pe loc, a sărit pe gard, privind în grădină. Flori viu colorate creșteau lângă gard, iar în mijlocul gazonului atârnau câteva blănuri de Două-Picioare, pe un copac cu țepi și fără frunze.

— Prințesă? a strigat-o el încet. Prințesă, ești acolo?

Frunzele tremurau într-un tufiș din apropierea casei, iar silueta alb-tărcată a Prințesei a pășit delicat pe iarbă. Când l-a văzut, a mieunat încântată.

— Inimă de Foc!

A pornit în fugă spre gard și a sărit lângă el, lipindu-și obrazul de fața lui.

— Inimă de Foc! Nu ne-am mai văzut de atâta timp! a tors ea. Mă bucur că ai venit.

— Am mai adus pe cineva, i-a răspuns el. Ia uită-te jos.

Prințesa s-a uitat peste gard, dând cu ochii de Labă de Nor, care ședea jos, privind-o.

— Inimă de Foc! a exclamat ea. Nu se poate să fie Norișor! A crescut așa de mult!

Fără să aștepte să i se spună, labă de Nor a sărit spre muchia gardului, încercând disperat să se prindă cu ghearele de lemnul neted. Inimă de Foc s-a aplecat și l-a prins cu dinții de ceafă, trăgându-l pe ultimele două lungimi de șoarece, ca să poată sta lângă mama lui.

Labă de Nor o privea pe Prințesa cu ochii imenși albaștri.

— Tu chiar ești mama mea?

— Chiar sunt, a tors ea, privindu-l admirativ din cap până în labe. Vai, mă bucur așa de mult să te văd din nou, Norișor.

— Știi, nu sunt Norișor, a anunțat-o mândru, motănelul pufos. Acum sunt Labă de Nor. Sunt ucenic.

— Asta e grozav!

Prințesa își copleșea fiul, lingându-l și torcând atât de tare încât de-abia mai avea suflare să vorbească.

— Vai, ești atât de slab… Mănânci suficient? Ți-ai făcut prieteni? Sper că asculți de Inimă de Foc.

Labă de Nor nici n-a încercat să răspundă șuvoiului de întrebări. S-a sustras mângâielilor mamei lui și s-a așezat pe gard un pic mai departe.

— O să fiu războinic în curând, s-a lăudat el. Inimă de Foc mă învață să mă bat.

Prințesa a închis ochii.

— Va trebui să fii atât de curajos, a murmurat ea.

Inimă de Foc s-a temut o clipă că sora lui regretă decizia de a-și oferi fiul clanului, dar ea a deschis ochii și a mieunat: — Sunt atât de mândră de voi amândoi!

Labă de Nor se simțea și mai înalt, bucurându-se de toată atenția ei. A întors capul ca să se spele cu mișcări rapide ale limbuței roz, iar Inimă de Foc a profitat de ocazie ca să-i șoptească Prințesei: — Prințesă, vezi vreodată pisici străine pe aici?

— Pisici străine?

Părea nedumerită, iar Inimă de Foc se întreba dacă are rost s-o întrebe. Prințesa oricum n-ar fi făcut diferența între pisici vagaboande, singuratice sau pisici din Clanul Tunetului.

Prințesa a tremurat înfiorată.

— Da, le-am mai auzit urlând noaptea. Două-Picioare al meu se scoală și țipă la ele.

— Ai văzut o pisică mare, tărcată, cu dungi închise la culoare? a întrebat-o inimă de Foc cu sufletul la gură. Un motan cu botul zgâriat?

Prințesa a clătinat din cap, făcând ochii mari:

— Doar le-am auzit, nu le-am și văzut.

— Dacă vezi vreodată motanul acesta, ține-te departe de el.

Nu știa ce punea Gheară de Tigru la cale atât de departe de tabăra lor, dacă fusese într-adevăr Gheară de Tigru însă, în orice caz, nu voia ca Prințesa să aibă de-a face cu el.

Întrebările lui o speriaseră atât de tare, încât Inimă de Foc a schimbat subiectul încurajându-l pe Labă de Nor să povestească despre ceremonia în care fusese numit ucenic, dar și despre expediția pe care o făcuseră în jurul graniței. În scurtă vreme, Prințesa era din nou fericită, scoțând exclamații admirative la orice îi spunea fiul ei.

Soarele începuse să coboare când Inimă de Foc a mieunat:

— Labă de Nor, trebuie să pornim spre casă.

Ucenicul a deschis botul să protesteze, dar și-a amintit la timp că era cuminte.

— Da, Inimă de Foc, a mieunat el supus.

Apoi, întorcându-se către Prințesă, a întrebat-o:

— De ce nu vii cu noi? Îți prind eu șoareci și poți să dormi în vizuina mea.

Prințesa a tors amuzată.

— Aproape că aș vrea să pot veni, a răspuns ea sincer. Dar adevărul este că sunt mai fericită ca pisoi de casă. Nu vreau să învăț să mă bat sau să dorm afară în frig. O să trebuiască să mai vii în vizită.

— Da, o să mai vin, promit, a miorlăit Labă de Nor.

— Am să-l mai aduc. Și, Prințesă… dacă vezi ceva… ciudat pe aicea, spune-mi, te rog, a mieunat Inimă de Foc, înainte de a sări dincolo de gard.

Pe drumul de întoarcere, Inimă de Foc a hotărât să facă o pauză, ca să vâneze. Până s-au întors în râpă, soarele aproape apusese, învăluind pădurea într-o lumină roșie și aruncând umbre lungi pe pământ.

Labă de Nor căra mândru un șoarece de câmp, pe care voia să-l ducă bătrânilor. În sfârșit, își umpluse fălcile cu ceva și trăncăneala lui neîncetată luase sfârșit. Inimă de Foc era epuizat după o zi întreagă petrecută în compania ucenicului, însă trebuia să recunoască: era mai impresionat decât s-ar fi așteptat. Mintea ageră și curajul lui Labă de Nor prevesteau un războinic excepțional.

În timp ce coborau în râpa întunecată spre tunel, Inimă de Foc s-a oprit. Nările îi erau înfiorate de un miros necunoscut, adus de vântul ce adia prin pădure.

Labă de Nor s-a oprit și el, lăsând jos șoarecele de câmp.

— Inimă de Foc, ce-i asta?

A adulmecat aerul, inspirând adânc.

— Mi-ai arătat asta azi dimineață. E Clanul Râului!

— Bravo, i-a răspuns Inimă de Foc încordat.

Recunoscuse și el mirosul cu o clipă înainte să deschidă gura Labă de Nor. Ridicând privirea, a văzut trei pisici care pășeau cu grijă printre bolovani.

— Chiar Clanul Râului este. Și se pare că pisicile astea sunt pe drum spre noi. Du-te în tabără și spune-i lui Stea Albastră. Ai grijă să înțeleagă că nu e vorba de un atac.

— Dar vreau…

Tânărul ucenic s-a oprit din protest, văzând că Inimă de Foc se încruntase.

— Scuze, Inimă de Foc. Mă duc.

A pornit spre intrarea în tunelul de orz sălbatic, fără să uite să-și ia și șoarecele de câmp.

Inimă de Foc a rămas acolo. S-a ridicat și a așteptat acolo, în vreme ce pisicile se apropiau. I-a recunoscut pe Blană de Leopard, Labă de Ceață și Blană de Piatră. Când mai aveau doar vreo două lungimi de coadă până la el, Inimă de Foc a mieunat: — Pisici din Clanul Râului, ce vreți? De ce ați intrat pe teritoriul nostru?

Cu toate că trebuia să le înfrunte pentru încălcarea granițeiClanului Tunetului, încerca să nu pară prea dușmănos. Nu voia niciun fel de conflict cu Clanul Râului.

Blană de Leopard s-a oprit, cu Labă de Ceață și Blană de Piatră imediat în spatele ei.

— Este o vizită pașnică, a mieunat ea. Sunt niște probleme care trebuie discutate de clanurile noastre. Stea Încovoiată ne-a trimis să vorbim cu lidera voastră.

CAPITOLUL 26

Inimă de Foc a încercat să-și ascundă îngrijorarea cât i-a condus pe cei trei războinici din Clanul Râului prin tunel, spre tabără. Pisicile din clanuri își făceau rareori vizite; se întreba ce putea fi atât de urgent încât să nu poată răbda până la următoarea adunare.

Avertizată de Labă de Nor, Stea Albastră ședea deja la poalele Pietrei Mari, iar teama lui Inimă de Foc a sporit când l-a văzut lângă ea pe Gheară de Tigru.

— Mulțumesc, Labă de Nor, l-a expediat Stea Albastră pe ucenic. Poți să duci vânatul în bârlogul bătrânilor.

Labă de Nor părea dezamăgit că trebuia să plece, însă a făcut-o fără să protesteze.

Blană de Leopard a mers până în fața lui Stea Albastră și a înclinat respectuos capul.

— Stea Albastră, venim în tabăra voastră cu gânduri pașnice, a început ea. Trebuie să discutăm ceva.

Gheară de Tigru a mormăit neîncrezător, dând de înțeles c-ar fi preferat să le smulgă blana intrușilor, însă Stea Albastră l-a ignorat.

— Bănuiesc ce v-a adus la noi, a mieunat. Dar ce ar fi de discutat? Ce s-a întâmplat e bun întâmplat. Orice pedeapsă pentru Dungă Cenușie va fi stabilită în interiorul clanului său.

Inimă de Foc a observat că, în timp ce vorbea cu Blană de Leopard, ochii liderei rătăceau întruna spre Labă de Ceață și Blană de Piatră. Era pentru prima oară când o vedea lângă războinicii din Clanul Râului, după ce îi povestise că erau puii ei. Nu i se părea doar că citește afecțiune în ochii ei albaștri atunci când îi privea.

— E adevărat ce spui, a încuviințat Blană de Leopard. Cele două pisici tinere au fost nechibzuite, însă Pârâu Argintiu a murit, iar pedeapsa lui Dungă Cenușie nu va fi decisă de Clanul Râului. Am venit în legătură cu puii.

— Ce e cu ei? a întrebat Stea Albastră?

— Sunt pui ai Clanului Râului, a mieunat Blană de Leopard. Am venit să-i luăm acasă.

— Pui ai Clanului Râului? a mijit Stea Albastră ochii. De ce spuneți asta?

— Și de unde știți de ei? i-a întrebat Gheară de Tigru, privindu-i cu ură și sărind în picioare. Ne-ați spionat? Sau v-a spus vreo pisică?

S-a întors spre Inimă de Foc, dar acesta s-a ținut tare și Labă de Ceață n-a spus nimic, nu l-a trădat nici măcar cu o privire. Gheară de Tigru n-avea cum să știe cu certitudine că el fusese cel care vorbise cu Labă de Ceață, iar Inimă de Foc n-avea de gând să regrete ceea ce făcuse. Clanul Râului avea dreptul să știe.

— Stai jos, Gheară de Tigru, a murmurat Stea Albastră.

I-a aruncat o privire lui Inimă de Foc și el și-a dat seama că ea intuise, știind ce făcuse la fel de bine ca și când ar fi fost de față. Dar nici ea nu avea să-l dea de gol.

— Cine știe, poate că o patrulă a Clanului Râului a văzut ce s-a întâmplat?

Asemenea lucruri nu pot rămâne secrete multă vreme, a continuat ea. Dar, Blană de Leopard, puii sunt și ai Clanului Tunetului pe jumătate, iar una dintre reginele noastre are grijă de ei. De ce vi i-aș da vouă?

— Puii aparțin clanului mamei, a explicat Blană de Leopard. Dacă Pârâu Argintiu ar fi trăit, Clanul Râului ar fi crescut puii ăștia fără să fi știut cine e tatăl lor, iar asta înseamnă că avem dreptul să-i revendicăm.

— Stea Albastră, nu poți să le dai puii! a intervenit Inimă de Foc. Dungă Cenușie trăiește pentru ei.

Dinspre Gheară de Tigru s-a auzit din nou un mârâit gros, însă cea care a răspuns a fost Stea Albastră.

— Taci din gură, Inimă de Foc. Nu e treaba ta.

— Ba este, a îndrăznit el să miorlăie. Dungă Cenușie e prietenul meu.

— Liniște! a șuierat Gheară de Tigru. Trebuie să-ți poruncească lidera de două ori? Dungă Cenușie e un trădător. Nu are drepturi asupra puilor, n-are dreptul la nimic.

Inimă de Foc a fost cuprins de furie. Chiar nu avea Gheară de Tigru niciun pic de respect pentru suferința groaznică a lui Dungă Cenușie? S-a răsucit către secund, abținându-se de la a sări pe el doar pentru că erau de față pisici din alt clan.

Gheară de Tigru și-a dezvelit dinții într-un mârâit fioros.

Stea Albastră a dat mânioasă din coadă spre amândoi.

— Destul! le-a poruncit ea. Blană de Leopard, recunosc, Clanul Râului are un oarecare drept asupra puilor. Dar și Clanul Tunetului la fel. În plus, puii sunt mici și slabi. Încă nu pot să călătorească, mai ales peste râu. E prea periculos.

Blană de Leopard începuse să se înfoaie, mijind ochii.

— Astea sunt pretexte.

— Nu, a insistat Stea Albastră. Nu sunt pretexte. Voi ați risca viața puilor? Mă voi gândi la ce-ați spus, și am să discut lucrul acesta cu războinicii mei. Vă vom da răspunsul la următoarea Adunare.

— Acum ieșiți afară din tabăra noastră, a mârâit Gheară de Tigru.

Blană de Leopard a ezitat, ca și cum ar mai fi vrut să spună ceva, dar era clar că Stea Albastră o expediase. Au trecut câteva momente tensionate, apoi a înclinat capul și a plecat, însoțită de Labă de Ceață și de Blană de Piatră. Gheară de Tigru le-a escortat prin luminiș, chiar până la intrarea în tunel.

Rămas singur cu Stea Albastră, Inimă de Foc a simțit că furia începe să i se potolească, dar trebuia să continue cu aceleași rugăminți.

— Nu-i putem lăsa să ia puii! Știi foarte bine cum s-ar simți Dungă Cenușie.

Privirea încruntată pe care i-a aruncat-o Stea Albastră l-a făcut să se întrebe dacă nu cumva mersese prea departe, însă vocea îi era blândă când i-a răspuns:

— Da, Inimă de Foc, știu. Și aș renunța la multe ca să putem păstra puii ăștia. Dar cât de departe ar merge Clanul Râului ca să-i aibă? Se va ajunge la lupte? Câți dintre războinicii Clanului Tunetului și-ar risca viața pentru niște pui care aparțin pe jumătate Clanului Râului?

Blana lui Inimă de Foc s-a zbârlit de teamă. Imaginea pe care o creiona conducătoarea lui era sumbră: clanuri învrăjbite din cauza unor pui neajutorați, Clanul Tunetului dezbinat, războinicii lui luptând unii împotriva altora. Aceasta să fi fost soarta hotărâtă de Clanul Stelelor, atunci când Frunză Ruginie l-a avertizat că apa stinge focul? Poate că nu apele revărsate aveau să distrugă Clanul Tunetului, ci pisicile care trăiau pe malul râului.

— Curaj, Inimă de Foc! l-a îndemnat Stea Albastră. Încă nu s-a ajuns la o bătălie. Am reușit să trag de timp până la următoarea Adunare, iar până atunci cine știe ce se mai întâmplă.

Inimă de Foc nu putea fi la fel de încrezător. Problema puilor nu avea să dispară. Însă el nu avea ce să facă – doar să-și plece capul respectuos și să se retragă în bârlogul războinicilor.

„Și acum“, și-a spus el cuprins de disperare, „ce-i spun lui Dungă Cenușie?“

Când Blana Argintie era întinsă pe cer, toate pisicile din Clanul Tunetului știau motivul vizitei Clanului Râului. Inimă de Foc bănuia că Gheară de Tigru le spusese războinicilor apropiați lui, iar

aceștia duseseră vorba mai departe la celelalte pisici din clan.

După cum preconizase Stea Albastră, părerile erau împărțite. Multe pisici considerau că puii corciți trebuia dați cât mai repede, clanul trebuia să scape de ei. Dar erau și pisici gata să lupte fie și numai pentru că renunțarea la pui ar fi echivalat cu o victorie a Clanului Râului.

În tot timpul acesta, Dungă Cenușie nu spusese o vorbă, căzut pe gânduri în vizuina războinicilor. A părăsit-o o singură dată, ca să meargă la cuibul puilor. Când Inimă de Foc i-a adus vânat proaspăt, a întors capul. Din câte își dădea seama Inimă de Foc, nu mai mâncase de la moartea lui Pârâu Argintiu. Era slăbit și arăta bolnav.

— Pot să-l ajut cu ceva? a întrebat-o pe Colț Galben, mergând în bârlogul ei a doua zi dis-de-dimineață. Nu vrea să mănânce, nu poate să doarmă…

Bătrâna pisică-vraci a clătinat din cap.

— Nu există ierburi care să vindece inimi frânte, a șoptit ea. Doar timpul îl poate vindeca.

— Dar mă simt atât de neputincios, i-a mărturisit motanul.

— Faptul că ești prieten îl ajută. Poate că acum nu-și dă seama, dar într-o bună zi va…

S-a întrerupt pentru că intrase Labă Fumurie, lăsându-i în față o legătură de ierburi.

— Astea sunt? a întrebat-o ea.

Colț Galben le-a adulmecat repede.

— Da, sunt bune, a mieunat ea. Tu nu ai voie să mănânci înainte de ceremonie, dar eu am. Sunt prea bătrână și șubrezită ca să merg până la Pietrele Înalte și înapoi fără ceva energie.

S-a așezat pe vine în fața ierburilor și s-a pus pe molfăit.

— Pietrele Înalte? a repetat Inimă de Foc ca un ecou. Ceremonie? Labă Fumurie, ce se întâmplă?

— În seara asta e luna pe jumătate plină, a mieunat ea fericită. O să merg împreună cu Colț Galben la Gura Mamei, ca să devin ucenică în toată legea.

A dat bucuroasă din fund.

Inimă de Foc era forte ușurat că tânăra pisică părea să fi depășit disperarea provocată de moartea lui Pârâu Argintiu, așteptându-și acum cu nerăbdare noua viață de pisică-vraci. În privirea ei revenise acea sclipire de pe vremuri, însă în adâncurile albastre se citea acum o nouă înțelepciune și profunzime.

Se maturizează, și-a spus Inimă de Foc, încercând un straniu sentiment de regret. Ucenica lui entuziastă, uneori zăpăcită, se transforma într-o pisică dăruită cu o mare putere interioară. Știa c-ar fi trebuit să se bucure de calea pe care Clanul Stelelor o alesese pentru ea, însă o parte din el și-ar fi dorit să mai poată merge împreună la vânătoare.

— Pot să vin cu voi în seara asta, dacă vrei, s-a oferit el. Cel puțin până la Patru Copaci, în orice caz.

— Da, ai vrea, Inimă de Foc? Mulțumesc, a miorlăit Labă Fumurie.

— Dar nu mai departe de patru Copaci, a intervenit Colț Galben, ridicându-se în picioare și spălându-se pe bot. Ceremonia din seara asta e doar pentru pisici-vraci.

S-a scuturat zdravăn și a pornit prima printre ferigi.

Urmând-o pe Labă Fumurie, Inimă de Foc l-a văzut pe Labă de Nor, care se spăla lângă bușteanul din fața vizuinii ucenicilor.

Motanul alb a sărit în picioare imediat ce l-a văzut pe Inimă de Foc și a venit în fugă spre el.

— Unde mergeți? Pot să vin și eu?

Inimă de Foc s-a uitat spre Colț Galben și, pentru că ea nu s-a împotrivit, i-a răspuns:

— Bine. O să fie un antrenament bun pentru tine. Putem să vânăm pe drumul de întoarcere.

Urcând râpa în spatele pisicilor, i-a explicat ucenicului unde se duceau și că Labă Fumurie și Colț Galben aveau să-și continue singure drumul până la Pietrele Înalte. Adânc ascunsă în tunelul cunoscut ca Gura mamei, se afla Piatra Lunii, care strălucea de un alb orbitor atunci când era atinsă de razele lunii. Ceremonia lui Labă Fumurie urma să aibă loc în acea lumină nepământeană.

— Și pe urmă ce se întâmplă?

— Ceremoniile sunt secrete, a mormăit Colț Galben, așa că să n-o întrebați pe Labă Fumurie la întoarcere. Nu are voie să vă spună.

— Dar toate pisicile știu că va primi puteri speciale de la Clanul Stelelor, a adăugat Inimă de Foc.

— Puteri speciale?

Ochii lui Labă de Nor s-au rotunjit, iar el a privit-o pe Labă Fumurie ca și cum s-ar fi așteptat ca ea să înceapă să facă profeții chiar acolo, pe loc.

— Nu-ți face griji, o să fiu aceeași veche Labă Fumurie, l-a încurajat ea, torcând amuzată. Asta nu se va schimba niciodată.

Se făcea tot mai cald pe măsură ce pisicile își continuau drumul spre Patru Copaci. Inimă de Foc era recunoscător pentru umbra de sub copaci și pentru răcoarea proaspătă a firelor lungi de iarbă și a ferigilor care îi atingeau blana. Toate simțurile îi erau în alertă și l-a ținut ocupat pe Labă de Nor, punându-l să adulmece aerul și să-i raporteze tot ce miroase.

Inimă de Foc nu uitase atacul Clanului Umbrelor și al Clanului Vântului. Îi învinseseră o dată, dar asta nu însemna că n-aveau să mai încerce să-l ucidă pe Coadă Ruptă. Mai mult, Inimă de Foc se aștepta acum și la necazuri cu Clanul Râului din cauza puilor lui Dungă Cenușie. A oftat. Într-o dimineață ca aceea, cu frunze noi în copaci și prada ce aproape că li se vâra sub bot, era greu să se gândească la atacuri și moarte.

În ciuda îngrijorării lui, grupul de pisici a ajuns la Patru Copaci, fără să întâmpine probleme. În timp ce se strecurau printre tufișuri coborând în vâlcea, Inimă de Foc a încetinit pasul, potrivindu-și mersul după ritmul inegal al lui Labă Fumurie.

— Ești sigură în legătură cu asta? a întrebat-o încet. Asta e ceea ce vrei să faci în viață?

— Sigur că da! Nu vezi, Inimă de Foc? i-a răspuns dintr-odată serioasă. Trebuie să învăț cât de mult pot, ca să nu mai moară nicio pisică. Pentru că nu am putut să o salvez, cum s-a întâmplat cu Pârâu Argintiu.

Inimă de Foc a tresărit. Își dorea din tot sufletul să o poată convinge că moartea lui Pârâu Argintiu nu fusese din vina ei, dar știa că și-ar fi bătut gura degeaba.

— Și asta te va face fericită? Știi că pisicile-vraci n-au voie să facă pui, i-a reamintit el, gândindu-se cum Colț Galben fusese nevoită să renunțe la Coadă Ruptă și să țină secretă legătura lor.

Labă Fumurie a tors ca să-l liniștească.

— Toate pisicile din clan vor fi puii mei. Chiar și războinicii. Colț Galben zice că uneori au la fel de multă minte ca niște nou-născuți!

A făcut un pas înainte, ajungând astfel lângă Inimă de Foc și și-a frecat cu afecțiune obrazul de fața lui.

— Dar tu o să fii întotdeauna cel mai bun prieten al meu, Inimă de Foc. N-am să uit niciodată că ai fost primul meu mentor.

Inimă de Foc a lins-o pe ureche.

— Cu bine, Labă Fumurie, a mieunat el moale.

— Nu plec pentru totdeauna, a protestat Labă Fumurie, mă întorc până mâine la apus.

Inimă de Foc știa că, într-un fel, Labă Fumurie chiar pleca pentru totdeauna. La întoarcere urma să aibă puteri și răspunderi noi, primite nu de la un lider de clan, ci de la Clanul Stelelor.

Au traversat vâlceaua de sub cei Patru Stejari, unul lângă altul, iar apoi au urcat povârnișul pe care îi așteptau deja Colț Galben și Labă de Nor. Mlaștina se întindea în fața lor și o adiere rece îndoia tulpinile de iarbă-neagră.

— O să vă atace Clanul Vântului dacă treceți prin teritoriul lor, a mieunat Labă de Nor neliniștit.

— Pisicile din toate clanurile au dreptul să treacă în siguranță spre Pietrele Înalte, i-a explicat Colț Galben și niciun războinic n-ar îndrăzni să atace pisici-vraci. Ferească Clanul Stelelor!

S-a întors spre labă Fumurie și a întrebat-o:

— Ești pregătită?

— Da. Vin.

L-a mai lins o dată pe Inimă de Foc și apoi a urmat-o pe bătrână prin iarba înaltă a ținutului mlaștinilor. Vântul îi răvășea blana, în timp ce șchiopăta grăbită, fără să arunce o privire înapoi.

Inimă de Foc o privea cu sufletul împovărat. Știa că prietena lui se află la începutul unei vieți noi și fericite, dar în același timp nu putea să nu simtă regretul dulce-amărui pentru viața pe care ar fi putut-o avea.

Inimă de Foc privea răsăritul.

— Gheară de Tigru vrea să îl trimit azi pe Labă de Nor, singur, într-o misiune de vânătoare, a mieunat spre Dungă Cenușie.

Războinicul cenușiu a ridicat privirea surprins.

— E cam devreme, nu? De-abia a fost făcut ucenic.

Inimă de Foc a ridicat din umeri.

— Gheară de Tigru crede că e pregătit. Mi-a zis să-l urmăresc și să văd cum se descurcă, oricum. Vrei să vii și tu?

Era dimineața de după întoarcerea lui Labă Fumurie de la Gura Mamei. Inimă de Foc o întâmpinase pe când cobora râpa în lumina apusului. Deși l-a întâmpinat afectuoasă, știau amândoi că nu-i poate spune prin ce trecuse. Figura ei încă purta o expresie de extaz divin, iar luna însăși îi strălucea în ochi. Inimă de Foc s-a străduit să nu simtă că o pierduse în fața unor căi necunoscute lui.

Acum ședea lângă tufișul de urzici, savurând un șoarece suculent. Dungă Cenușie, așezat lângă el, își alesese o coțofană din mormanul de pradă proaspătă, dar de-abia o atinsese.

— Nu, mulțumesc, Inimă de Foc, mieunase el. I-am promis lui Floare Aurie că merg să văd puii. Au deschis ochii, a adăugat el mândru.

Inimă de Foc bănuia că Floare Aurie ar fi preferat ca motanul să nu se ducă, dar știa că prietenul său nu poate fi convins să stea departe de pui.

— Bine, a mieunat el. Ne vedem mai târziu.

Înghițind ultima gură de șoarece, s-a dus să-l găsească pe Labă de Nor.

Gheară de Tigru fusese ocupat în dimineața aceea, trimițând o patrulă, în frunte cu Vifor Alb, să reînnoiască marcajele de miros de-a lungul graniței cu Clanul Râului; o alta era condusă de Furtună de Nisip, vânând pe lângă Pietrele Șerpilor. Secundul neglijase să-i spună lui Inimă de Foc unde anume să meargă în misiunea de vânătoare, iar el nu simțea nevoia să-i reamintească.

— Poți porni spre casa de Două-Picioare, i-a mieunat el ucenicului. În felul ăsta n-o să le stai în drum celorlalte patrule. Tu n-ai să mă vezi, dar eu am să te văd pe tine. Ne întâlnim lângă gardul Prințesei.

— Pot să vorbesc cu ea dacă e acolo?

— Bine, cu condiția ca până atunci să fi adunat destul vânat.

— Dar nu ai voie să te duci s-o cauți în grădina de Două-Picioare sau în cuiburile lor.

— Nu, nu mă duc.

Ochii lui Labă de Nor străluceau, iar blana ca de zăpadă era umflată de entuziasm. Inimă de Foc și-a adus aminte cât de emoționat era el înainte de prima evaluare; Labă de Nor, în schimb, dădea pe dinafară de încredere de sine.

— Pornește, atunci, a mieunat Inimă de Foc. Încearcă să ajungi acolo până să urce soarele pe cer.

L-a urmărit pe tânărul ucenic luând-o la fugă spre tunel.

— Nu te grăbi așa! a strigat după el. Ai drum lung de făcut, o să obosești repede!

Însă Labă de Nor nu a încetinit în timp ce dispărea în tunelul de orz sălbatic. Ridicând din umeri, mai curând amuzat decât enervat, Inimă de Foc l-a căutat cu privirea pe Dungă Cenușie,

dar acesta nu era nicăieri. Coțofana lui pe jumătate mâncată rămăsese în fața tufișului de urzici. „Probabil e deja în bârlogul puilor“, și-a spus Inimă de Foc și a pornit pe urmele lui Labă de Nor.

Mirosul ucenicului era puternic, marcând clar pe unde căutase pradă. Un mănunchi de pene deconspira locul în care prinsese un sturz, iar picături de sânge pe iarbă povesteau că-i căzuse în gheare un șoarece. Nu departe de marginea Brazilor Înalți, Inimă de Foc a descoperit locul în care Labă de Nor își îngropase vânatul, ca să se întoarcă după el mai târziu.

Impresionat de faptul că ucenicul lui vânează atât de bine, atât de devreme, motanul a grăbit pasul, vrând să-l prindă din urmă și să vadă cum pândește prada. Dar înainte de ajunge la ținutul Două-Picioare l-a zărit pe Labă de Nor gonind înapoi pe propriile urme cu blana înfoiată și cu o lumină sălbatică în ochi.

— Labă de Nor!

Inimă de Foc i-a fugit în întâmpinare, cu trupul înfiorat brusc de spaimă.

Ucenicul a frânat cu greu, împroșcând cu ace de brad și de-abia reușind să nu se ciocnească cu Inimă de Foc.

— S-a întâmplat ceva! a exclamat el gâfâind.

— Ce? A pățit ceva Prințesa?

— Nu, nimic de genul ăsta, dar l-am văzut pe Gheară de Tigru și cu el erau niște pisici străine.

— Lângă cuibul de Două-Picioare, a mieunat ascuțit Inimă de Foc. Unde i-am mirosit în ziua în care am fost la Prințesă?

— Da. Erau înghesuiți unii în alții, chiar la marginea lizierei. Am vrut să mă apropii ca să aud ce vorbesc, dar mi-a fost teamă c-o să-mi vadă blana albă. Așa c-am venit să te caut.

— Ai procedat bine, i-a răspuns Inimă de Foc, în vreme ce mintea îi lucra febril. Cum arătau pisicile astea? Aveau vreun miros de clan?

— Nu, a strâmbat Labă de Nor din nas. Miroseau a hrană de ciori.

— Și nu i-ai recunoscut?

Labă de Nor a clătinat din cap.

— Erau slabe și păreau înfometate. Blana le era încâlcită. Erau oribile, Inimă de Foc.

— Și stăteau de vorbă cu Gheară de Tigru, s-a încruntat Inimă de Foc.

Acesta era detaliul care îl îngrijora. Bănuia cine erau pisicile străine – foștii războinici ai Clanului Umbrelor care plecaseră odată cu Coadă Luptă, când acesta fusese exilat. Mai făcuseră și înainte probleme, și, din câte știa Inimă de Foc, nu mai erau în pădure alte pisici vagaboande în momentul acela. Misterul era prezența lui Gheară de Tigru în mijlocul lor.

— Bine, a mieunat el către Labă de Nor. Vino după mine. Fii la fel de liniștit ca atunci când te strecori după un șoarece.

A pornit precaut spre ținutul Două-Picioare, punând cu grijă labă după labă deasupra acelor de brad ce pârâiau ușor. Cu mult înainte să fi ajuns la marginea lizierei, a simțit mirosul puternic de pisici. Singurul pe care l-a putut identifica era al lui Gheară de Tigru; ca și cum ar fi fost invocat de gândul lui, secundul a apărut chiar în clipa aceea, gonind printre copaci în direcția taberei lor.

Nu erau tufișuri în care să se ascundă pe sub brazi. Tot ce-au putut face Inimă de Foc și Labă de Nor a fost să se facă una cu pământul, într-unul dintre șanțurile adânci făcute de monstrul care dobora copaci, și să se roage la Clanul Stelelor să nu fie văzuți.

Într-adevăr, niște războinici jigăriți îl urmau pe Gheară de Tigru. Aveau botul deschis, erau flămânzi, iar din ochi aruncau fulgere. Erau cu toții atât de concentrați asupra drumului, încât nu i-au observat pe Inimă de Foc și pe Labă de Nor, ghemuiți în ascunzătoarea lor superficială, la distanță de doar câteva sărituri de iepure.

Inimă de Foc a ridicat capul și i-a privit cum dispar în fugă. O clipă a rămas înmărmurit de groază, de uimire. Erau mai numeroși, și-a dat el seama, decât grupul care părăsise Clanul Umbrelor împreună cu Coadă Ruptă. Probabil că Gheară de Tigru mai recrutase de undeva singuratici. Și acum îi conducea direct spre Tabăra Clanului Tunetului!

CAPITOLUL 27

— Fugi! i-a poruncit Inimă de Foc ucenicului său, fugi cum n-ai mai fugit până acum!

El o zbughise deja printre copaci, fără să mai aștepte să vadă dacă Labă de Nor poate ține pasul. Era destul de slabă speranța că avea să-i poată depăși pe Gheară de Tigru și pisicile vagaboande, avertizând clanul.

„A trimis atâtea patrule în dimineața asta“, se gândea Inimă de Foc, luptând cu panica. „Și mie mi-a zis să-l urmăresc pe Labă de Nor. A lăsat tabăra fără războinici care s-o apere. Ăsta a fost planul lui de la bun început!“

Gonea prin pădure, mușchii lui puternici strângându-se și întinzându-se în timp ce alerga. Dar când a ajuns la râpă, și-a dat seama că nu fugise suficient de repede. Labele din spate și cozile ultimelor pisici vagaboande se făceau nevăzute în tunelul de orz sălbatic. Aruncându-se în josul povârnișului abrupt al râpei, cu Labă de Nor în spate, chinuindu-se să țină pasul, Inimă de Foc a scos un urlet:

— Clan al Tunetului! Inamici! Atac!

S-a repezit în tunel și în clipa aceea a auzit un alt urlet, ce venea din tabără:

— La mine, Clan al Tunetului!

Era binecunoscutul strigăt de luptă, dar vocea îi aparținea lui Gheară de Tigru. Pe Inimă de Foc l-a străfulgerat un gând: dacă se înșelase? Dacă vagaboandele îl urmăreau pe Gheară de Tigru, nu erau conduse de el?

A intrat în luminiș exact când Gheară de Tigru se arunca asupra bandei de pisici vagaboande, iar acestea se împrăștiau urlând. Părea că secundul lupta din răsputeri să gonească inamicii din tabără, însă Inimă de Foc era suficient de aproape încât să vadă că nu are ghearele scoase din teacă. Inima i s-a frânt. Toată marea apărare vitează a lui Gheară de Tigru era o păcăleală. El adusese inamicii în tabără, dar era suficient de șiret încât să-și ascundă trădarea.

Nu mai era timp de stat de gânduri. Indiferent cum ajunseseră acolo, cert era că pisicile vagaboande le atacau acum tabăra. Inimă de Foc s-a întors rapid către Labă de Nor.

— Mergi și găsește patrulele, spune-le să se întoarcă imediat, i-a ordonat el. Vifor Alb e undeva pe lângă granița cu Clanul Râului, iar Furtună de Nisip s-a dus la Pietrele Șerpilor.

— Da, Inimă de Foc.

Labă de Nor a dat fuga înapoi în tunel.

Inimă de Foc a sărit pe cea mai apropiată pisică vagaboandă de lângă el, un motan pestriț, închis la culoare; și-a înfipt ghearele în pulpa lui. Acesta a mârâit și s-a răsucit spre el, cu ghearele gata de atac. A încercat să-l țintuiască la pământ pe Inimă de Foc. Acesta l-a lovit necontenit în burtă cu picioarele din spate, iar vagabondul a fugit.

Inimă de Foc s-a ridicat în picioare, uitându-se în jur după un alt inamic, cu coada nervoasă și blana înfoiată. În fața intrării în vizuina puilor, Dungă Cenușie se lupta cu o pisică vagaboandă cu blana palidă, rostogolindu-se pe jos în încercarea de a se înfige cu dinții și ghearele. Față Dungată și Coadă Pestriță luptau cu un războinic de două ori mai mare decât ele. Lângă bârlogul războinicilor, Blană de Șoarece își înfigea ghearele în umărul unei pisici tărcate imense, în timp ce

ghearele ei din spate îi făceau ferfeniță șoldul.

Apoi Inimă de Foc a împietrit de uluire. Pe partea cealaltă a luminișului, Coadă Ruptă își atacase gardianul, pe Blană Pământie, înfigându-și dinții în gâtul pisicii tinere. Blană Pământie se lupta furios să se elibereze. Cu toate că era orb, Coadă Ruptă era în continuare un războinic formidabil, așa că nu renunța. Inimă de Foc și-a dat seama cu teamă că bătrânul luptă de partea foștilor lui tovarăși vagabonzi, pisicile care părăsiseră Clanul Umbrelor odată cu el – nu pentru Clanul Tunetului, care riscase atât de multe pentru a-l apăra atunci când era rănit și singur.

În fața ochilor i-a apărut o imagine mai veche, cu Gheară de Tigru și Coadă Ruptă stând unul lângă altul, spălându-se reciproc. Aceea nu fusese o dovadă a compasiunii de care era capabil secundul. Gheară de Tigru plănuise toate astea împreună cu fostul tiran al Clanului Umbrelor.

Nici la asta nu avea timp să se gândească în clipa aceea. Inimă de Foc a făcut un salt peste poiană, ca să îl ajute pe Blană Pământie, însă înainte să ajungă la jumătatea drumului, a fost atacat și răsturnat de o pisică vagaboandă. Îl ustura șoldul, sfâșiat de gheare. Niște ochi verzi străluceau la distanță de o lungime de șoarece de fața lui. Inimă de Foc și-a dezgolit colții și a încercat să muște umărul inamicului, însă a fost alungat. Prin aer zburau gheare scoase din teacă. Urechea i-a fost sfâșiată. Burta îi era expusă și nu se mai putea răsuci ca lumea. Dintr-odată, atacatorul lui a scos un urlet și i-a dat drumul. Inimă de Foc l-a văzut pe tânărul ucenic Labă Ascuțită cu dinții înfipți în coada pisicii vagaboande. Aceasta l-a târât prin praf până ce Labă Ascuțită i-a dat drumul, iar dușmanul a fugit.

Gâfâind, Inimă de foc s-a ridicat în picioare.

— Mulțumesc. Te-ai descurcat forte bine.

Labă Ascuțită a încuviințat din cap și a luat-o la fugă spre Dungă Cenușie, care încă se zbătea în lupta din fața vizuinii puilor. Inimă de Foc a privit iarăși în jur. Blană Pământie dispăruse, iar Coadă Ruptă se împleticea tot mai departe în poiană, scoțând un strigăt ciudat, care îl înfiora pe Inimă de Foc. Chiar și orb, fostul conducător al Clanului Umbrelor avea o putere imensă, ce aproape că părea supranaturală.

Luminișul era înțesat de pisici încăierate, însă în timp ce Inimă de Foc se pregătea să se arunce din nou în vâltoare, și-a dat seama de ceva care l-a înspăimântat și mai tare. Unde era Stea Albastră?

Într-o clipită, Inimă de Foc și-a dat seama că nu-l vede nicăieri nici pe Gheară de Tigru. Fiecare fibră din trupul său, instinctul îl avertiza că pericolul e aproape. A ocolit-o pe Blană Albastră, care se încleștase de spatele unui motan vagabond mult mai mare decât ea, cu dinții înfipți în urechea lui; a pornit spre bârlogul lui Stea Albastră. Spre ușurarea lui, când s-a apropiat de intrare a auzit dinăuntru mieunatul lui Stea Albastră:

— Ne ocupăm de asta mai târziu, Gheară de Tigru. Clanul are nevoie de noi acum.

Preț de câteva clipe, nu s-a auzit niciun răspuns. Apoi Inimă de Foc a auzit din nou vocea lui Stea Albastră, mieunând surprinsă:

— Gheară de Tigru? Ce faci?

Răspunsul a fost un mârâit.

— Salută Clanul Stelelor din partea mea.

— Gheară de Tigru, ce se întâmplă? a răsunat un mieunat mai aspru, mânios, nu înspăimântat, al lui Stea Albastră. Ai uitat că sunt lidera clanului tău?

— N-o să mai fii multă vreme, a mârâit Gheară de Tigru. Am să te ucid și pe urmă te omor iar. De oricâte ori e nevoie ca să te duci pentru totdeauna la Clanul Stelelor. E momentul să conduc eu clanul ăsta.

Răspunsul indignat al lui Stea Albastră a fost întrerupt de bufnetul unor labe pe dușumeaua dură a vizuinii, urmat de un mârâit înfiorător.

CAPITOLUL 28

Inimă de Foc a țâșnit înainte, trecând prin perdeaua de licheni. Gheară de Tigru și Stea Albastră se zvârcoleau într-o luptă corp la corp pe dușumeaua vizuinii. Ghearele lui Stea Albastră sfârtecau întruna umărul motanului cenușiu, însă greutatea lui o țintuia pe nisipul moale. Colții lui Gheară de Tigru erau înfipți în gâtul ei, iar ghearele-i puternice o zgâriau pe spate.

— Trădător! a urlat Inimă de Foc.

S-a aruncat pe Gheară de Tigru, încercând să-i scoată ochii. Secundul a dat înapoi, forțat să dea drumul gâtului conducătoarei. Inimă de Foc a simțit cum ghearele lui au sfâșiat urechea secundului, făcând să țâșnească sângele.

Stea Albastră s-a tras pe o latură a vizuinii, cu o expresie uluită. Inimă de Foc nu-și dădea seama cât de grav rănită era. A simțit o durere sfâșietoare când Gheară de Tigru i-a lovit șoldul cu o zvâcnitură puternică a labelor din spate. Labele lui Inimă de Foc au derapat în nisip și el și-a pierdut echilibrul, aterizând cu Gheară de Tigru peste el.

Ochii de chihlimbar ai secundului îl priveau fix.

— Rahat de șoarece! a șuierat el. O să te spintec, Inimă de Foc. Am așteptat mult timp clipa asta.

Inimă de Foc și-a folosit orice urmă de pricepere și de putere pentru a rezista. Știa că Gheară de Tigru l-ar fi putut ucide, însă în ciuda acestui lucru se simțea ciudat de liber. Minciunile, necesitatea de a se ascunde, toate luaseră sfârșit. Secretele – ale lui Stea Albastră și ale lui Gheară de Tigru – se aflaseră. Exista acum doar pericolul deschis al luptei în sine.

A țintit o lovitură în gâtul lui Gheară de Tigru, dar secundul și-a dat capul la o parte și ghearele lui Inimă de Foc au trecut doar prin blana deasă a motanului. Însă lovitura slăbise strânsoarea lui Gheară de Tigru. Inimă de Foc s-a îndepărtat, rostogolindu-se și scăpând în ultima clipă de o mușcătură fatală de gât.

— Pisoi de casă! l-a tachinat Gheară de Tigru, dând din șolduri și pregătindu-se să sară din nou. Vino să afli cum se luptă un războinic adevărat.

S-a aruncat asupra lui Inimă de Foc, dar în ultima clipă acesta a țâșnit într-o parte. Când Gheară de Tigru a încercat să se întoarcă pe loc în vizuina îngustă, labele i-au alunecat într-o băltoacă de sânge, iar motanul s-a prăbușit strâmb, pe o parte.

Inimă de Foc și-a întrezărit imediat șansa. Ghearele lui au coborât fulgerător, despicând pântecul lui Gheară de Tigru. A țâșnit sângele, îmbibând imediat blana secundului, care a urlat cu o voce ascuțită. Inimă de Foc s-a aruncat asupra lui, zgâriindu-i din nou burta și înfigându-și dinții în gâtul lui Gheară de Tigru. Secundul s-a zbătut în zadar să se elibereze, mișcările lui deveneau tot mai slabe pe măsură ce pierdea sânge.

Inimă de Foc a dat drumul gâtului, implântând o labă pe piciorul din față al lui Gheară de Tigru, iar pe cealaltă pe pieptul lui.

— Stea Albastră! Ajută-mă să-l țin!

Stea Albastră stătea chircită în spatele lui, în cuibul căptușit cu mușchi. Îi picura sânge pe frunte, dar asta nu-l îngrijora pe Inimă de Foc la fel de mult ca privirea din ochii ei. Ochii îi erau

de un albastru palid, înnorat, iar ea se holba înlemnită de spaimă, undeva în față; era ca și cum ar fi fost martora distrugerii a tot ceea ce se străduise să construiască.

Când Inimă de Foc a vorbit, lidera a sărit ca o pisică trezită din somn. Mișcându-se încet, ca într-un vis, a traversat vizuina și s-a întins peste partea din spate a corpului lui Gheară de Tigru, imobilizându-l. Chiar și cu răni care ar fi scos din circulație o altă pisică, secundul încă lupta să se elibereze. Ochii lui de chihlimbar ardeau de ură când scuipa blesteme pentru Inimă de Foc și Stea Albastră.

Peste intrarea în vizuină s-a lăsat o umbră și Inimă de Foc a auzit o respirație grea, neregulată. A întors capul, așteptându-se să vadă unul dintre invadatori, dar era Dungă Cenușie. Îngrijorarea l-a cuprins pe Inimă de Foc în clipa în care și-a văzut prietenul. Sângera abundent din șold și dintr-una dintre labele din față, iar la bot făcea spume însângerate, bâlbâindu-se:

— Stea Albastră, am… a început el, dar s-a întrerupt văzând scena dinăuntru. Inimă de Foc, ce se întâmplă?

— Gheară de Tigru a atacat-o pe Stea Albastră, i-a spus el repede. Noi doi am avut dreptate de la bun început. E un trădător. A adus pisicile vagaboande să ne atace.

Dungă Cenușie a continuat să se holbeze, iar apoi s-a scuturat ca atunci când ajungea pe mal, ieșind dintr-o apă adâncă.

— Afară pierdem lupta, a mieunat el. Sunt prea mulți. Stea Albastră, avem nevoie de ajutorul tău.

Conducătoarea l-a privit, însă nu i-a răspuns. Inimă de Foc își dădea seama că ochii ei sunt încă întunecați, orbi, ca și cum descoperirea adevărului despre Gheară de Tigru i-ar fi rănit definitiv spiritul.

— Vin eu, s-a oferit Inimă de Foc. Dungă Cenușie, o ajuți tu pe Stea Albastră să-l țină pe Gheară de Tigru? O să ne ocupăm de el când se termină lupta.

— Poți să încerci, cel puțin, pisoi de casă, a mârâit Gheară de Tigru, cu gura plină de nisip.

Dungă Cenușie a șchiopătat de-a curmezișul vizuinii și a luat locul lui Inimă de Foc, implântându-și ghearele în pieptul lui Gheară de Tigru. Preț de o clipă, Inimă de Foc a ezitat, nefiind sigur că Dungă Cenușie, rănit, și Stea Albastră, aflată în stare de șoc, îi pot face față lui Gheară de Tigru. Însă secundul pierdea în continuare sânge, iar împotrivirile deveneau tot mai slabe. Cu mișcări repezi, Inimă de Foc s-a întors și a alergat spre lupta ce se dădea în tabără.

La prima privire, poiana părea să fie plină de pisici vagaboande, ca și cum toți războinicii clanului ar fi fost deja alungați. Apoi, Inimă de Foc a zărit câteva siluete familiare, ici și colo – Coadă Lungă se zvârcolea sub un motan uriaș tărcat; Zdreanță de-abia scăpase de un inamic cenușiu, slăbănog și se întorcea să-i zgârie nasul cu ghearele pregătite deja, ca apoi să și le înfigă în stomacul pisicii.

Inimă de Foc a încercat să-și adune un pic puterea. Lupta cu Gheară de Tigru îl epuizase, iar rănile de unde îl tăiase secundul îl ardeau. Nu știa cât avea să mai reziste. Mânat de instinct, s-a rostogolit în timp ce o pisică portocalie încerca să-și înfigă ghearele în spinarea sa. A văzut cu coada ochiului o siluetă gri-albăstruie, suplă, ce alerga în luminiș, urlând amenințător.

„Stea Albastră!“ și-a spus el uluit, întrebându-se ce se întâmplase cu Gheară de Tigru. Apoi și-a dat seama că războinicul pe care îl văzuse nu e Stea Albastră. Era Labă de Ceață! Cu un efort uriaș, Inimă de Foc s-a smuls din strânsoarea pisicii portocalii și s-a ridicat cu greu în picioare. Din tunel ieșea un val de luptători ai Clanului Râului. Blană de Leopard, Blană de Piatră, Gheară Neagră… Apoi a intrat Vifor Alb, însoțit de patrula sa. Erau puternici, plini de energie și s-au aruncat asupra invadatorilor cu colții scoși și fluturând din cozile mânioase.

Înspăimântate de apariția bruscă a acestui val de întăriri, pisicile vagaboande s-au împrăștiat. Cu un țipăt șocat, pisica portocalie a fugit din tabără, iar ceilalți au urmat-o. Inimă de Foc s-a împleticit câțiva pași urmărind-o, șuierând și scuipând ca să le grăbească plecarea, dar nu era nevoie. Surprinse când credeau că victoria este sigură și rămase fără lider, acum când Gheară de Tigru fusese prins, pisicile vagaboande nu mai aveau nicio poftă de luptă.

Au dispărut în câteva momente. Singurul dușman care rămăsese în tabără era Coadă Ruptă, care sângera abundent în zona capului și a umerilor. Motanul orb se zbătea pe pământ, mieunând pierit ca un pui bolnav.

Pisicile din Clanul Râului se adunaseră laolaltă, șușotind îngrijorate, când Inimă de Foc s-a îndreptat șchiopătând spre ele.

— Vă mulțumim, a mieunat el, nu m-am bucurat în viața mea așa de tare să văd niște pisici.

— Am recunoscut câteva dintre vechii războinici ai Clanului Umbrelor, i-a răspuns cu o expresie gravă Blană de Leopard. Pe cei care au plecat cu Stea Căzătoare.

— Da, i-a confirmat Inimă de Foc, nevrând să spună încă nimic despre implicarea lui Gheară de Tigru. Dar cum ați știut că avem nevoie de ajutor?

— N-am știut, i-a răspuns Labă de Ceață. Am venit să stăm de vorbă cu Stea Albastră despre…

— Nu acum, a întrerupt-o Blană de Leopard, cu toate că Inimă de Foc ghicise că voia să spună „despre pui”. Clanul Tunetului are nevoie de timp ca să-și revină.

Și-a plecat capul cu eleganță în fața lui Inimă de Foc și-a adăugat:

— Ne bucurăm că v-am putut ajuta. Spuneți-i liderului vostru că ne vom întoarce în curând.

— Da, îi transmit, a promis Inimă de Foc. Și vă mulțumesc din nou.

Le-a urmărit cum părăsesc tabăra, apoi a privit în jur, simțindu-și umerii împovărați de oboseală. Luminișul era plin de sânge și blană. Colț Galben și Blană Fumurie începuseră să examineze pisicile rănite. Cu toate că Inimă de Foc nu le văzuse în timpul luptei, aveau amândouă semne de gheare inamice.

A tras adânc aer în piept. Era momentul să se ocupe de Gheară de Tigru, dar nu știa dacă are puterea necesară. Rănile îi zvâcneau dureros, iar toți mușchii din corp îl dureau la fiecare pas. În timp ce șchiopăta spre bârlogul lui Stea Albastră, a auzit o voce în spatele lui:

— Inimă de Foc! Ce s-a întâmplat?

Întorcându-se, a văzut-o pe Furtună de Nisip, în fruntea patrulei de vânătoare, iar în spatele ei gâfâia de efort Labă de Nor. Se uita în jur și nu-i venea să creadă ce vede.

Inimă de Foc a clătinat din cap obosit:

— Războinicii vagabonzi ai lui Coadă Ruptă, a mormăit el.

— Iarăși? a scuipat ea dezgustată. Poate că acum Stea Albastră se va gândi mai bine dacă ar trebui să-l mai adăpostim.

— E mai complicat de atât, a rostit Inimă de Foc, dar nu se simțea în stare să le explice chiar atunci. Furtună de Nisip, ai putea să faci ceva pentru mine, fără să pui întrebări?

Pisica l-a privit bănuitoare.

— Depinde ce.

— Mergi în vizuina lui Stea Albastră și ocupă-te de ceea ce vei găsi acolo. Ar fi bine să mai iei un războinic cu tine – Blană de Ferigă, mergi tu? Stea Albastră vă va spune ce e de făcut.

„Cel puțin așa sper“, a adăugat Inimă de Foc în sinea sa, în timp ce Furtună de Nisip, încă încruntată, i-a făcut lui Blană de Ferigă un semn din cap și au pornit spre Piatra Mare. Din tot ce se întâmplase, cel mai mult îl tulburase pe Inimă de Foc faptul că Stea Albastră părea să-și fi pierdut dorința de a-și conduce clanul.

Inimă de Foc ședea amorțit în mijlocul luminișului, urmărind-o pe Colț Galben cum îl examinează pe Coadă Ruptă, ducându-l apoi spre vizuina ei, ba împingându-l, ba trăgându-l. Fostul lider al Clanului Stelelor de-abia era conștient, iar din colțul gurii i se scurgea un firicel de sânge. Era clar că încă ținea la el. Chiar și după tot ce se întâmplase, nu putea uita că e puiul ei.

Întorcându-și privirea de la Colț Galben, Inimă de Foc a văzut-o pe Furtună de Nisip ieșind din vizuina de sub Piatra Mare. Era urmată de Gheară de Tigru, care se chinuia să înainteze cu un mers ciudat, târâit. Blana îi era îmbibată cu praf și sânge, iar unul dintre ochi era pe jumătate închis. S-a oprit împiedicându-se și s-a prăbușit în fața pietrei.

Blană de Ferigă îl urmărea îndeaproape, atent la orice semn că secundul ar fi vrut să atace sau să fugă. În spatele lui venea Stea Albastră. Avea capul plecat și coada și-o târa prin praf. Inimă de

Foc a fost din nou invadat de cele mai mari temeri ale sale. Liderul puternic pe care el îl admirase părea să fi dispărut, în locul lui rămânând acea pisică fragilă, rănită.

Închizând șirul, Dungă Cenușie a șchiopătat afară din vizuină și s-a prăbușit pe o parte, la umbra Pietrei Mari. Labă Fumurie s-a îndreptat grăbită spre el și a început să îi inspecteze rănile cu o încruntare neliniștită.

Stea Albastră a ridicat capul și a privit în jur.

— Veniți aici cu toții, a rostit ea, făcând un semn de chemare cu coada.

În timp ce restul clanului se aduna, Inimă de Foc a mers direct la Labă Fumurie.

— Poți să-i dai ceva lui Gheară de Tigru pentru rănile lui? Ceva care să-i mai ia din durere?

Se părea că voise mai mult decât orice să-l învingă pe Gheară de Tigru, dar acum descoperea că nu poate să-l vadă pe marele războinic sângerând de moarte, în praf.

Labă Fumurie a ridicat privirea de la Dungă Cenușie. Spre ușurarea lui Inimă de Foc, aceasta nu s-a împotrivit rugăminții lui de a-l îngriji pe secundul rănit.

— Sigur, a mieunat ea. O să aduc niște coada-șoricelului și pentru Dungă Cenușie.

A pornit șchiopătând către vizuina lui Colț Galben.

Pisicile din clan se așezaseră deja până la întoarcerea ei. Se priveau între ele, întrebându-se ce înseamnă toate astea.

Labă Fumurie a șchiopătat spre el aducând în bot un mănunchi de ierburi. A aruncat câteva lângă Gheară de Tigru, iar pe celelalte i le-a dat lui Dungă Cenușie. Secundul a adulmecat bănuitor frunzele și a început să le mestece.

Stea Albastră l-a privit o clipă, apoi a început să vorbească.

— Acesta este Gheară de Tigru, prizonierul nostru. El…

Un cor de șoapte îngrijorate a întrerupt-o. Pisicile din clan se priveau uimite. Inimă de Foc își dădea seama că nu înțeleg ce se întâmplă.

— Prizonier? a repetat Dungă Neagră. Gheară de Tigru e secundul tău. Ce a făcut?

— Am să vă spun.

Vocea lui Stea Albastră părea acum mai sigură pe ea, însă Inimă de Foc vedea cât efort presupune.

— Chiar acum, în vizuina mea, Gheară de Tigru m-a atacat. M-ar fi ucis dacă Inimă de Foc n-ar fi sosit la timp.

Sunete de protest și dezamăgire s-au auzit și mai tare. Din spatele mulțimii de pisici, un bătrân a scos un straniu țipăt. Dungă Neagră s-a ridicat în picioare. Era unul dintre cei mai fervenți susținători ai lui Gheară de Tigru, dar până și el părea nesigur.

— Trebuie să fie vreo greșeală la mijloc, a bălmăjit el.

Stea Albastră a ridicat bărbia.

— Crezi că nu-mi dau seama când o pisică încearcă să mă ucidă? a întrebat ea cu răceală.

— Dar Gheară de Tigru…

Inimă de Foc a sărit în picioare.

— Gheară de Tigru a trădat clanul! a scuipat el. Astăzi a adus în tabără pisici vagaboande.

Dungă Neagră s-a întors spre el.

— N-ar face niciodată așa ceva. Să vedem dovezile, pisoi de casă!

Inimă de Foc s-a uitat la Stea Albastră; ea a încuviințat din cap și i-a făcut semn că poate continua.

— Inimă de Foc, spune clanului ceea ce știi. Totul.

Inimă de Foc a mers încet lângă ea. Sosise momentul revelării tuturor mișeliilor, și se simțea ciudat de șovăielnic. Era ca și cum ar fi distrus însăși Piatra Mare, iar nimic nu avea să mai fie la fel de atunci înainte.

— Pisici ale Clanului Tunetului, a început el cu o voce subțire ca a unui pui și a făcut o pauză pentru a și-o controla. Pisici ale Clanului Tunetului, vă mai amintiți când a murit Coadă Roșie? Gheară de Tigru v-a spus că l-a omorât Inimă de Stejar, dar mințea. Chiar Gheară de Tigru l-a

omorât pe fostul secund!

— De unde știi? l-a întrebat Coadă Lungă cu obișnuitul mârâit. Tu n-ai fost la bătălie.

— Știu pentru că am stat de vorbă cu cineva care a fost acolo, a răspuns Inimă de Foc calm. Mi-a povestit Labă Neagră.

— A, foarte util! a mormăit Dungă Neagră. Labă Neagră a murit. Poți să ne spui că el ți-a povestit orice, nimeni nu poate demonstra că nu-i așa.

Inimă de Foc a ezitat. Ascunsese adevărul despre secretul lui Labă Neagră, ca să-l apere de Gheară de Tigru, însă acum că acesta era prizonier, nu mai exista pericolul și trebuia să dezvăluie tot adevărul.

— Labă Neagră nu a murit, a explicat el încet. L-am dus de aici după ce Gheară de Tigru a încercat să-l ucidă pentru că știa prea multe.

S-a iscat și mai multă rumoare, fiecare pisică strigându-și întrebările și protestele; în vreme ce Inimă de Foc aștepta să se liniștească, a aruncat o privire spre Gheară de Tigru. Întrucât ierburile lui Labă Fumurie își făceau efectul, uriașul motan începuse să-și mai recupereze din putere. S-a ridicat în fund și a privit mulțimea de pisici cu ochi de piatră, ca și cum le-ar fi provocat pe toate să îndrăznească să se apropie de el. Veștile despre Labă Neagră trebuie să-l fi șocat, dar nu o lăsa să se vadă nici printr-o tresărire a mustăților.

Pentru că gălăgia nu părea să se domolească, Vifor Alb a ridicat vocea:

— Liniște! Lăsați-l pe Inimă de Foc să vorbească.

Inimă de Foc și-a plecat capul, mulțumindu-i bătrânului luptător.

— Labă Neagră mi-a spus că Inimă de Stejar a murit strivit de o stâncă. Coadă Roșie a scăpat de sub piatră, și a dat imediat peste Gheară de Tigru. Acesta a sărit pe el și l-a ucis.

— E adevărat, a ridicat capul Dungă Cenușie, acolo unde se afla, în umbra pietrei, cu Labă Fumurie care îi oblojea rănile. Eram de față când Labă Neagră i-a spus toate lucrurile astea lui Inimă de Foc.

— Am vorbit și cu pisici din Clanul Râului, a adăugat Inimă de Foc. Mi-au spus același lucru, că Inimă de Stejar a murit strivit de stâncă.

Inimă de Foc se așteptase la un nou val de proteste, dar acesta nu a apărut. O tăcere stranie se lăsase asupra clanului. Pisicile se holbau unele la altele, ca și cum ar fi căutat un motiv pentru toate aceste oribile întâmplări.

— Gheară de Tigru crezuse că va fi numit secund atunci, a continuat Inimă de Foc. Dar Stea Albastră l-a numit pe Inimă de Leu, nu pe el. Apoi Inimă de Leu a murit luptând împotriva Clanului Umbrelor, iar Gheară de Tigru și-a atins în sfârșit țelul. Însă nu îi era suficient să fie secundul clanului. Cred… cred că a pregătit chiar și o capcană pentru Stea Albastră, lângă Calea Tunetului, însă în locul ei a căzut Labă Fumurie în capcană.

Rostind cuvintele acestea, a privit spre ucenică, văzându-i ochii măriți și botul întredeschis din cauza uimirii.

Stea Albastră părea și ea înmărmurită.

— Inimă de Foc mi-a comunicat bănuielile lui, a murmurat ea cu vocea tremurătoare. Nu am… nu am putut să-l cred. Aveam încredere în Gheară de Tigru, a continuat ea, lăsând capul în jos. M-am înșelat.

— Dar cum putea să creadă că va ajunge lider dacă te ucidea? a întrebat Blană de Șoarece. Clanul nu l-ar fi susținut niciodată.

— Cred că tocmai de asta a plănuit atacul așa cum a făcut-o, a îndrăznit Inimă de Foc. Cred că a vrut să credem să una dintre pisicile vagaboande a ucis-o pe Stea Albastră. În fond, cine s-ar fi așteptat ca Gheară de Tigru, loialul ei secund, să îndrăznească să pună o labă măcar pe lidera lui?

A tăcut. Trupul întreg îi tremura și se simțea neputincios ca un pui nou născut.

— Stea Albastră, a intervenit Vifor Alb, ce o să se întâmple acum cu Gheară de Tigru?

Întrebarea sa a declanșat un crescendo de urlete mânioase ale pisicilor din clan.

— Omoară-l!

— Scoate-i ochii!

— Alungă-l în pădure!

Stea Albastră stătea nemișcată, cu ochii închiși. Inimă de Foc simțea cum ființa ei emană durere, șocul amar al trădării, după ce descoperise că secundul în care avusese încredere atâta timp nu are suflet.

— Gheară de Tigru, a mieunat ea în cele din urmă, ai ceva de spus în apărarea ta?

Gheară de Tigru a răsucit capul și a fixat-o cu o privire galbenă ca de chihlimbar.

— Să mă apăr în fața ta, lașă amărâtă cu pretenții de războinic? Ce fel de lider ești? Menții pacea cu celelalte clanuri. Le ajuți! Abia dacă i-ai pedepsit pe Inimă de Foc și pe Dungă Cenușie când au hrănit Clanul Râului și i-ai trimis să aducă acasă Clanul Vântului! Eu n-aș fi dat niciodată dovadă de o asemenea lipsă de caracter, ca un pisoi de casă! Eu aș fi adus înapoi vremurile Clanului Tigrilor. Sub conducerea mea, Clanul Tunetului ar fi ajuns măreț!

— Și câte pisici ar fi murit pentru asta? a murmurat Stea Albastră ca pentru sine.

Inimă de Foc se întreba dacă lidera se gândește cumva la Gheară de Scaiete, arogantul și sângerosul războinic pe care nu-l putuse lăsa să ajungă secund în locul ei.

— Dacă nu mai ai altceva de spus, atunci te condamn la exil.

Vocea îi suna spartă, părea că se luptă să-și smulgă fiecare cuvânt.

— Vei părăsi teritoriul Clanului Tunetului acum și, dacă vreo pisică te mai vede pe aici după răsăritul de mâine, are permisiunea mea să te ucidă.

— Să mă ucidă? a mârâit sfidător Gheară de Tigru. Ia să-i văd cum încearcă!

— Inimă de Foc a reușit să te învingă, a strigat Dungă Cenușie.

— Inimă de Foc!

Gheară de Tigru și-a întors ochii de chihlimbar palid spre dușmanul său de moarte, iar Inimă de Foc a simțit cum i se zburlește blana, văzând ura nesfârșită din privirea lui.

— Dacă îmi mai ieși vreodată în cale, ghem puturos de blană, o să vedem noi cine e mai puternic.

Inimă de Foc a sărit în picioare, furia dându-i energie.

— Când vrei tu, Gheară de Tigru.

— Nu! a mârâit Stea Albastră. Am avut destule lupte. Gheară de Tigru, piei din fața ochilor noștri.

Gheară de Tigru s-a ridicat încet. Capul lui masiv s-a întors într-o parte și în alta, acoperind cu privirea mulțimea de pisici.

— Să nu credeți că am terminat, a șuierat el. Tot am să ajung lider. Și o să ajungă bine toate pisicile care vin acum cu mine. Dungă Neagră?

Inimă de Foc a lungit gâtul ca să-l vadă pe susținătorul cel mai înfocat al secundului. Se aștepta ca Dungă Neagră să se ridice în picioare și să meargă lângă Gheară de Tigru, dar motanul tărcat a rămas la locul lui, obidit, cu umerii plecați.

— Am avut încredere în tine, Gheară de Tigru, a rostit el. Credeam că ești cel mai bun războinic din pădure. Dar ai complotat cu… cu tiranul ăla – Inimă de Foc știa că se referă la Coadă Ruptă – și nu mi-ai spus nimic. Iar acum te aștepți să merg cu tine?

Și-a îndepărtat privirea în mod ostentativ.

Gheară de Tigru s-a ridicat din umeri.

— Am avut nevoie de ajutorul lui Coadă Ruptă ca să iau legătura cu pisicile vagaboande. Dacă alegi să iei treaba asta personal, asta e problema ta. Coadă Lungă?

Coadă Lungă a tresărit nervos.

— Să vin cu tine, Gheară de Tigru? În exil? Nu… Nu pot. Sunt loial Clanului Tunetului.

„Și mai ești și laș“, a adăugat Inimă de Foc în tăcere, adulmecând mirosul spaimei în timp ce Coadă Lungă se ascundea înapoi în grămada de pisici.

Pentru prima oară, o expresie nesigură se zugrăvise pe figura lui Gheară de Tigru, văzând că cele câteva pisici în care avusese încredere îl refuză.

— Dar tu, Blană Pământie? Poți să ai prăzi mai bogate cu mine decât ai avea vreodată în clan.

Tânărul motan maroniu s-a ridicat special în picioare, croindu-și drum printre pisici până a ajuns față în față cu Gheară de Tigru.

— Te-am admirat, a mieunat el cu o voce clară, calmă. Voiam să fiu ca tine. Dar Coadă Roșie mi-a fost mentor. Lui îi datorez mai mult decât oricărei pisici. Iar tu l-ai ucis.

Durerea și furia îl făceau să tremure ușor, dar a continuat:

— L-ai ucis și ai trădat clanul. Prefer să mor decât să te urmez pe tine.

S-a întors cu spatele și s-a îndepărtat.

Un murmur de admirație a răsunat printre pisici, iar Inimă de Foc l-a auzit pe Vifor Alb murmurând „Bine zis, tinere“.

— Destul, Gheară de Tigru, a intervenit Stea Albastră. Acum pleacă.

Gheară de Tigru s-a ridicat cât era de înalt, cu ochii fulgerând de furie.

— Plec. Dar o să mă întorc. De asta puteți fi siguri. Am să mă răzbun pe toți.

S-a îndepărtat cu un mers chinuit. Când a ajuns lângă Inimă de Foc s-a oprit, mârâind și dezvelindu-și dinții:

— Cât despre tine… a șuierat el. Cască bine ochii, Inimă de Foc. Ciulește urechile. Uită-te mereu în spate. Pentru că într-o bună zi o să te găsesc, iar atunci o să fii hrană pentru ciori.

— Tu ești deja hrană pentru ciori, i-a răspuns Inimă de Foc, străduindu-se să ascundă frica ce îi înfiorase deja blana de pe spinare.

Gheară de Tigru a scuipat, apoi s-a întors cu spatele și a plecat. Pisicile din clan s-au dat la o parte din calea lui, urmărindu-l neîncetat cu privirea. Marele războinic nu mergea încă drept – probabil că rănile îl jenau, în ciuda ierburilor primite de la Labă Fumurie, și-a dat seama Inimă de Foc –, dar nu s-a oprit și nici nu s-a uitat înapoi. Tunelul de orz sălbatic l-a înghițit și a dispărut.

CAPITOLUL 29

Privind cum dispare dușmanul său, acum învins, Inimă de Foc nu se simțea deloc triumfător. Dimpotrivă, spre surprinderea lui, avea chiar un sentiment de regret. Gheară de Tigru ar fi putut fi un războinic ale cărui fapte să devină legende pentru generații întregi de pui – dacă ar fi ales loialitatea, nu ambiția. Lui Inimă de Foc aproape că îi venea să plângă, întristat de irosirea talentului marelui luptător.

În jurul său, tăcerea fusese ruptă: pisicile discutau aprins despre evenimentele tulburătoare.

— Cine o să fie noul secund? l-a auzit pe Vânt Ager întrebând.

Inimă de Foc și-a îndreptat privirea spre Stea Albastră, să vadă dacă intenționează să facă vreun anunț, însă aceasta ocolea Piatra Mare, îndreptându-se spre bârlogul ei. Ținea capul în jos și își târa labele de parcă ar fi fost bolnavă. Încă nu avea să facă niciun anunț.

— Eu cred că Inimă de Foc ar trebui să fie secund! a decretat Labă de Nor, țopăind bucuros. Ar fi foarte priceput!

— Inimă de Foc? a mijit ochii Dungă Neagră. Un pisoi de casă?

— Și ce-i așa rău la pisoii de casă? a ripostat Labă de Nor, înfoindu-se în fața războinicului mult mai mare decât el.

Inimă de Foc se pregătea să se ridice și să intervină, însă Vifor Alb a fost cel care s-a așezat între Dungă Neagră și micul ucenic.

— Gata, a mârâit el. Stea Albastră ne va spune până la răsăritul lunii pe cine alege. Aceasta e tradiția.

Inimă de Foc și-a permis să se relaxeze, iar Labă de Nor a luat-o la goană, ca să-i prindă din urmă pe ceilalți ucenici. Motanul își dădea seama că ucenicul său nu știe cât de grav era ceea ce se întâmplase. Războinicii maturi, însă, care îl cunoscuseră bine pe Gheară de Tigru, se priveau unii pe alții ca și cum lumea lor și-ar fi aflat sfârșitul.

S-a dus să se așeze lângă Dungă Cenușie și Labă Fumurie.

— Ia spune, Inimă de Foc, l-a întrebat prietenul său. Ai vrea să fii secund?

În ochi i se citea durerea și încă îi curgea sânge din bot; cu toate acestea, nu mai arătase atât de plin de viață de dinaintea morții lui Pârâu Argintiu. Bătălia și demascarea faptelor oribile comise de Gheară de Tigru îl împiedicaseră pentru o scurtă vreme să se gândească la propria suferință.

Inimă de Foc nu se putea abține – simțea un fior de entuziasm de șira spinării. Secund al Clanului Tunetului! Apoi și-a dat seama ce sarcină dificilă ar fi avut – să apropie din nou pisicile dezbinate și să ajute Clanul să renască.

— Nu, i-a răspuns lui Dungă Cenușie. Oricum, Stea Albastră nu m-ar alege pe mine.

S-a ridicat, scuturând din cap ca și cum ar fi vrut să pună ordine în gândurile care îl frământau.

— Tu cum te simți? a continuat el. Sunt grave rănile astea?

— O să se facă bine, a mieunat Labă Fumurie. Dar are limba zgâriată și încă mai sângerează. Nu știu care e remediul pentru asta. Inimă de Foc, poți să o chemi pe Colț Galben, te rog?

— Sigur.

Ultima oară când o văzuse pe Colț Galben, tocmai îl trăgea pe Coadă Ruptă în vizuina ei; nu fusese prezentă la condamnarea lui Gheară de Tigru. A traversat poiana și a trecut prin tunelul de ferigi, iar în timp ce împingea frunzele lungi a auzit vocea lui Colț Galben. Ceva – poate blândețea cu care vorbea, atât de neobișnuită pentru bătrâna pisică-vraci – l-a făcut să mai rămână o clipă ascuns, la adăpostul frunzelor de ferigă.

— Nu te mai mișca, Coadă Ruptă. Ai pierdut o viață, murmura Colț Galben. Dar o să te faci bine.

— Cum adică? s-a răstit Coadă Ruptă cu vocea slăbită din cauza hemoragiei. Dacă mai am o viață, de ce mă dor rănile?

— Clanul Stelelor a vindecat rana care te-a ucis, i-a explicat Colt Galben cu aceeași voce duioasă care îl tulburase pe Inimă de Foc. Celelalte au nevoie de îngrijirile unei pisici-vraci.

— Și atunci ce mai aștepți, pacoste bătrână? a șuierat Coadă Ruptă. Fă-ți treaba. Dă-mi ceva să nu mă mai doară.

— Bine, îți dau.

Vocea lui Colț Galben s-a înăsprit brusc și Inimă de Foc a simțit un fior de teamă.

— Uite, mănâncă boabele astea și scapi de durere pentru totdeauna.

Inimă de Foc s-a uitat printre ferigi, văzând cum pisica-vraci a scuturat ceva cu laba, apoi a rostogolit trei bobițe roșii în fața lui Coadă Ruptă, ghidându-i laba până ce a dat de ele. Motanul și-a amintit de o zi de iarnă cu multă zăpadă. Norișor se uita lung la un tufiș cu fructe mici, roșii, iar Labă Fumurie îi spunea: „Boabele sunt atât de otrăvitoare, că li se zice «fructele morții». O singură boabă te poate ucide.“

A deschis botul să-l avertizeze, însă Coadă Ruptă mesteca deja fructele. Colț Galben stătea lângă el și îl privea cu figura împietrită.

— Tu și clanul meu m-ați izgonit și am venit aici, i-a șuierat ea la ureche. Am fost prizonieră, cum ești tu acum. Dar pisicile din Clanul Tunetului s-au purtat bine și până la urmă au avut încredere să mă numească pisica lor vraci. Ai fi putut și tu să le câștigi încrederea. Dar acum... ce pisică ar mai avea încredere în tine?

Coadă Ruptă a sâsâit disprețuitor.

— Crezi că-mi pasă?

Bătrâna s-a tras și mai aproape de el, cu o licărire stranie în ochi.

— Știu că nu îți pasă de nimic, Coadă Ruptă. Nici de clan, nici de onoare, nici de familie.

— Nu am familie, a scuipat Coadă Ruptă.

— Te înșeli. Familia ți-a fost mai aproape decât ai visat tu vreodată. Sunt mama ta, Coadă Ruptă.

Războinicul orb a scos un sunet ciudat, ca un scrâșnet, o încercare oribilă de a râde în hohote.

— Ți-au țesut păianjenii pânze în căpățână, cotoroanțo. Pisicile-vraci nu fac pui.

— De asta a trebuit să te dau, i-a răspuns Colț Galben cu o amărăciune nesfârșită. Dar nu am încetat să țin la tine... niciodată. Am fost atât de mândră de tine când erai un războinic tânăr!

Vocea i s-a transformat în mârâit.

— Apoi l-ai ucis pe Stea Colțuroasă. Pe tatăl tău. Ai ucis pui din clanul tău și ai aruncat vina pe mine. Ai fi distrus Clanul Umbrelor. Acum e venit clipa să punem capăt tuturor trădărilor.

— Să le punem capăt? Cum adică, cotoroanță...

Coadă Ruptă a încercat să se ridice, dar nu l-au ținut picioarele și a căzut pe o parte. Vocea i s-a transformat într-un scârțâit subțire, care l-a înfiorat pe Inimă de Foc.

— Ce ai făcut? Nu-mi... nu-mi mai simt labele. Nu pot să respir...

— Ți-am dat fructele morții, i-a răspuns ea cu ochii mijiți. Știu că asta e ultima ta viață, Coadă Ruptă. Pisicile-vraci simt întotdeauna lucrul ăsta. Acum nu va mai suferi nicio pisică din cauza ta.

Botul lui Coadă Ruptă s-a căscat, scoțând un strigăt teribil de uluire și spaimă. Inimă de Foc a avut impresia că se simte și o urmă de regret, însă războinicul orb nu îl putea exprima în cuvinte.

Picioarele și-au pierdut vigoarea și labele au lovit pământul; pieptul i se umfla în timp ce se chinuia să respire.

Inimă de Foc nu mai putea privi scena sfâșietoare. S-a dat în spate, ghemuindu-se la celălalt capăt al tunelului de ferigi, tremurând, până s-au stins zgomotele scoase de Coadă Ruptă în ultima sa bătălie cu viața. Apoi, fiindcă nu uitase de rugămintea lui Labă Fumurie, s-a forțat să se întoarcă, asigurându-se că de data aceasta îl va auzi Colț Galben când trece printre ferigi.

Coadă Ruptă zăcea nemișcat în mijlocul micuței poienițe. Bătrâna pisică-vraci stătea lângă el, cu botul lipit de șoldul lui. Când s-a apropiat Inimă de Foc, a ridicat capul. În ochi i se citea o suferință nesfârșită, părea mai bătrână și mai fragilă ca niciodată. Însă motanul știa cât de puternică e, de fapt, că durerea pe care o simțea pentru Coadă Ruptă nu avea să o dărâme.

— Am făcut tot ce am putut, dar a murit, i-a explicat ea.

Inimă de Foc nu-i putea spune că știe că nu e adevărat. Nu avea să spună niciodată, niciunei pisici, ceea ce văzuse și auzise acolo. Încercând să aibă o voce cât mai calmă, a mieunat:

— M-a trimis Labă Fumurie să te întreb ce poate să facă într-un caz de limbă zgâriată.

Colț Galben s-a ridicat greu în picioare, ca și cum ar fi simțit și ea efectul de amorțeală al fructelor-morții.

— Spune-i că vin imediat, a răspuns răgușită. Trebuie doar să iau ierburile bune.

Pornind cu pași nesiguri, s-a împleticit spre vizuină. Nu s-a întors deloc să privească trupul nemișcat al lui Coadă Ruptă.

Inimă de Foc credea că nu va reuși să doarmă, dar era atât de epuizat încât în clipa în care s-a cuibărit în bârlog, s-a cufundat imediat într-un somn de nepătruns. A visat că se află într-un loc înalt, unde blana îi era răscolită de vânt și stelele de pe Blana Argintie străluceau ca o gheață de foc deasupra lui. Un miros cunoscut, cald, i-a umplut nările, iar când s-a întors a văzut-o pe Frunză Ruginie. Aceasta a venit spre el și și-a lipit ușor botul de al lui.

— Te cheamă Clanul Stelelor, Inimă de Foc, i-a spus ea în șoaptă. Nu-ți fie teamă.

Apoi a dispărut, lăsându-l cu stelele și vântul.

Mă cheamă Clanul Stelelor? și-a spus Inimă de Foc nedumerit. Înseamnă că voi muri?

S-a trezit zguduit de teamă și a răsuflat ușurat când a văzut că e în siguranță, în lumina palidă din vizuină. Încă îl jenau rănile, iar când s-a ridicat și-a dat seama că e amorțit de tot, însă îi revenea puterea. Cu toate acestea, era greu să se abțină din a tremura. Oare Frunză Ruginie îi prevestise moartea?

Apoi și-a dat seama că fiorul pe care îl simțise nu era de teamă. Vizuina, de obicei încălzită de trupurile pisicilor care dormeau, era rece și goală. De afară se auzea murmurul multor voci de pisici. Când a ieșit din bârlog ca să li se alăture, a văzut că aproape toate pisicile din clan se adunaseră deja în luminiș, în lumina slabă a răsăritului – soarele de abia se ridica deasupra copacilor.

Furtună de Nisip și-a croit drum printr-un grup de pisici, venind spre el.

— Inimă de Foc! a mieunat ea alarmată. Luna a răsărit și a și apus, iar Stea Albastră nu a numit noul secund!

— Poftim?!

A privit-o lung, îngrijorat. Fusese încălcat codul războinicilor.

— Clanul Stelelor se va mânia, a șoptit el.

— Trebuie să avem secund, a continuat Furtună de Nisip, dând agitată din coadă. Dar Stea Albastră nici nu vrea să iasă din vizuină. A încercat Vifor Alb să stea de vorbă cu ea, dar l-a gonit.

— E încă șocată de ceea ce s-a întâmplat cu Gheară de Tigru, a mieunat Inimă de Foc.

— Dar e liderul clanului, a ripostat Furtună de Nisip. Nu se poate ascunde în bârlog, uitând de noi, ceilalți.

Inimă de Foc știa că are dreptate, dar nu putea să nu îi pară rău pentru Stea Albastră. Știa cât de mult se bazase pe Gheară de Tigru, apărându-l cu atâta loialitate de acuzații. Îl alesese ca

secund și avusese încredere că o va ajuta să conducă clanul. Probabil fusese zdruncinată când și-a dat seama că se înșelase în tot acest timp și că nu se va mai putea baza niciodată pe puterea și talentul lui Gheară de Tigru.

— Nu o să uite de… a început el, dar s-a întrebat.

Stea Albastră apăruse, înaintând șovăitor, dinspre vizuină. Părea îmbătrânită și obosită când s-a așezat în fața Pietrei Mari, fără a face nicio încercare de a se urca pe ea.

— Pisici ale Clanului Tunetului, a început ea cu vocea răgușită, atât de încet încât de abia a putut fi auzită pe deasupra șușotelilor neliniștite. Ascultați-mă, voi numi noul secund.

Toate pisicile se întorseseră deja spre ea; s-a lăsat o tăcere mormântală.

— Rostesc aceste cuvinte în fața Clanului Stelelor, ca spiritele strămoșilor noștri să poată auzi și binecuvânta alegerea făcută de mine.

S-a oprit iarăși din mieunat, privindu-și labele atât de lung încât Inimă de Foc s-a întrebat dacă nu cumva uitase ce voia să spună. Poate că încă nu hotărâse care avea să fie următorul secund.

Câteva pisici începuseră să șușotească îngrijorate, însă au tăcut când Stea Albastră a ridicat din nou capul.

— Noul secund va fi Inimă de Foc, a anunțat ea fără să șovăie.

Imediat ce a mieunat aceste cuvinte, s-a ridicat din nou în picioarele ce păreau din plumb, a înconjurat Piatra Mare și s-a întors în vizuină.

Întregul clan a rămas înmărmurit. Inimă de Foc simțea că sufletul îi fusese străpuns de un spin. El era secundul? Voia să o cheme înapoi pe Stea Albastră și să-i spună că făcuse o greșeală. El de abia devenise războinic!

Apoi a răsunat vocea pițigăiată a lui Labă de Nor, exclamând cu entuziasm:

— Știam eu! Inimă de Foc e noul secund!

De undeva de aproape, Dungă Neagră a mârâit:

— Ah, da? O fi, dar eu nu accept ordine de la un pisoi de casă!

Câteva dintre pisici au venit la Inimă de Foc să-l felicite. Dungă Cenușie și Furtună de Nisip au fost printre primii, apoi Labă Fumurie, care torcea entuziasmată și s-a repezit spre el, lingându-l cu afecțiune.

Însă ceilalți, a observat motanul, s-au îndepărtat în tăcere și nu i s-au adresat deloc. Era evident că fuseseră la fel de uluiți de decizia luată de Stea Albastră cum fusese și Inimă de Foc. Oare la asta se referise Frunză Ruginie în vis, când îi spusese că îl chema Clanul Stelelor? Îl chema spre noile sale responsabilități în cadrul clanului? „Nu-ți fie teamă“, îi spusese ea.

Vai, Frunză Ruginie! s-a gândit disperat Inimă de Foc, copleșit de teamă și nesiguranță. Cum aș putea să nu mă tem?

CAPITOLUL 30

— Ei bine, secund al clanului, i-a mieunat Vifor Alb în șoaptă, la ureche. Cu ce aș putea să te ajut acum?

Inimă de Foc și-a dat seama că întrebarea lui e sinceră și i-a aruncat marelui războinic alb o privire plină de recunoștință. Știa că Vifor Alb s-ar fi putut aștepta să devină chiar el secund, iar sprijinul său avea să fie deosebit de important pentru Inimă de Foc în zilele ce aveau să vină.

— Da, acum… a început el, încercând febril să se gândească ce priorități ar trebui să stabilească.

Și-a dat seama, tresărind, că încearcă să intuiască ce ar fi făcut Gheară de Tigru.

— Mâncare. Trebuie să mâncăm cu toții. Labă de Nor, începe să duci vânat bătrânilor. Spune-le celorlalți ucenici să ajute reginele.

Labă de Nor a pornit mândru în misiune, cu coada în sus.

— Blană de Șoarece, Dungă Neagră, luați fiecare câte un războinic, doi și mergeți la vânătoare. Împărțiți între voi teritoriul, o să avem nevoie de provizii imediat. În timpul ăsta să fiți și cu ochii în patru după pisicile vagaboande sau după Gheară de Tigru.

Blană de Șoarece a pornit dând din cap calm, luându-i din mers pe Blană de Ferigă și Blană Albastră. Însă Dungă Neagră l-a privit cu dușmănie pe Inimă de Foc – o privire atât de lungă încât nou secund a început să se întrebe ce ar fi făcut dacă războinicul ar fi refuzat, într-adevăr, să i se supună. A susținut cu calm privirea albăstruie, ca de gheață, iar în cele din urmă Dungă Neagră s-a întors, mieunând spre Coadă Lungă și Blană Pământie să-l urmeze.

— Toți simpatizanți ai lui Gheară de Tigru, a remarcat Vifor Alb privindu-i cum se îndepărtează. Va trebui să fii cu ochii pe ei.

— Da, știu, a mieunat Inimă de Foc. Dar au dovedit că sunt mai loiali clanului decât lui Gheară de Tigru, nu-i așa? Sper că o să mă accepte dacă nu îi calc pe coadă.

Vifor Alb a mormăit nedeslușit.

— Ai ceva de făcut și pentru mine? a întrebat Dungă Cenușie.

— Da, a răspuns noul secund, lingând afectuos urechea prietenului său. Du-te înapoi în vizuină și odihnește-te. Ai fost rănit grav ieri. Am să-ți aduc eu o bucată de pradă proaspătă.

— Ah, bine. Mulțumesc, Inimă de Foc.

Dungă Cenușie i-a lins și el urechea, apoi a dispărut în vizuină.

Inimă de Foc s-a îndreptat spre grămada de pradă, unde a găsit-o pe Labă Fumurie, care trăgea o coțofană din morman.

— Am să i-o duc lui Stea Albastră, s-a oferit ea. Trebuie să îi verific rana. Pe urmă am să îi duc niște pradă și lui Colț Galben.

— Bună idee, a mieunat Inimă de Foc, începând să se simtă mai încrezător pe măsură ce ordinele sale rapide păreau să readucă lucrurile la normal. Spune-i că dacă are nevoie de ajutor cu strângerea de ierburi, poate apela la Labă de Nor, după ce termină cu bătrânii.

— Bine, a chicotit Labă Fumurie. Văd că știi cum să-ți pui ucenicii la treabă, Inimă de Foc.

A mușcat din coțofană și i-a dat imediat drumul, scuturându-se dezgustată. Carnea păsării

moarte s-a desprins de pe oase, dezvăluind o mulțime de viermi albi ce se zvârcoleau. Duhoarea oribilă a ajuns imediat la nările lui Inimă de Foc, care s-a înfiorat.

Labă Fumurie s-a tras înapoi, trecându-și limba peste bot de câteva ori în timp ce se holba la cadavrul putrezit al păsării. Blana ei fumurie era înfoiată, iar ochii albaștri se rotunjiseră de groază.

— Mâncare de ciori, a șoptit ea. Mâncare de ciori printre prada noastră. Ce înseamnă?

Inimă de Foc nu avea idee cum ar fi putut ajunge acolo coțofana putrezită. Nicio pisică nu ar fi adus-o, nici măcar cel mai lipsit de experiență dintre ucenici.

— Ce înseamnă? a repetat Labă Fumurie.

Inimă de Foc și-a dat seama dintr-odată că pisica nu se referă la motivele practice pentru care ar fi putut ajunge acolo cadavrul putrezit.

— Crezi că e un semn? a întrebat-o el cu vocea spartă. Un mesaj de la Clanul Stelelor?

— S-ar putea, a mieunat Labă Fumurie cutremurându-se și privindu-l cu ochii albaștri, imenși. Clanul Stelelor nu mi-a vorbit încă, Inimă de Foc, nu mi-a mai vorbit de la ceremonia de la Piatra Lunii. Nu știu dacă e un semn, dar dacă este…

— Trebuie să fie pentru Stea Albastră, i-a încheiat Inimă de Foc ideea.

I s-a zburlit blana când și-a dat seama că e primul semn al noilor puteri ale lui Labă Fumurie, în calitate de pisică-vraci ucenică.

— Ei voiai să îi duci coțofana, a continuat el.

A simțit un fior de groază gândindu-se ce ar fi putut însemna acel semn. Cu toate că Gheară de Tigru plecase, conducerea lui Stea Albastră putrezea din interior – oare asta voia să spună Clanul Stelelor?

— Nu, a mieunat el ferm. Nu poate fi adevărat. Problemele lui Stea Albastră au luat sfârșit. Vreo pisică a fost neatentă, asta-i tot, și a adus din greșeală mâncare pentru ciori.

Nici el nu-și credea vorbele și-și dădea seama că nici Labă Fumurie nu crede.

— Am s-o întreb pe Colț Galben, a miorlăit dând din cap copleșită de uluire. Ea va ști.

A înșfăcat repede un șoarece de câmp din grămadă și a început să șchiopăteze grăbită de-a curmezișul luminișului.

Inimă de Foc a rostit în urma ei:

— Să nu mai spui niciunei pisici în afară de Colț Galben. Clanul nu trebuie să afle. Am să îngrop eu coțofana.

Pisica a fluturat vârful cozii, dându-i de știre că a auzit, și a dispărut printre ferigi.

Inimă de Foc a aruncat o privire atentă în jur, asigurându-se că nicio pisică nu le auzise conversația și nu văzuse coțofana putrezită. I s-a întors stomacul pe dos când a trebuit să o ia în gură, apucând-o de o aripă și târând-o până la marginea poienii. Nu s-a putut relaxa până n-a săpat suficient cât să o îngroape cu totul.

Chiar și atunci, nu putea să scape de gândul la ea. Dacă mâncarea pentru ciori putrezită și plină de viermi fusese un semn, ce alte dezastre mai pregătise Clanul Stelelor pentru Clanul Tunetului și pentru liderul lui?

Până ce soarele s-a urcat pe cer, viața pisicilor revenise la normal. Patrulele de vânătoare se întorseseră, toți membrii clanului erau bine hrăniți, iar Inimă de Foc începea să se gândească că e momentul să meargă în bârlogul lui Stea Albastră și să încerce să stea de vorbă cu ea despre ceea ce avea să facă pentru conducerea clanului.

Atenția i-a fost distrasă de o mișcare în tunelul de orz sălbatic. Și-au făcut apariția patru pisici din Clanul Râului, aceleași patru care îi ajutaseră în timpul bătăliei din ziua anterioară: Blană de Leopard, Labă de Ceață, Blană de Piatră și Gheară Neagră. Blană de Leopard avea o rană vindecată pe umărul pestriț, iar urechea lui Gheară Neagră avea vârful rupt – dovezi ale felului în care luptaseră alături de Clanul Tunetului pentru a izgoni pisicile vagaboande.

Inimă de Foc și-ar fi dorit din toată inima să poată crede că veniseră doar ca să afle dacă

războinicii din Clanul Tunetului sunt în regulă. Însă știa că misiunea lor trebuia să aibă de-a face cu puii lui Dungă Cenușie. Străduindu-se să ascundă durerea pe care o simțea, a străbătut luminișul și a plecat capul în fața lui Blană de Leopard – nu salutul respectuos al unui războinic față de un secund, ci un salut politicos între egali.

— Bine v-am găsit, a mieunat Blană de Leopard, a cărei privire trăda surprinderea față de noua atitudine a lui Inimă de Foc. Am vrea să vorbim cu lidera voastră.

Inimă de Foc a ezitat, întrebându-se cât de înțelept ar fi fost să le explice. Ar fi luat o zi întreagă să le povestească totul despre trădarea lui Gheară de Tigru și cum fusese el însuși numit secund al clanului. Într-o clipă a decis să nu dezvăluie nimic patrulei aflate în vizită. Chiar și Clanul Râului, cu toate că acum avea o atitudine prietenoasă, putea fi tentat să îi atace dacă ar fi părut slabi. Următoarea Adunare avea să fie în curând, puteau afla acolo. Și-a plecat din nou capul și a pornit să o caute pe Stea Albastră.

Spre ușurarea lui, lidera se afla în vizuina ei, terminând de mâncat o bucată de vânat proaspăt. Era în forma cea mai bună în care o văzuse Inimă de Foc de la atacul lui Gheară de Tigru. Când și-a anunțat prezența, Stea Albastră a ridicat privirea, înghițind ultima gură de șoarece. S-a șters repede la bot cu limba și a mieunat:

— Inimă de Foc? Intră, avem multe de vorbit.

— Da, Stea Albastră, însă nu acum, a miorlăit secundul. Au sosit războinicii din Clanul Râului.

— Ah, a răspuns ea ridicându-se în labe și întinzându-se. Îi așteptam, cu toate că speram să nu revină chiar atât de curând.

A ieșit prima din vizuină, îndreptându-se spre patrula care îi aștepta. Apăruse între timp și Dungă Cenușie, care stătea de vorbă cu Labă de Ceață. Inimă de Foc spera că nu îi povestește prea multe; s-a așezat la o distanță respectuoasă de patrula Clanului Râului.

Au început să se adune și alte pisici, figurile lor trădând curiozitatea în legătură cu motivul vizitei.

După ce i-a salutat Stea Albastră, Blană de Leopard a trecut la subiect:

— Am vorbit mult despre puii lui Pârâu Argintiu și am hotărât că locul lor este în Clanul Râului. Doi pui ai clanului nostru au murit ieri – se născuseră timpuriu. Mama lor, Floare Verde, a acceptat să alăpteze acești nou-născuți. Credem că a fost un semn de la Clanul Stelelor – îi vom îngriji noi.

— Și aici sunt îngrijiți! a izbucnit Inimă de Foc.

Blană de Leopard i-a aruncat o privire lungă, însă i s-a adresat tot lui Stea Albastră:

— Stea Încovoiată ne-a trimis să-i luăm.

Vocea îi era calmă, dar hotărâtă – era evident că ea crede cu toată tăria în dreptul clanului ei de a lua puii.

— În plus, a adăugat Labă de Ceață, puii sunt mai mari acum, iar apa râului a scăzut suficient încât să poată trece în siguranță. Vor putea face drumul până la tabăra noastră.

— Da, a mieunat Blană de Leopard, aruncând o privire aprobatoare tinerei războinice. Am fi putut lua puii mai devreme, dar ne pasă de bunăstarea lor la fel de mult cât vă pasă și vouă.

Stea Albastră s-a ridicat în picioare. Cu toate că se mișca greu și încă părea epuizată, cel puțin la exterior își redobândise autoritatea de lider.

— Puii poartă, pe jumătate, sângele Clanului Tunetului, i-a reamintit ea lui Blană de Leopard. După cum v-am mai spus, am să vă comunic decizia mea la următoarea Adunare.

— Decizia nu îți aparține.

Tonul secundului Clanului Râului devenise rece și tăios. La auzul acestor cuvinte, din rândul pisicilor adunate în poiană s-a ridicat un murmur de protest.

— Ce obrăznicie! a scuipat Furtună de Nisip, care ședea aproape de Inimă de Foc. Cine se crede, să vină aici și să ne spună ce să facem?

Inimă de Foc s-a dus lângă Stea Albastră și i-a murmurat la ureche:

— Stea Albastră, sunt puii lui Dungă Cenușie. Nu-i poți da.

Lidera a zvâcnit din urechi.

— Îi poți spune lui Stea Încovoiată, a răspuns ea calmă, că vom lupta ca să păstrăm puii ăștia.

Blană de Leopard și-a dezvelit dinții într-un început de mârâit, în timp ce pisicile din Clanul Tunetului au miorlăit aprobatoare. Apoi a răsunat un strigăt puternic, ce le-a acoperit:

— Nu!

Lui Inimă de Foc i s-a zburlit blana. Era Dungă Cenușie.

Motanul cenușiu a venit să stea lângă Stea Albastră. Inimă de Foc a tresărit îndurerat văzând privirile bănuitoare pe care i le aruncau pisicile din propriul clan și cum se dădeau la o parte din calea lui când trecea. Însă Dungă Cenușie părea să se fi întărit în ceea ce privea ostilitatea lor. Privind întâi patrula din Clanul Râului și apoi pisicile din clanul său, a mieunat:

— Blană de Leopard are dreptate. Puii trebuie să rămână în clanul mamei lor. Cred că ar trebui să-i lăsăm să plece.

Inimă de Foc a înmărmurit. Voia să protesteze, dar nu-și găsea cuvintele. Restul clanului rămăsese mut, cu excepția lui Colț Galben, care a mormăit:

— A înnebunit.

— Dungă Cenușie, l-a rugat Stea Albastră, mai gândește-te. Dacă o las pe Blană de Leopard să ia puii, îi pierzi pentru totdeauna. O să crească în alt clan. Nu o să știe că le ești tată. Într-o bună zi ai putea fi nevoit chiar să te lupți cu ei.

Inimă de Foc distingea durerea din vocea ei și vedea cum ochii îi fug spre Labă de Ceață și Blană de Piatră. Cuvintele îi erau pline de o înțelegere atât de dureroasă, încât motanul se întreba cum de celelalte pisici, care o auzeau vorbind, nu înțeleg adevărul despre puii pe care lidera îi pierduse cu atâta timp în urmă.

— Înțeleg, Stea Albastră, a încuviințat Dungă Cenușie. Dar am creat deja destule probleme clanului. Nu am să le cer să lupte pentru puii mei.

A tăcut preț de o clipă, apoi i s-a adresat lui Blană de Leopard:

— Dacă Stea Albastră este de acord, o să aduc eu puii la pietrele de trecere, la apus. Îți dau cuvântul meu.

— Dungă Cenușie, nu… a izbucnit Inimă de Foc.

Dungă Cenușie și-a întors privirea de chihlimbar spre prietenul său. Inimă de Foc a văzut durerea din ochii lui și nefericirea fără margini, însă și o hotărâre care l-a făcut să înțeleagă că prietenul său are o certitudine pe care el nu o poate înțelege încă.

— Nu… a repetat el încet, însă Dungă Cenușie nu i-a răspuns.

Furtună de Nisip și-a lipit botul de blana secundului și a murmurat câteva cuvinte de consolare, însă Inimă de Foc simțea că este prea îndurerat pentru a-i răspunde. A simțit vag că Labă Fumurie o împunge pe Furtună de Nisip de pe partea cealaltă și-i spune:

— Nu acum, Furtună de Nisip. Nu avem cu ce să-l ajutăm. Lasă-l în pace.

Stea Albastră a rămas câteva clipe cu capul plecat. Inimă de Foc își dădea seama că puterea pe care și-o refăcuse cu atâta grabă începe să se stingă în confruntarea cu pisicile străine; lidera clanului avea nevoie disperată de odihnă.

În cele din urmă, ea a mieunat.

— Dungă Cenușie, ești sigur?

Războinicul cenușiu a ridicat bărbia.

— Foarte sigur.

— În cazul acesta, a continuat Stea Albastră, sunt de acord cu cerințele tale, Blană de Leopard. Dungă Cenușie va aduce puii la pietrele de trecere, la apus.

Blană de Leopard părea surprinsă să fi câștigat atât de ușor. A aruncat o privire spre Gheară Neagră, ca și cum ar fi întrebat dacă poate fi vorba despre o înșelăciune.

— Atunci așteptăm să vă țineți de cuvânt, a miorlăit ea, întorcându-se din nou spre conducătoarea Clanului Tunetului. În numele Clanului Stelelor, sper să vă respectați promisiunea.

A plecat capul în fața lui Stea Albastră și a pornit, însoțită de pisicile pe care le conducea.

Inimă de Foc le-a privit îndepărtându-se și apoi s-a întors, gata să mai facă o încercare de a-și convinge prietenul, însă Dungă Cenușie dispăruse în vizuina puilor.

În timp ce soarele cobora printre copaci, Inimă de Foc aștepta lângă tunelul de orz sălbatic. Frunzele foșneau deasupra capului său și aerul era plin de mirosurile calde ale primăverii, însă motanul de-abia dacă observa ce se află în jurul său. Era preocupat de gândurile la Dungă Cenușie. Nu-și putea lăsa prietenul să cedeze propriii pui fără să mai facă o încercare de a-l opri.

În cele din urmă, Dungă Cenușie a ieșit din bârlogul puilor, conducându-i pe cei doi micuți, care înaintau șovăitor pe lăbuțele scurte. Motănelul cenușiu-închis părea deja că avea să ajungă un luptător impozant, iar pisicuța argintie era o copie fidelă a mamei sale, promițând să aibă aceeași frumusețe și demnitate. Floare Aurie i-a urmat, ieșit din bârlog și aplecându-se să le atingă boticurile.

— Rămas-bun, dragii mei, a mieunat tristă.

Cei doi pui mieunau uimiți în timp ce Dungă Cenușie îi împingea mai departe, iar puii lui Floare Aurie se lipeau de șoldul ei, încercând parcă să o consoleze.

— Dungă Cenușie… a început Inimă de Foc, pășind în față când prietenul său s-a apropiat de el.

— Nu spune nimic, l-a întrerupt Dungă Cenușie. Ai să înțelegi în curând. Vii cu mine până la pietrele de trecere? Am… am nevoie de ajutorul tău ca să car puii.

— Sigur că da, dacă vrei să vin.

Ar fi fost de acord să facă orice i-ar fi dat o șansă în plus de a-l convinge pe Dungă Cenușie să se răzgândească și să păstreze puii.

Cei doi războinici au pornit împreună prin pădure, așa cum o făcuseră de atâtea ori până atunci. Fiecare căra câte un pui; micuții miorlăiau și se zvârcoleau de parcă voiau să meargă pe propriile labe.

Inimă de Foc nu înțelegea cum poate suporta prietenul său să renunțe la ei. Oare așa se simțise Stea Albastră când își privise pentru ultima dată puii, înainte de a-i încredința lui Inimă de Stejar?

Până au ajuns la pietrele de trecere, lumina roșie a apusului începuse să se estompeze. Răsărea luna, iar râul era o panglică argintie ce reflecta cerul de un albastru palid. Murmurul apei umplea aerul și iarba lungă de pe mal foșnea proaspătă și răcoroasă sub labele lui Inimă de Foc. Acesta a lăsat jos puiul pe care îl purta, pe un petic de iarbă moale, iar Dungă Cenușie l-a așezat pe celălalt lângă el, cu mare blândețe. Apoi s-a îndepărtat un pas, doi, făcându-i semn lui Inimă de Foc să-l urmeze.

— Ai avut dreptate, a mieunat el. Nu pot să renunț la puii mei.

Inimă de Foc a fost cuprins de o bucurie neașteptată. Dungă Cenușie se răzgândise! Putea duce puii înapoi acasă și pe urmă aveau să se descurce ei cu amenințarea din partea Clanului Râului, oricare ar fi fost aceasta. Însă inima i-a stat în loc când l-a auzit pe Dungă Cenușie continuând:

— Mă duc cu ei. Sunt tot ce mai am de la Pârâu Argintiu, iar ea mi-a spus să am grijă de ei. Aș muri dacă m-aș despărți de ei.

Inimă de Foc îl privea cu gura căscată.

— Cum? Nu se poate! a răsuflat el. Locul tău e în Clanul Tunetului.

Dungă Cenușie a clătinat din cap.

— Nu, nu mai este. Nu mai sunt dorit acolo de când s-a aflat despre mine și Pârâu Argintiu. Nu o să mai aibă niciodată încredere în mine. Nici nu știu dacă vreau eu să mai aibă încredere în mine. Nu cred că mai există loialitate față de clan în ființa mea.

Cuvintele lui se implântau în Inimă de Foc ca ghearele unui inamic, parcă sfâșiindu-l.

— Vai, Dungă Cenușie! Și eu? Eu te vreau acolo. Ți-aș încredința și viața mea, nu te-aș trăda niciodată.

Ochii gălbui ai prietenului său erau plini de durere.

— Știu, a murmurat acesta. Nicio pisică nu a avut vreodată un prieten atât de minunat cum ești tu. Mi-aș da viața pentru tine, știi asta.

— Atunci rămâi în Clanul Tunetului!

— Nu pot. Acesta e singurul lucru pe care nu-l pot face de dragul tău. Locul meu e alături de pui, iar locul lor e în Clanul Râului. Oh, Inimă de Foc… sunt rupt în două! a mieunat el plângător.

Inimă de Foc s-a lipit de el, lingându-i urechea și simțind că trupul prietenului său e zguduit de frisoane.

Trecuseră prin atât de multe împreună! Dungă Cenușie fusese prima pisică din clan care îi vorbise, pe vremea când era un pisoi de casă rătăcit prin pădure. Îi fusese primul prieten din clan. Se antrenaseră împreună și deveniseră războinici împreună. Vânaseră în zilele fierbinți de vară, când aerul era plin de mirosuri și de zumzăitul albinelor, dar și în timpul iernii grele, când lumea întreagă era înghețată. Împreună descoperiseră adevărul despre Gheară de Tigru și astfel riscaseră să stârnească mânia lui Stea Albastră.

Acum totul se sfârșea.

Însă cel mai grav era că Inimă de Foc nu găsea cuvintele cu care să-și convingă prietenul că greșește. Era adevărat, Clanul Tunetului îl privea cu neîncredere încă, din cauza iubirii sale pentru Pârâu Argintiu, și nu dădea niciun semn că i-ar fi acceptat vreodată puii întru totul. Dacă s-ar fi luptat ca să-i păstreze, era doar pentru onoarea clanului. Inimă de Foc nu vedea niciun viitor pentru Dungă Cenușie și puii lui în Clanul Tunetului.

În cele din urmă, motanul cenușiu s-a îndepărtat, strigându-și puii. S-au îndreptat spre el cu pași ezitanți, miorlăind subțire.

— A venit momentul, a mieunat el încet spre Inimă de Foc. Ne vedem la următoarea Adunare.

— N-o să fie același lucru.

Dungă Cenușie l-a privit lung o clipă.

— Nu, n-o să fie același lucru.

S-a întors și a cărat unul dintre pui spre mal, către pietrele de trecere, sărind cu puiul bine strâns de ceafă. Pe malul celălalt, o siluetă fumurie a apărut din stufăriș și l-a așteptat, în timp ce Dungă Cenușie aducea și celălalt pui. Inimă de Foc a recunoscut-o pe Labă de Ceață, prietena lui Pârâu Argintiu. Știa că ea avea să iubească puii ca pe ai ei. Însă nicio pisică nu putea ține la Dungă Cenușie la fel de mult ca Inimă de Foc.

Nu aveau să mai fie niciodată împreună – jelea sufletul lui Inimă de Foc. Nici patrule, nici lupte în joacă, nici ritualul spălării în vizuină, după o zi de vânătoare. Nici râsete împreună, nici pericole înfruntate împreună. Totul se sfârșise.

Nu mai era nimic de făcut sau de spus. A privit neputincios cum Dungă Cenușie și cel de al doilea pui au ajuns pe malul celălalt. Labă de Ceață și-a lipit nasul de botul războinicului cenușiu, apoi s-a aplecat să adulmece puii. Înțelegându-se fără să fie nevoie de cuvinte, ea și Dungă Cenușie au luat fiecare câte un pui, iar cele patru pisici au dispărut în stufăriș.

Inimă de Foc a rămas acolo multă vreme, privind apa argintie ce se scurgea pe lângă mal. Când luna s-a ridicat deasupra copacilor, s-a forțat să se ridice în picioare și a pornit prin pădure.

Nu mai simțise niciodată o asemenea tristețe și singurătate, însă în același timp era conștient că există în el o energie, o putere tot mai mare. Dezvăluise adevărul despre Gheară de Tigru și îl oprise pe fostul secund de la a distruge clanul. Stea Albastră îi oferise onoarea supremă, alegându-l să-i fie secund. Putea continua din acel moment, ghidat de conducătoarea sa și vegheat de Frunză Ruginie și de Clanul Stelelor.

Fără să-și dea seama, a grăbit pasul, iar când a ajuns la râpă alerga deja, cu blana de culoarea flăcărilor transformată într-un nor pe fundalul apusului, nerăbdător să se întoarcă la Clanul Tunetului și la noua lui viață ca secund al clanului.

CINE ESTE ERIN HUNTER?

Scriitoarele britanice Kate Cary, Cherith Baldry, Tui Sutherland, Gillian Philip, Inbali Iserles și Victoria Holmes sunt creatoarele celor mai îndrăgite serii de romane pentru copii și tineri: **Pisicile războinice** (24 de volume), **Supraviețuitorii** (12 volume) și **Exploratorii** (12 volume). Ele semnează cu pseudonimul Erin Hunter și creează împreună poveștile din aceste serii, care sunt favoritele puștilor din SUA, Marea Britanie, Franța, Germania, China, Japonia, Australia, Canada, Noua Zeelandă, Rusia și Coreea de Sud.